Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel | Title:	Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1822; Vol. 15
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Aarhuus, 1818-1833
Fysiske størrelse | Physical extent:	60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

57.-9

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2 S 57 8°
1 1 57 0 8 00085 4

+Rex

Det Kgl. Bibliotek
130024718965

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Læsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

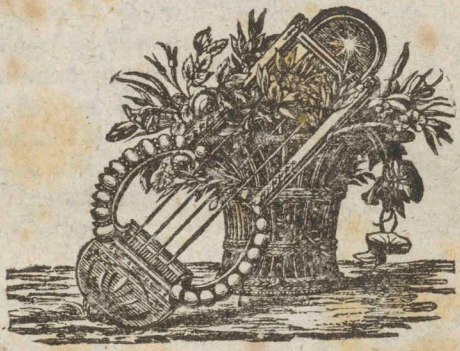

Femtende Bind.

Trykt i Aarhuus Stiftsbogtrykkerie.

1822.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side

Aarets tolv Maaneder:
Januar 1
Aaathonika 12
Een Synd, en andens Moder 26
Fjeldbronningen. Et norsk Folkesagn 52
Den forunderlige Proces 58
Den Skjønneste blandt Afrikas Skjønne 60
Enken, sin egen Medbeilerske 62
Jordskjælvet i Lima 89
Napoleons sidste Dage. (Blade af hans Kammertjener Marchands Dagbog) 97
Hermed en Afbildning af Napoleons Grav paa St. Helena.
Guds gode Engel 112

Februar 113
Røverne. Tvende Venners Eventyr paa et Slot i Bøhmen 132
Gjensynet paa St. Bernhard 188
Herrens Bøn 205
Oldsagnet om Trolleborg i Fyen 212
Rædselfulde Optrin i Constantinopel. (fortalte af et Øievidne: en tydsk Snedkersvend) . . 215
Ali, Paska af Janina 224
Epilog til Oehlenschlägers Axel og Valborg . . . 227
Charade 228

Marts . . . . . 225 b
Slaget ved Malplaquet 259
Guldmageren 294
Brudstykke af Kotzebues Reise i Sydhavet 299
Hellespont eller Dardanellestrædet 307
Keiser Alexander og Geheime-Hofraad Jung . . . 308
Faust 313
Grev Waldemars Fangenskab 320
Til Korsfarerne, ved deres Indskibning til Grækenland.
Tale, holden i Marseille den 10de Decbr.
1821 af Harro Harring 328
Efter Korsfarernes Communion; af Samme . . . 331

Aarets tolv Maaneder.(*)

I.

Januar.

Alle Klokker tonede høitideligt paa Nytaarsmorgen. Enkelte Sneeflokker vuggede sig i den stille Vinterluft, og paa Gaderne herskede den Taushed, som forkyndte den første Helligdag i Aaret. Enken efter Maleren Velino stod, tæt indsvøbt i den varme forslidte Morgenkjole, ved Vinduet i hendes lille Stue, og saae bekymret op imod den tilslørede Himmel. De tunge Suk, som undflyede hendes Læber, smeltede Rudens funklende Blomsterdække i klare Draaber.

Da traadte Cornelia, Enkens fjortenaarige Datter, ind fra Kammeret; paa den søvnrøde Kind

(*) Dette af Udgiveren alt oversatte nydelige Værk, hvilket han her bekjendtgjør for at undgaae al Collision, forbeholder han sig først efterhaanden at lade trykke, i det han hver Maaned leverer den dertil hørende Fortælling.

blomstrede det opvaagnede Liv i dunkle Roser, og det klare Øie straalede venligt. Hun nærmede sig sin Moder. „Lyksaligt Nytaar, lille Moer!" sagde hun, i det hun sluttede den Bekymrede i sine Arme. Moderens Taarer strømmede. „Vi trænge dertil, mit Barn!" svarede hun med brudt Stemme. — „O, ikke saaledes, Moder!" sagde Cornelia studsende: Skal det Offer, som vi bringe Aarets første Morgen, bestaae i Klage og Taarer? Vil den Gjest vise sig venlig imod os, som vi komme imøde med Mistroe? Lad os med Haab og Tillid hilse det nykomne Aar, saa vil det ogsaa belønne vor Tillid og opfylde vort Haab.

„Denne Anskuelse er naturlig for Din Alder" — svarede Moderen med et smerteligt Smiil — „Du kiender ikke heller Omfanget af min Kummer. Paa Dage, som den nærværende, er Mennesket sig meer end ellers den Stilling, hvori det lever, bevidst; og Tyngden af min, som er forladt af Alle, nedtrykker mig dybt. Der bølger Røgen sig op af de Riges og Bemidledes Skorstene; alle Slags Nydelser beredes dem, medens de endnu drømme. Tjenere i rige Livreer ile med Ønsker og Indbydelser fra det ene Huus i det andet. Hos os — ja hos os er det anderledes. Kun Røden boer hos os, og Mangelen banker paa vor Dør." Her bankede det sagte paa Døren. Cornelia ilte forskrækket hen og lukkede op. En Tjener gav et Kort af, og skyndte sig bort igjen. „Hvad? Et Kort til os?" sagde Cornelia og læste:

Grevinde Maltan!
den 1ste Januar.

„Det er vist en Feiltagelse, sagde Madam Velino: Tjeneren skulde nok til Generalinden ovenpaa, har fundet Værelserne lukkede, og anseet vort for et Domestikværelse." — „Saadan maa det nok hænge sammen, svarede Cornelia adspredt. Men — blev hun ved: for at komme igien til vor forrige Samtale — saa modløs som idag, har jeg endnu aldrig fundet Dig, bedste Moder. Lad ogsaa være, at vor Pung er tom; vi ere jo begge flittige og duelige, saa kan heller aldrig det Nødvendige slaae os feil. Jeg kan jo alt give Begyndere i Konsten Tegnetimer, og vor Vert har lovet at skaffe mig Skolarer. Og" — her vendte Cornelia sig mod Væggen og viste med Fingeren paa et herligt Oliemalerie, som forestillede Frelseren ved Lazari Grav, omringet af dennes Søstre, — „formaaer et Blik paa det ikke meer, som ellers, at oplive Din Tro og Dit Mod? Den, Liv og Glæde aander ved, han giver Kraft i Kjærlighed."

Da smeltede Moderhjertet. „O, mit Barn! min Cornelia! raabte hun dybt rørt: Nei, jeg er ikke fattig; jeg er meget, meget riig! Gud forlade mig, at jeg et Øieblik tvivlede om hans Hjelp; i hans Huus vil jeg anraabe ham derom. Hent mig min Kaabe og min Søndagskappe, jeg vil gaae i Kirke. Dog mit Barn, jeg maa sige Dig, at vi snart maae undvære den Trøst, som hiint Malerie saa rigelig og saa ofte har skjænket os; thi — jeg maa see til at faae det solgt, tilligemed det andet der, som vel endnu har større Konstværd, for at kunne betale den forfaldne Husleie. Give kun Gud, at vi maae finde

en Kjender, som har Lyst til at kjøbe disse Konstværker." Cornelia sukkede sagte, og hjalp sin Moder at klæde sig paa, thi Klokkerne gjentoge deres Indbydelse til Kirken. Cornelia fik endnu den Formaning, tro og omhyggelig at sørge for det tarvelige Køkken, derpaa sagde Moderen hende Farvel med et Kys.

Pigebarnet fandt sig nu allene. Veemodig, med vaade Øine og foldede Hænder, betragtede hun Maleriet. „Saa skal jeg snart ikke see dig mere, du skinnende Billede af min Frelser! ikke mere dit Salighed straalende Ansigt, Du hulde Maria! — Dog dybt i mit Hjerte lever dette Malerie op igjen, og Døden allene kan udslukke det deri. Det trøster mig! Lad mig kun altid beholde Tillid til Dig, Du som saa mild tildeler Liv! Ingen Sorg, ingen Frygt svække min Fortrøstning paa Dig. Du vil jo lade opvælde Kilder til Næring for os, og vide at vederqvæge min sorrigfulde Moder!"

Efter denne korte, men vist inderlige Bøn vilde Cornelia gaae til sine Forretninger, da faldt hendes Blik nok engang paa det nys modtagne Kort. Hun læste Grevindens Navn høit, og en Tanke gjennemfoer som en Lynstraale hendes Inderste. „Hvad om jeg i Moders Fraværelse gik til Grevinde Maltan, og tilbød hende Malerierne? Hvo veed, om ikke Gud selv førte den vildfarende Tjener til os, for at tørre Moders hede Taarer. Sagde ikke altid den gode salig Fader, at Mennesket, meget tiere end han selv troer, ligner den Fattige i Gellerts smukke Fabel? Han bebreider Lykken, at den har forglemt ham, og denne

kaster medlidende raae Guldbarrer til ham, som han uforstandig forsmaaer. Kunde ikke dette Kort være en saadan Guldbarre? Nu velan! jeg vil forsøge det. Hvo som vover, vinder. Jeg gaaer til Grevinden, tager Kortet med, og tilbyder hende Malerierne. Mislykkes mit Forsøg, maa Moder ikke faae det at vide, for ikke at gjøre hende modløs."

Under denne Samtale med sig selv, ordnede Cornelia de sorte glindsende Lokker, og klædte sig anstændig. Derpaa tog hun begge Oliemalerier ned af Væggen, rullede dem sammen, og skjulte dem under den bedækkende Kaabe, idet hun med hurtige Skridt skyndte sig afsted. Ved Enden af Gaden stod hun stille, og spurgte en Forbigaaende, hvor Grevinde Maltan boede. Han pegede paa en nærliggende prægtig Bygning. Cornelias Skridt bleve langsommere. Med mærkelig Hjertebanken traadte hun ind under Portalen af det prægtige Pallads.

„Til hvem vil De?" spurgte barsk og uvenlig Portneren, som den Lille ikke havde givet Agt paa. Cornelia løftede de dunkelflammende Øine fortørnet op paa den Ubeskedne, og svarede stolt: „Til Fru Grevinden selv, og her er et Beviis derpaa." Hun holdt Kortet frem, Portneren saae sit Herskabs Navn, og viste nu Cornelia op af den brede Trappe med den Anmærkning, at hun vilde finde Kammertjeneren deroppe, som kunde melde hende. Cornelias Mod begyndte at forsvinde. Hun traadte ind i en stor Sal, og hvorhen hendes frygtsomme Blik end vendte sig, Glands, Rigdom og Pragt havde overalt trykt sit glindsende Segl derpaa. En graahærdet ærvær-

dig Tjener traadte imod hende, og meget mildere end i den underste Region blev hun spurgt om hendes Forlangende. Den gamle Mands blide artige Tone vækkede Cornelias hendøende Tillid; hun viste ogsaa ham Kortet, uden dog at sige, hvorledes det var kommet i hendes Hænder, nævnte sit Navn, og bad ham forskaffe sig Grevinden i Tale. Oldingen betragtede nogle Minuter taus den hulde Piges fine Skabning, derpaa gik han langsomt ind i Grevindens Værelse, og den stakkels Cornelia stod paa Gløder i den ængsteligste Forventning. En Dødsstilhed omgav hende. Da aabnede Fløidørene sig; Kammertjeneren traadte sagte ud, og vinkede Cornelia at komme ind; han lukkede Dørene til efter hende, og Cornelia befandt sig i Grevindens Sovegemak.

Denne, en midaldrende Kone, sad ved Skrivebordet, hvorpaa der flammede et Voxlys. Hun kastede et flygtigt Sideblik paa den indtrædende Pige, og blev ved at skrive. Cornelia fik altsaa Tid til at fatte sig, og anstille Betragtninger om Alt hvad hun saae omkring sig. Væggene vare prydede med de bedste Konstneres Mesterværker, og Cornelias konstvante Øie dvælede med Henrykkelse paa disse Malerier. Hun priste taknemmelig sin Genius, som havde ledet hende herhid til en Veninde af det Skjønne. Hendes medfødte Konstsands oppaktes, og hun fandt i Anskuelsen af de forskjellige Gjenstande deels af Phantasiens, deels af Sandhedens uudtømmelige Riger det Mod, som hendes bange, trængende Stilling næsten havde berøvet hende.

Nu var Grevinden færdig. Hun forseglede flere Breve, og trak i Klokken; Kammertjeneren traadte ind, Grevinden flyede ham Brevene; han forsvandt, og Denne hævede sig rask op af den forgyldte Lænestol og skred hen til Cornelia, hvilken gjorde hende en dyb Hilsning, dog med Selvfølelsens bestemte Udtryk.

„Hvem er Du, smukke Barn?" spurgte Grevinden i en noget skarp Tone. „Cornelia Velino, Datter af en Maler, som døde forrige Aar." fik hun til Svar. — „Og hvad førte Dig til mig?" spurgte Grevinden videre og med forhøiet Deeltagelse. Cornelia tog Kortet frem, og lagde det paa en Servante, som stod i Nærheden af hende. „Dette Kort, sagde hun: er sandsynligviis ved en Feiltagelse kommet i mine Hænder, dog tjente det mig til Indtrædelsesbillet, og jeg giver den tilbage, da nu mit Øiemed er opnaaet. Formodentlig var den bestemt til Generalinde von Stern, som boer ovenover os. Hun er reist bort. Overbringeren har ventelig fundet hendes Døre lukkede, og forvildet sig til vor, i den Mening, at vort lille Værelse hørte til Generalindens." — „Du vil sige meer endnu; tal frit mit Barn!" sagde Grevinden opmuntrende til Cornelia, thi hun fandt ikke hos hende, som hun havde ventet, Mangelens sædvanlige Paatrængenhed. — „Min gode Fader — blev Cornelia ved med blød, bævende Stemme — har lært mig, ikke at betragte Noget i denne Verden som Tilfælde. Ifølge denne Lærdom troede jeg nu at turde betragte dette Kort som et Fingerpeeg af det hjelpende Forsyn, og da min Moder har gjort mig bekjendt med Nødvendigheden af at maatte sælge et

Par Oliemalerier, min Faders sidste Arbeider, saa vover jeg at tilbyde Dem Samme, Fru Grevinde! At min Tillid har ført mig til en Konstforstandig, beviser disse Omgivelser; at De med Godhed vil tilgive mig, siger Deres Øie og min Følelse mig." — Ved disse Ord oprullede Cornelia Malerierne, og Grevindens Øine dvælede med Interesse derpaa. „Meget brav; i Sandhed, ikke ilde! sagde Grevinden, idet hun nærmere betragtede det ene af Malerierne. Denne Gratiedands er i Sandhed malet med Mesterhaand; man føler Ungdommens Liv og Lyst, jo længer man betragter det. Ogsaa dette bibelske Stykke er udført med hjertegribende Sandhed. Et af disse Malerier vil jeg beholde, dog Du, kjære Barn, skal vælge for mig; men gandske saaledes, som Du vilde vælge for Dig selv."

En høi Purpurrødme forskjønnede Cornelias yndige Ansigt. — „Gratiernes Dands, beluret af Amor, svarede hun beskedent: er vel et end nu mere fuldendt Konstværk, end hiin hellige Gruppe, under hvis sidste Overarbeidelse Døden overraskede min Fader; men for mig har det et uendeligt høiere Værd. Ak! De veed ikke, hvormeget vi sælge i dette Billede! Vor Trøst i bange Timer! vort Mod, vort Haab! Da min Fader døde, og vi i uendelig Jammer dvælede ved hans Liig, som stod under dette Malerie — da den meest bedrøvende Smerte fyldte mit Bryst: da saae jeg op til Samme, og en Straale af et himmelsk Lys faldt i min natomgivne Sjel. Dødens Farve, som havde lagt sig paa min Faders Ansigt, bedækte ogsaa Lazari alt halv opløste Skikkelse, da Frelse-

ren kom hen til ham, og gav ham tilbage til Livet og til sine Slægtninge. Levede Christus ikke dengang, som endnu idag, om end ikke paa Jorden? formaaede han ikke endnu at vække den Slumrende til et bedre Liv? Og har han ikke lovet det, naar han siger: Jeg lever, og ogsaa I skulle leve! Disse Tanker strømmede i Overflødighed til mig, saasnart jeg kastede et Blik paa dette Malerie. Jeg blev saa vel tilmode, saa rolig derved. Det foretom mig, som om jeg kun behøvede at vente en lille Smule, derpaa at gaae i Seng, og ved Opvaagnelsen finde min Fader igjen. Jeg rystede Smerten af mig, som en slem Drøm, og var istand til atter at opreise min nedbøiede Moder! Jeg vil aldrig forglemme den mægtige Virkning af Henkastelsen af mit Blik derpaa! Naar da i sildigere Dage Længselen efter den tabte Elskede blev ret stærk i mit Bryst, saa behøvede jeg blot at see paa Lazari Søster, den blide Marie, hvorledes Tilbedelse, Glæde og Salighed afspeile sig i hendes Ansigt; saa tænkte jeg: saaledes vil ogsaa eengang din Salighed, din Glæde, naar du seer ham igjen, forherlige Forløseren!"

Grevinden aftørrede de vaade Øine. „Behold dette Billede, min Datter! sagde hun mild: Du er værd at besidde det; Du har et Hjerte derfor. Det andet beholder jeg." Hun gik til Skriverbordet, aabnede en Skuffe, og tog en lille Rulle ud deraf, som hun trykkede Cornelia i Haanden. „Der, tag det imidlertid, blev hun ved: og bring Din Moder hen til mig i Tusmørket, jeg ønsker at tale med hende." Dermed lod hun Pigen gaae.

Ansigt, den Anskuende imøde fra Lærredet. Men — den stakkels Sarelli havde ogsaa fuldendt dette Malerie med Tabet af sin Frihed; thi Cornelias sorte Øine havde nedslynget Kjærlighedens Straale dybt i den unge Italieners Hjerte. Da nu Grevinden vilde belønne ham, og lade ham reise, afslog han Guldet og bad om Cornelias tomme, men skjønne Haand. Grevinden tilstod ham den smilende, thi hendes Hensigt var opnaaet. Cornelia blev lykkelig. Hun blev paa Godset, som Grevinden indsatte hende til Arving af. Sarelli reiste fra og til, dog efter Aar og Dag blev han længere end sædvanlig paa den eensomme Villa, og malede i glødende Begeistring en herlig Madonna med Barnet, hvortil hans Cornelia og en lille smilende Cornelius vare Idealet.

Agathonika.

Alt længe havde Keiser Diocletianus ladet de Christne grusomt forfølge, og med nyt Raserie syntes Trængselen, efter kort Hvile, igjen at ville begynde. Da traadte en Dag den fromme Enke Marcella med sine skjønne Døttre, Agathonika og Herais, ud af sin stille Bolig i Forstaden af Antiochia, og gik langsomt ind i Byen. „Morgenen er saa skjøn", sagde hun, idet hun gik forbi de Christnes Bedehuus i Forstaden:

„Vi ville gaae til de Troendes store Forsamling, at høre Bispens Formaninger. — O, vi behøve ei at opmuntres til, at være standhaftige i Troen" vedblev hun efter nogle Øieblikkes Taushed, og standsede paa en aaben Plads. „Her leed Eders Fader Marterdøden, da han ei vilde lade sig tvinge til, at offre til Guderne; her blev han sønderrevet af vilde Dyr — o Gud! sønderrevet for mine Øine.... Her vandt han Martyrpalmen" lagde hun til med himmelvendt Blik: „og for Guds Throne beder han for os om Kraft i Prøvens Time. — Ja, jeg er — vi Alle ere beredte, at følge ham med Glæde!" — „Beredte, at følge ham med Glæde!" gjentoge Døttrene.

De traadte ind i Bedehuset, hvor Biskoppen havde forsamlet Menigheden. Kraftigt opløftede han sin Røst, fuld af Ild og Følelse, opmuntrende Folket til Standhaftighed. Alle lovede, at lide hver en Qval for Troens Skyld, og beredte sig til, at styrke deres fromme Beslutning ved Herrens Nadvere. Da nu Præsten havde brudt Brødet, og rakt hver Troende sin Part, da bøiede en andægtig Matrone sig mod Marcella og begge Pigerne, og tilhviskede dem: „Vogter Eder! Eder truer Stormen først. Værer stærke, og ihukommer dette Øieblik i Kampens Fare."

De Overraskede sloge Øinene op, og gjenkjendte i Advarerinden en Kone, der levede i Statholderens Huus og længe var bekjendt som en hemmelig Christinde. Agathonika syntes meest overrasket herved, og en glødende Rødme overfløi hendes Kinder. Hun slog Øinene ned. „Vær standhaftig!" sagde Advarerinden til hende allene: „Metrodor kommer snart.

Han kan beskjerme Dig." Efter at have sagt dette, forsvandt den Gamle blandt Folket, der forlod Bede-huset. „Hvad vil den Advarsel sige?" sagde Marcella paa Hjemveien til sine Døttre. „Men foragte den tør vi ei. Den gode Gamle har vel Leilighed til, at erfare Et og Andet. I veed, Børn, hun staaer i Yndest hos Statholderen. Hun var jo Amme for hans eneste Søn, der for tre Aar siden faldt i Krigen, og selv den ædle Metrodor, der i lykkeligere Dage var Eders Faders Ven og Yndling, har hun pleiet i hans fader- og moderløse Barndom, da han blev opdragen i Statholderens Huus. Han har tidt fortalt os om hendes fromme Godmodighed. Hun hænger fast ved vor Tro, hvor farligt det end er for hende."

„Metrodor? sagde Herais, den yngste Søster: O, jeg husker ham ret godt. Jeg var vel neppe ni Aar gammel, da han forlod os, for at drage i Orlog. Husker Du, Agathonika, hvor smukt han spillede paa Lyra? Hvor tidt han frydede os med et Qvad af Pindar? Hvad Du forstaaer af Tonekonsten, har Du jo lært af ham." — Agathonika taug, og et sagte Suk hævede hendes Bryst. — „Han har fægtet kjækt i Krigen mod Schytherne, som Rygtet fortæller, faldt Moderen ind: han er alt stegen høit i Hæren, staaer i stor Anseelse i Rom, og i Keiserens Gunst. Har han blot ikke tabt den Hengivenhed, han i sin Ungdom yttrede for vor Tro!"

„Det har ingen Nød! sagde Agathonika fyrig: Han har jo givet mig et helligt Løfte, da vi skiltes ad. Han lagde derhos Haanden paa Bibelen, som laae for mig paa Faders Bord, og da jeg kastede Øinene

deri, herørte hans Finger disse Evangelistens Ord: Troer paa Lyset, medens I have det, at I kunne vorde Lysets Børn! Det var mig et Tegn, Moder, at hans Ord kom fra Sjelens Inderste." — „Ja, jeg veed det, svarte Marcella: han har som Barn nydt Underviisning i vor Tro. Maatte Gud have styrket ham til, at modstaae de Fristelser, han maa have fundet paa sin Løbebane."

Imidlertid vare de komne til deres eensomme Vaaning. En velvillig Nabo ventede dem utaalmodig, og fortalte Moderen, han havde hørt for vist, at hun og hendes Døttre skulde være de første Offere for Christenforfølgelsen. Hun vidste, at hun — uforskyldt — havde mægtige Fjender, hun saae kun Redning i en hastig Flugt; Naboen selv tilbød, i Skumringen at følge hende ud af Staden til en Vens Landsted, der, saa haabede hun, skulde skjule hende for Forfølgerne.

Aftenrøden luede, da en ung Kriger nærmede sig Staden paa en skumhvid Ganger. Han var ret tankefuld og syntes besjelet af lykkelige Erindringer. I Forstaden kom ham Statholderen imøde og hilsede ham med faderlig Glæde. Han steg af Hesten, og Begge vandrede sammen til et Tempel, hvori man nys havde opstilt nogle Afgudsbilleder, som de Christne skulde tvinges til at knæle for. Høitideligt skulde den nye Gudstjeneste aabnes. Folket flokkedes til det nye Skuespil; Nogle nysgjerrige, Andre flammende af

Forfølgelseslyst, og forbandende den nye Læres Bekjendere. Ned med de Gudsfornægtere! raabte Endeel i fanatisk Raserie, og fredelige Christne bleve grebne og grusomt mishandlede.

Da Gudstjenesten var endt, og Statholderen med den unge Kriger traadte ud af Templets Haller, gik en gammel Mand med en Dreng paa femten Aar frygtsom forbi i nogen Frastand, ledsaget af tre tilslørede Qvinder. Hedningerne grebe Drengen, og forlangte under frygtelige Trudsler, at han skulde fornægte sin Tro. „Nei! sagde han: Kast mig kun for de vilde Dyr, om I lyster: jeg hænger hart ved min Tro!"

Man rev Drengen fra Faderens Side, og jamrende vrede de Tilslørede Hænder. Da traadte Statholderen til med sit Følge, og da den ene af Qvindernes Blik faldt paa den unge Kriger i det glindsende Staal, sank hun næsten bevidstløs i sin Ledsagerindes Favn, og paa hendes Læber døde Navnet: Metrodor!

Statholderen befalede, man skulde slippe Drengen, og lade de Vandrende fortsætte deres Gang. „Kom, min kjære Metrodor", sagde han derpaa til Ynglingen: „Du behøver Hvile efter Din Reise. Med den bedste Viin fra Chios ville vi bringe Guderne et Drikoffer for Din Tilbagekomst."

Neppe havde Statholderen bortfjernet sig, før den Tilsløredes Bevidsthed vendte tilbage. Hendes første Blik faldt paa Templets aabne Indgang. „Der kom han ud fra, Herais!" sagde hun med sagte Røst: „Han har dog knælet for Afgudsbillederne, Moder!" lagde hun smertelig til: „O, han har brudt sit Løfte!"

„Vær rolig, Agathonika! svarte Moderen: Har Du ikke feilet? Var det virkelig ham?" — „O, skulde jeg ikke kjende ham igjen!" svarte Pigen. — „Kom, lader os ile! sagde Manden: Det skumrer stærkt. Ad Stien ved Floden kunne vi om et Par Timer naae Landstedet, hvorfra I i Nødsfald kunne leie en Baad til Cypern."

Ubemærkt listede Metrodor sig fra Statholderens Bord, da Bægeret var bedst i Gang. Alt hvad han havde hørt, overbeviste ham om, at Christenforfølgelsen igien var begyndt med skaanselløs Grusomhed. Han skjalv for sine Venner. Den gamle Amme mødte ham i Husets Forsal. „Metrodor, sagde hun, gribende hans Haand: har Du glemt Dine gamle Venner?" — „Ingenlunde, gode Severina! svarte han: Hvorledes lever den redelige Basilides?" — „Basilides! Du veed endnu ikke, at han forlængst har lidt Martyrdøden?" — „Død! raabte Metrodor: Og Marcella? og Agathonika?" — „De ere forladte og hjelpeløse, men beredte, at følge ham. Metrodor! ogsaa dem vente blodige Qvaler, og maaskee i dette Øieblik —"

„O, jeg beder Dig: sig mig Alt. Hvorledes kan jeg redde dem? hvor finder jeg dem?" — „I deres stille Vaaning i Forstaden, hvor Du fordum dvælede saa gjerne."

Faa Øieblikke efter stod Metrodor udenfor det velbekjendte Huus. Han bankede paa. Der kom Ingen. En gammel Naboerske kom omsider frem og fortalte, Marcella var for kort siden vandret ud af Staden med sine Døttre, formodentlig for at besøge en Veninde paa Landet. Det beroligede ham. Som han nu gik tilbage gjennem den stille Gade, saae han Lys i en Hytte. „Ei, sagde han, her boer jo Præsten Lucian, min fordums Lærer." Og han bankede paa.

Oldingen aabnede med Lampen i Haanden, og studsede ved at see den unge Kriger. „Du kjender mig ikke, min Fader?" spurgte Denne. Oldingen hævede Lampen og betragtede tvivlsom de fremmede Træk. „Har da Metrodor forandret sig saameget, at han er vorden ukjendelig for sine bedste Venner?" spurgte Ynglingen. — „Metrodor! udraabte Lucian, gladelig overrasket: Ja, det er Dig. Vel klang Din Røst mig som en Tone fra bedre Tider. Træd indenfor, og vær mig velkommen."

De traadte ind. Med faa Ord fortalte Metrodor sin Skjebne, og bragte Talen paa Basilides, Marcella og deres Døttre. Oldingen lovede at indhente Efterretning og melde ham Alting næste Dag. Ved Afskeden greb han Ynglingens Haand og sagde med Varme: „Metrodor, skal den Deel, Du tager i Enkens Skjebne, være mig et gunstigt Tegn? Har Du ei i Verdens Larm tabt de gode Følelser, der besjelede Dig som Barn? Din unge Sjel var aaben for Sandheden, og jeg haaber, Livet har viist Dig,

at den allene formaaer at give Kraft i Livets mange-haande Lidelser."

„Min ærværdige Ven, svarte Metrodor, rørt trykkende hans Haand: Du veed selv, hvorlidet de Vise have været enige om de Sandheder, der skulle være os en Ledestjerne paa Livets Vei og føre os igjen-nem alle Storme. Hvad Socrates, Plato og Mar-cus Aurelius have erkjendt for sandt, er jo ogsaa Summen af Din Tro."

„Du mener altsaa, spurgte Lucian alvorlig: at man kan knæle for Afgudsbillederne og dog blive Sandheden tro? Har jeg forstaaet Dig ret? Da vi for syv Aar siden skiltes ad, lod det som Du var af anden Mening."

Metrodor stod tankefuld. „Troe mig, min ædle Ven, sagde han: jeg har aldrig sveget de Følelser, jeg dengang yttrede, og mit Besøg maa være Dig Borgen for den Ærefrygt, jeg nærer for Din Tro. Men i Din stille Indgetogenhed veed Du ei, min fromme Olding, hvorlunde Verdens Løb kan tvinge os til, vel ikke at fornægte, hvad Aanden i sine ly-seste Øieblikke erkjender for sandt, men dog klogelig at skaane og taale meget, som vi ei kunne bifalde."

„Jeg forstaaer Dig, desværre! Du vil ei bryde med Verden, fordi den byder Dig Glands og Ære; i Tilfælde, hvor den Intet har at byde Dig, vil Du allenfals give Sandheden Æren. Ærgjerrighed er den Afgud, Du knæler for; Du kjendte aldrig Sand-heden!"

Metrodor rødmede og taug. „Du dømmer mig for strengt, ærværdige Ven! svarte han efter en Pause: Skal jeg nægte Fædrelandet min Arm, naar det kan bruge den?"

„Ingenlunde — svarte Oldingen: Men kjender Du det Sprog: Den, som sætter sit Liv til for min Skyld, skal finde det. Gaae, Metrodor! Snart — haaber jeg, skal et Lys fra Himlen omstraale Dig, og da skal det falde fra Dine Øine, som Skjel."

Morgenen dæmrede, da Agathonika og Herais en Morgen fra det eensomme Landsted skuede ud i den vide Slette, ved hvis Rand deres Fødestad laae. „See — sagde Hiin: hvor smukt Gud lader Solen lyse over den dyrebare Stad, hvor han først tændte Troens og Naadens Lys blandt Hedningerne, og hvor de Fromme først hørte det hellige Christennavn. Nei, Menneskenes Svig og Trods vil Intet mægte mod den Kirke, han har bygget paa saadan Klippegrund, Herrens Templer vorde forstyrrede, men herligere skulle de fremstaae af deres Ruiner, og den Ild, der fortærer vore hellige Bøger, skal varme de Troendes Sjele, og Martyrblodet skal vorde en Livsens Kilde — — Baalene ryge, de vilde Dyr tørste efter Eders Blod, I Fromme! Vandrer freidige i Døden! I befæste Troen og kommende Slægters Lykke!"

Den begeistrede Piges Øie søgte Himlen, idet hun talte saa. „Og maaskee — lagde hun til: maaskee befæstes ogsaa Mangen, der forhen vaklede eller blændedes af Verdens Glands."

Da traadte Moderen ind. Hendes Miner røbede Bekymring. Hun havde Efterretninger fra Staden. Hendes Forfølgere efterstræbte hende, og hun maatte frygte, at bringe sin gjestmilde Vert i Fare. Da hun med sine Døttre saae ud paa Veien til Antiochia, kom en Rytter hidilende. Tydeligt bemærkede man i Morgensolens Glands hans krigerske Rustning. Marcella bestyrtedes, da han pludseligt bøiede ind paa den Sidevei, der gik til Landstedet fra Orontesflodens Bred. „Vort Tilflugtssted er røbet! raabte hun: Vi ere forlorne!"

Rytteren kom nærmere. „Moder, det er Metrodor!" raabte Agathonika. „Ja, det er ham!" forsikkrede Herais; og nu kjendte Moderen ham ogsaa. „Ham behøve vi ei at skjule os for, sagde hun: kom, mine Børn." — De gik ned. Alt stod den unge Kriger ved Indgangen til Landstedet, hvis Eier, ikke uden Frygt, traadte ham imøde. „Frygt ikke! sagde Metrodor: jeg veed, hvilke Gjester Du huser under Dit Tag. De kunne ikke være Dig dyrebarere end mig. Und mig den Glæde, at see dem." — Manden nølede tvivlraadig. Da traadte Marcella frem. „Nei, sagde hun: for Dig, Metrodor, ville vi ikke skjule os. Vel bærer Du de Menneskers Rustning, der tragte os efter Livet, men jeg veed, Dit Hjerte er paa vor Side."

„O, jeg haaber, snart skal I ikke behøve at skjule Jer mere!" sagde Ynglingen, og iilte mod Agathonika: „Kjære Pige, udbrød han smerteligt: hvorledes finder jeg Dig igjen! Da vi skiltes ad, stod Alting saa vel, og nu...."

„Og nu? gjentog Pigen mild-alvorlig: Og nu, hvorledes finder jeg Dig igjen? Med Dig har jeg bedet til den sande Gud, for Dig har jeg bedet til ham — og nu saae jeg Dig vandre til Afgudstempret med Hedningehoben."

„Dyrebare Agathonika! Du kjender min Stilling og mine Forbindelser — svarte han: Mit Hjerte er uforandret, men hvorledes kunde jeg da undgaae, med Statholderen at...."

„Metrodor? afbrød Agathonika ham: Du har ikke begrebet, at man maa forlade Alt, vil man arve det evige Liv. Der var en Tid, da Du følte, hvad det høie Sprog vil sige: Hvad hjalp det et Menneske, om han vandt den hele Verden, og tabte sig selv! — Ak, Du har tabt Dig selv!"

„Agathonika dømmer mig haardt — sagde Metrodor til Marcella: Du elskede mig engang, som den redelige Basilides, hvis Minde jeg ærer som en Faders. Vil Du forsvare mig og være Borgen for mit Hjerte? See, Ære og Rigdom har jeg vundet, men ihukommende den dyrebare Pagt, jeg sluttede som Yngling, forlader jeg min Lykkes Løbebane, iler hid til Eder og.... O, giv mig Agathonikas Haand, at jeg desto kraftigere kan fremtræde som Eders Beskjermer."

„Metrodor! sagde Moderen alvorlig: I denne Nødselstid kan man ei tænke paa, at flette Brudekrandse."

„Og min Brudekrands blomstrer ei paa Jorden mere!" tilføiede Agathonika, inderlig bevæget.

Samme Øieblik ilte Verten bestyrtet hid. Alt igaar — saa fortalte han — havde Bevæbnede opsøgt christne Flygtninge i de omliggende Landsbyer. Efter lang forgjeves Speiden vare de igjen brudte op og dragne ind i Ørkenerne, hvor de Christne, kæmpende med Hunger og Sygdom, forfulgte af Røvere og vilde Dyr, flakkede omkring; men man maatte frygte deres Tilbagekomst.

„Frygter ikke! sagde Metrodor: Jeg vil redde Jer, jeg kan redde Jer. Faren skal ikke naae Jer. Om faa Timer er jeg atter hos Eder, og da kaste Du Skjæbnens Lod over mig, Marcella!"

Agathonika sank i sin Moders Favn, da hun saae den unge Kriger flygte bort. For stedse meente hun, at see sit elskende Hjertes Lykke flye, og da Marcella og Herais yttrede nyt Haab, saae hendes store blaa Øie, omhyllet af en Taare, op mod Himlen, som om hun i stille Hengivenhed bragte den sin Kjærlighed til Offer.

Metrodor kom til Staden, og aabenbarede Statholderen sin Kjærlighed og sin Bekymring. Han for sin Person havde Intet mod Marcella og hendes Døttre, men hendes Avindsmænd, der havde forfulgt den fromme Basilides til Døden, gjentoge deres falske Beskyldninger saa ofte, at han omsider gav de Uskyldige til Priis for deres Fjender. Gjerne havde han nu ladet de Forfulgte hemmeligt undflye, men deres Opholdssted var just for faa Timer siden bleven røbet,

og de udsendte Krigsknegte alt paa Veien, for at gribe dem. Metrodor fortvivlede og bestormede Statholderen med Bønner, indtil han udvirkede en skriftlig Ordre, der paa det strengeste forbød al Voldsomhed imod Marcella og hendes Døttre. Med den ilte Metrodor tilbage i bange Uro.

Alt havde han lagt den halve Vei tilbage, alt øinede han Landstedet, da han saae en Hob Krigere drage hen mod Floden. Heftigt sporede han sin styrtefærdige Løber, og snart saae han nogle Qvinder, midt iblandt Hoben. Skrækkelige Ahnelsers Qval sønderrev hans Bryst.

Marcella gik med sine Døttre, fromthengivne, mellem de raae Soldater, der haanede de Ulykkelige med frække Taler. „Øiet op, I smukke Børn!" sagde de til Pigerne: Ei skal I knæle for den alvorlige Artemis's Altere; i Aphrodites lyse Tempel skal I offre —" sagde Een. „See dog ikke saa mod Skyerne — sagde en Anden til Agathonika: der blomstre ingen paphiske Roser."

„Mine Børn — sagde Marcella, bevæget i sit inderste Hjerte: Vi ere forlorne, uden Redning forlorne. Venter det Skrækkeligste....."

„Vær rolig, Moder! svarte Agathonika, hvis Beslutning alt var fattet: De kunne slet Intet gjøre os. Vi ere Himlens Brude, Christus fører os hjem."

Derpaa greb hun sin Søsters Haand, og bad en af Krigerne, der syntes hende menneskeligere end de Andre, at lade dem hvile et Øieblik paa en af Kirkens Ruiner, der hævede sig paa den steile Flodbred. Man tillod det, men Marcella blev holdt tilbage.

Hastigt gik Pigerne op til de hellige Levninger, og traadte op paa et omstyrtet Svilepar, der ragede ud over Bredden. Endnu engang saae Agathonika tilbage paa sin Moder, derpaa hævede hun Blikket begeistret imod Himlen.

„Agathonika!" raabte nu en Stemme langtfra, og Metrodor var ikke langt borte. — Hun hørte ham ei, men hun bar ham i sin Tanke. „Kald ham til Dig, bad hun: og lad mig finde ham igjen i Din Herlighed!" Med disse Ord sprang hun, fast omklamrende sin Søster, ned i de rivende Bølger.

Metrodor saae hende synke. „Agathonika!" skreg han i Fortvivlelsens Tone. Marcella segnede afmægtig til Jorden midt iblandt Krigerne, der vege tilbage, da Metrodor med frygtelig Røst fordrede Lydighed i Stätholderens Navn.

Han traadte til Floden. „Agathonika!" raabte han smerteligt, da Pigernes hvide Klædebon, allerede langt borte, endnu engang dukkede op af Bølgen. „Jeg følger Dig! Du skal gjenfinde mig udi Din Himmel!"

Han vendte sig til Marcella: „Min Moder!" sagde han, inderligt bevæget: „Før mig til Daaben! Velsign Din Søn!"

(W. A. Lindau.)

Een Synd, en andens Moder.

I Hertugen af *****'s Slotskapel gik det saare vanhelligt til. Den fyrstelige Gravhvælving stod aaben, og Tjenerne slæbte Kister og Sølvtøi derned. — For et Sidealter laae Landkort udbredte og to Officerer betegnede Troppemarscher derpaa. Ligeoverfor stod en rødskjægget Kosak Post ved Slotstaarnets Indgang.

Den russiske General, Alexiew von Lieben, var dragen ind i den lille Hertugstad, forudsendt af Feltherren, at opholde Fjendehærens Anmarsch, og den unge Kriger gjorde Alt, for at gjøre sit Hverv Ære.

Staden laae ved Indgangen til en Dal, og beherskede med sine Klippevolde og høie Mure Veien til det Indre af Landet. Klarligt øinede man om Natten Fjendernes Vagtild, og det begyndte at vorde levende paa Bjergene trindtomkring. Ordnede Tropperækker bleve synlige, Kugler hvislede ned i Dalen udenfor Staden, og stærke Rytterskarer vovede sig lige til Bredden af den Strøm, som flød forbi den. Den russiske General besteg Slotstaarnet, for at iagttage Fjendens Bevægelser, og hans Adjutanter ventede i Kapellet hans nærmere Befalinger.

Vred treen Hertugen nu ind i Kirken, efter ham hans Yndling, Ridder Basaldo. Fyrstens høie, tørre Skikkelse, hans skarptegnede italiske Ansigt, de sorte, krusede Lokker, og fremfor Alt det brændende, dybtliggende Øie betegnede den høieste Lidenskabelighed.

Favoriten var en lille kuglerund Skikkelse, paa hvis charakteerløse Aasyn der boede et evigt Smiil. Kun af de smaae, farveløse Øine fremskuede et Helved fuldt af Falskhed og Ondskab.

„Hvem aabnede Slotskapellet? spurgte Hertugen heftigt: Hvem har aabnet Kirkedøren for disse Fremmede?" — „Commandoordet, Deres Durchlauchtighed! svarte Ridderen, lettende paa Skuldrene: Krigens Hovednøgle. Feltherren speider oppe i Taarnet."

„O, saa gid en Kugle fandt ham deroppe! sagde Hertugen harmfuld: Er jeg Herre i min Stad, siden han marscheerte ind med med sine Kosakker og Kyrasserer? Den tyveaarige skiægløse Mand er vorden Hertug, og Vi maa stige ned af den tungt tilkæmpede Throne og hænge Diademet paa hans blodige Klingeod. Basaldo, Alting har jeg baaret: fordum min Onkels Had, Misundelsen over min Fætters Lykke, Skinsygens Qvaler, et koldt Ægteskabs Helvedpine, men denne Fremmedes Overmod taaler jeg ingenlunde."

„Skjebnen er lunefuld og vexler gjerne! sagde Ridderen: Det volder os i Dag Smerte, i Morgen Trøst." —

„En taabelig Sentents! afbrød Hertugen ham: Disse Nordlændere vorde aldrig vore Venner. Frankerne ere vore Frænder. Jeg hader disse døde, hjerteløse Kolosser, og mine Forholdsregler ere tagne."

„Stille, Naadigste! stille her! hviskede Ridderen: Disse Piller have Øren. Herren deroppe i Taarnet er en dristig Vovehals, og har i de otte Dage,

han har været her, vundet hele Folket saavel ved sin Mildhed, som ved en paafaldende Liighed med Prindsen, Deres Fader. Og — tilstaae selv, naadigste Herre — ogsaa paa Dem gjorde Synet af ham et pludseligt og sælsomt Indtryk."

„Det var Ahnelsen om mit Fald!" svarte Hertug Giacomo mørkt. — „Rolig, min Naadigste! hviskede Yndlingen: Her fører List snarest mod Maalet. Beredt være Phiolen, der indslutter den dræbende Gift."

„Hvi minder Du mig just om det i Dag? spurgte Hertugen med sagte Røst: I Dag, da Prisen for hiin raske Daad maa synes mig forloren! Men — ret saa! Lad kun Erindringens Storm bringe min Harmes Hav i kogende Oprør! Forgjæves vil jeg ei have brudt med min Samvittighed, jeg vil have Rum for alle Ønsker i mit Bryst. Den Fremmede fangen; min Hustru, denne mit Livs evigstærke Taarekrukke, dette ufrugtbar-tørre Figentræ ved min Vei, i Kloster; den blomstrende Giovanna paa min Throne og til mit Hjerte! En forvoven Midnat skal føde alt Dette. Bring alle Vor Villies Maskiner i mit Kabinet. Før Solen synker, skal den frygtelige Krudtmine være graven"

Basaldo rynkede den glatte Pande og vilde tale; men Kosakken ved Taarndøren skuldrede, og ned i Kirken traadte Grev Alexiew. „See der, Hr. Hertug! raabte han: Nu bliver det Alvor. Eders Regiment maa paa Volden i Dag. Fjenden rykker frem."

„Mine Gardere vil I bruge? spurgte Hertugen forlegen: Hvis I da nødtes til, at trække Jer tilbage, var jo Land og Stad forloren. Lad dem hellere

afvæbne, men ikke fægte til deres Brødres Fordærvelse."

„Gjør det af med Skjebnen, Hertug! svarte Alexiew høit: Eller skulle maaskee mine Asiater troe sig i Fjendens Land og gjøre Eders Strøm til en Blodbæk? Den, der ikke er med os, er imod os! Det er en af Krigens Troesartikler."

„Saa skal jeg befale den visse Ulykke?" — „Den visse? Veed I, til hvem I taler? Seer mit Ansigt ud som nyromersk Feighed? Jeg varer Eder ad! Den, der underhandler med Fjenden, har at møde for min Krigsret. Ogsaa i Nat har man fanget allehaande fordægtigt Pak i Dalen her ved Staden. Et Par af Eders Residentses Borgere ere deriblandt. Endnu har jeg ikke talt med dem, dog haaber jeg ikke, i dem at finde Vidner om en Mistanke, der hver Dag voxer i min Sjel og kunde koste Eder meer, end dette Slot og de Skatte, I lader skjule hist i Eders Fædres Grave."

„Jeg er en souverain Fyrste! Hvad har I at byde over mig og min frit udtalte Mening?" stormede Hertugen. Generalen blottede sin Sabelklinge og sagde: „Kjender I det Scepter? Det er Anklager, Lov, Dommer og Bøddel paa eengang. Jeg advarer Eder nok engang."

Hertuginde Madalena viste sig, ledsaget af en Hofdame, i Kirkedøren, og Greven trak sig tilbage til sine Officerer. Med usikkert Fjed nærmede Fyrstinden sig sin mørke Gemal, hvis Aasyn endnu blev mørkere ved den blege, smertenedbøiede Korsdragerindes Komme.

„Min befalende Herre, sagde hun i ydmyg bedende Tone: Jeg bad i Augustinerklosteret. Imidlertid er man brudt ind i mit Gemak og har borttaget alle mine Kostbarheder. Skete det paa Jer Befaling?" — „Paa min Befaling! Har I noget derimod?" — „Intet. Kun een Bøn vil jeg vove, den første i mange Aar. Ogsaa mit Bæger er borttaget, hvoraf jeg har drukket i tyve Aar. Lad mig, lad mig blot faae det tilbage!"

„Narrestreger! loe Hertugen: Det er indpakket mellem det Andet i Hvælvingen. Drik I af noget Andet: det passede saa ikke for Jer; det var for blankt."

„Giv mig Bægeret tilbage! bad hun inderlig veemodig, og hendes Øine fløde over. Et Løfte forbyder mig, at drikke af Andet til min Død. Giv mig det tilbage! Det er et Minde om et elsket, tabt, evig begrædt Væsen."

„I skal Intet elske, Intet begræde! larmede Hertugen: Det er Skorpionen i min Ægteseng. Denne Jammer uden Sprog kan kun betegne Brøde. Disse evige Taarefloder have udslukt Glædesilden i mit Huus!"

„Giacomo! stammede Hertuginden, opløftende det ædle Hoved: Vidste I, hvad I talte! Jeg lider jo for Den som martrer mig, og min Taushed er den høieste Kjærlighed til ham. I, I selv er jo Den, jeg elsker i Græmmelse og blodig Graad. O, giv mig Bægeret, det eneste Minde om mit Livs rædsomste Time. Giv mig det, eller jeg sværger her for Guds

Aasyn, aldrig mere at nyde nogen Drik, men offre mig Graven, hvori mit Kjæreste hviler."

„Saa døe og løs den forhadte Lænke, saa vil jeg troe paa Jer Kjærlighed. Bægeret faaer det tossede Barn ikke mere!" — Saa talte Fyrsten; hun var traadt ham nær, han stødte hende bort, idet han gik. Grev Alexiew var traadt til, og optog den segnende Fyrstinde i sine Arme.

„Jeg takker Eder! sagde hun med qvalt Stemme: Hold mig ikke for en Daare eller et Barn, som den grusomme Mand kaldte mig, hvem jeg offrede Alt, Sjelero endogsaa, Salighed maaskee. Bægeret, jeg fordrede, er mig en Helligdom. Et elsket Barn drak deraf for første og sidste Gang. Jeg mistede det, samme Time, jeg fødte det; ei engang dets Grav er mig bekjendt."

Den unge Krigsmand var saa bevæget, at han med Møie qvalte sine Taarer. Underlige Følelser rørte hans Sjel; en dyb, glædeblandet Angest greb ham, og han følte sig fristet til, at trykke den fremmede Dame mod sit høitbankende Hjerte. Veemodige Erindringer om hans Barndoms Skjebne opstege i hans Inderste; han kyssede Fyrstindens Haand, som en Moders Haand, og ledte hende tilbage til hendes Gemakker.

Høit stod Solen, da Grev Lieben lystvandrede i Orangeskoven ved Slottet, til et Stævne med sin rask og kjækt vundne Elskerinde, Prindsesse Giovanna,

Hertugindens Niece. Hun ventede ham alt og sank høitrødmende til hans Heltebryst. „Er det da sandt? spurgte hun bange bevæget: Nærme sig Kampens Rædsler? Maa Du forlade mig?"

„Jeg maa! svarte han med glødende Øie: men min Sjel er fri og let, thi Himlen er Kjærlighedens Beskjermer. Dit Billed paa mit Bryst er en Talisman mod Døden, ligesom Dit Billed i mit Bryst er en mod Synd og Helved. Jeg elsker Dig usigeligt, og dog ønsker jeg Kamp og Forstyrrelse, thi kun den kan skjænke mig Dig gandske. Tiden er kort; denne Time er maaskee den sidste, vi nyde uforstyrret. Hør derfor! Vor Kjærlighed maa ingen Hemmelighed være længere for Hertuginden."

„Hun skal erfare Alt. Ja, Du har Ret, Tiden er kort. Saa høre ogsaa Du, hvad jeg gjerne fortaug. Hertugen forfølger mig. Jeg ahnede neppe hans Mening. Basaldo, hans Fortrolige, har nys meddeelt mig den. Han hader sin Gemalinde. En sælsom Sorg har forlængst adskilt hende fra ham; han mener, hun sørger over en tabt Ungdomskjærlighed, og vil nu skilles gandske ved hende. Mig har han bestemt Hjerte, Haand og Throne. Hjelp Du nu! Værn om Din Elskede! Jeg kjender Hertugen; han er frygtelig."

„Hertug! Hertug! raabte Alexiew tænderskjærende: Han er i min Haand. Fangne Spioner, opsnappede Depescher fra Fjenden, levere ham i min Vold, saasnart jeg vil. Sørg derfor ei, min kjære Pige. Magten er min. Krigen er vor Kjærlighed huld, thi den sønderhugger alt Herredoms Baand,

knuser Lovens Tavler, og hænger Krone og Ret paa den Kjækkes Sværdod. Jil til Fyrstinden, stig hende Alt, og fortæl hende mit Livs korte Historie, som jeg nu vil meddele Dig den."

Ned paa et Marmorsæde drog Ynglingen den lyttende Pige, og med voxende Forundring hørte hun hans Tale.

Ikke Norden var Grevens Hjem. I Italien var han født, men hvor og af hvem — det vidste han ikke at sige. Forstødt fra Moderens Bryst, udsat ved Bredden af en rivende Strøm, var han bleven frelst ved Tilfælde og Menneskelighed. En fremmed Dame havde forvandlet hans hjelpeløse Tilstand til Glands og Høihed: — En fornem Russer levede med sin Gemalinde i Neapel. En Æressag tvinger ham til at flye, og, for ei at vorde eftersat og indhentet, afviger Grev Lieben fra Landeveien, og iler Dag og Nat ad Sideveie Nord paa. Saaledes kommer han en Nat med Sine til en rivende Strøm, og seer ikke langt borte i Maanens Skin et stoltkneisende Ridderslot. Langsomt rasler Vognen hen ad Klippeveien ved Strømmen. Da skjænder den forridende Kosak paa Grevens Yndlingsdogge, der begynder at tude og larme. Man spørger; man holder. Hunden har ved en Bro, hvorover Veien gaaer, fundet et nyfødt, grædende Barn. Grevinden lader den lille Ulykkessøn bære til Vognen. Fiint Svøb, en Guldkjæde om Halsen vækker Deeltagelse for Hittebarnet; den barnløse Dame ynkes over den Forstødte, hun tager ham paa Armen og befaler, at Reisen skal fort-

sættes. Greven lader Kosakken og de øvrige Tjenere gjennemspeide den nærmeste Omegn; de gjøre det, uden at støde paa noget menneskeligt Væsen. Saaledes gaaer nu Veien rask mod Maalet. — Ubekjendt med sin Barndomsskjæbne opvoxte Alexiew som Grev Liebens virkelige, i Udlandet fødte Søn. Drengen blev en Herkules, kraftfuld, kjæk, overgiven, og neppe havde han traadt sine Børneskoe, før den gamle Greve tog ham med sig i Krigene mod Perserne og Osmannerne. I Leiren opvoxede Drengen til Yngling, og Denne udmærkede sig snart ved mandig Krigerdaad, saa han steg utrolig rask fra Værdighed til Værdighed. Grevinden døde. En gammel Slagvunde kastede Faderen paa et langvarigt Sygeleie; da først erfoer den unge Mand sin Skjæbne og Betydningen af den gyldne Kjæde, han stedse havde baaret om sin Hals paa Grevindens Befaling. Den døende Greve vilde ikke berøve Familien Arvegodserne, men sin anseelige Formue skjænkede han den Forældreløse. Forladt drog han atter ud i det vilde Krigerliv, vandt sin Keisers Gunst og sine Kammeraters Venskab, men ene havde han dog følt sig indtil nu.

Det fortalte Alexiew til Giovanna. Med begge Hænder greb han nu Prindsessens, og, skuende hende dybt i Øinene, sagde han: „Giovanna! sætter Du nogen Priis paa Fødselens tilfældige Fortrin, da er jeg Dig ikke værd, thi mit Stamtræ er et tomt Pergament, men mit Hjerte er en stærk Klippekilde, der flyder over af Kjærlighed til Dig."

„Kjærlighed vil kun Kjærlighed, ellers er den uægte og intet Himlens Barn!" svarte Giovanna in-

derlig og slyngende de hvide Arme om Ynglingens Hals.

Da foer Alexiew op. „Hvem er det Menneske, spurgte han hastig, som hist sniger sig frem og saa ængsteligt speidende seer sig om?"

„Vær ubekymret, svarte Giovanna: det er den Døvstumme fra Slottet, en af Hertugindens Tjenere, hende og mig urokkelig tro." — Hun vinkede med Tørklædet, og Luca sprang hastig hid. Han bar et Brev, og, udbrydende i frydfuld Lallen, da han saae Generalen, overrakte han Denne det. Nysgjerrig brød han Brevet og læste:

„Hvis en Ulykkeligs Rolighed, hvis en Fortvivlendes sidste Haab gjælder noget for Nordens ædle Søn, saa vil han imødekomme Hertugindens indstændige Bøn, at lade en igaar fangen Negerinde komme i hendes Cabinet et Par Minuter. Hun tilhører den fjendtlige Leir, og blev nys ført forbi Slotsvinduerne, sandsynligviis fra Krigsretten. Hertuginden har i dette Øieblik, og maaskee for hele Livet, intet vigtigere Ønske.

Madalena."

„Negerinden skal strax vorde bragt i Fyrstindens Cabinet!" sagde Greven, og Giovanna tolkede dette Svar for den Døvstumme, der hovednikkende iilte bort. Derpaa kastede hun sig heftig i Krigerens Favn. „Vil Kjærligheden ikke bringe os en Tornekrone, liig den, hun bærer?" spurgte hun mildtgrædende.

Da tager jeg Smerteskronen paa mit Hoved, og bærer den stolt, som et Elskovspant fra Dig!" svarte Alexiew; men han vidste ikke, hvad han talte.

Endnu længe holdt de Elskende hinanden omfavnede. „Hvis ikke Trompeten kalder forinden, sagde Ynglingen derpaa: saa findes vi ved Midnatstid i Slotskapellet." Hun nikkede med det engleskjønne Lokkehoved, og Begge skiltes hastigt ad.

Bedende laae Hertuginden for et Madonnabilled i sit Gemak. Da aabnedes Døren bagved hende, og grønne Grenaderer indlukkede en gammel Negerinde. Hertuginden foer op, vendte sig og bedækkede med et høit Skrig sit Ansigt. Den Sorte knælede, foldede Hænderne, nedslog Øinene.

„Er det Dig, Uhyre? raabte Fyrstinden omsider: Har Guds Retfærdighed endelig overantvordet Dig i mine Hænder? Hvor er mit Barn, min Søn, min smilende Engel? Hvor har Du ham? Hvor blev han myrdet?" — Barmhjertighed! jamrede den sorte Qvinde: Jeg er uskyldig! — „Er han død?" — Jeg veed det ikke! — „Du veed det ikke? Fortæl, Dominika!" Og hun fortalte:

„Tre og tyve Aar ere henrundne siden hiin Nat, men endnu staaer den levende for min Erindring. I var dengang et ungt Blod, naadigste Frue, men hvem havde ikke gjerne ladet sit Liv for Eder? Men den høirbydende Fru Hertuginde, Eders Tante, var en meget streng Dame. I skulde ægte Arveprinds

Giulio, men I syntes bedre om den vilde Prinds Giacomo, der fortvivlende drog i Orlog, da Hertugen vilde forbinde Eder med sin Søn. O, var han blot reist nogle Maaneder før, saa havde han ikke efterladt min uskyldige, tilbedte Prindsesse saa trøstesløs. Hertuginden gjorde mig til sin Fortrolige, da hun mærkede, hvorledes I var faren. Fyrsterne maatte Intet vide derom. Jeg skulde bringe Vidnet om Eders Fald til Præsten paa Bjerget hiinsides Strømmen. I vidste kun Lidet deraf. Fødselsnatten kom; Alt gik lykkeligt. En deilig Dreng laae ved Eders Hjerte; I gav ham selv Drikke af Eders Sølvbæger; da tog Tanten ham med Magt fra Eder og gav mig ham. Endnu hører jeg Eders Skrig. Overtalelser og Løfter beroligede Jer omsider. I kyssede og pyntede den Lille og gav mig ham. Grædende bar jeg ham gjennem Slottets lange underjordiske Korsgange til Klippedøren i Dalen. Det var maanelyst, Floden stod høit, jeg ilede alt hvad jeg kunde. Jeg naaede Broen; da lød tæt ved mig en larmende Bjæffen, og jeg hørte barske Menneskestemmer. Jeg meente, Alting var forraadt. Næsten uden Besindelse lagde jeg Barnet ned ved Broen og flyede. Nogle Timer henrandt, Maanen var gaaet ned. Jeg listede mig frem, men pludseligt var Floden stegen til en frygtelig Høide, det var umuligt at komme Broen nær; rimeligt var det, at Bølgerne havde revet Barnet med sig. Vende tilbage torde jeg ikke; jeg vandrede ud i den vide Verden, tiggede, arbeidede. Saaledes kom jeg til Frankrig, midt under dets blodige Gjæring. En sort Trompeter ægtede mig. For kort siden faldt

han. Generalen vil indtage denne Stad; Spioner bleve udsendte. Man vidste, jeg var velbekjendt her, og jeg fik det Hverv, at vise dem Vei. Nu seer jeg vel, at Hævnen har naaet mig, og at jeg er forloren."

„Du har Intet at frygte — svarte Hertuginden: jeg indestaaer for Dit Liv. Du skal blive hos mig, og daglig gjentage mig Fortællingen, indtil Hjertet brister i mit piinte Bryst."

„Saa den lykkelige Kjærlighed bragte Jer ingen Glemsel?" spurgte den Sorte dristigere.

„Arveprinds Giulio, min Forlovede — saa fortalte Madalena — døde pludseligt Morgenen før Bryllupet, som man sagde af et Slagflod efter et koldt Bad. Giacomo blev Thronarving, jeg hans Brud, hans Gemalinde. Hvad der syntes Lykke, forøgede min Ulykke. Nu først følte jeg Tabet gandste; nu først saae jeg ret, hvor umenneskeligt jeg havde handlet, idet jeg gav mit Minde til det uskyldige Barns Forstødelse. Giacomo torde jeg Intet sige derom; hans Hede vilde have raset i forstyrrende Vulkaner. Ene maatte jeg bære Smerten, lukke det blødende Hjerte. Hertugen undredes over min Sorg, endmere over min Taushed, hvorfra han sluttede til lønlig Brøde. Himlen straffede mig med Ufrugtbarhed; han ønskede en Arving til sit Scepter. Kjærligheden døde, Fortroligheden flyede, Ægteskabet blev et Helved!"

Som et Dødningebilled segnede Fyrstinden til Jorden. Bedende knælte Negerinden ved hendes Side.

Paa sine Atlaskpuder udrugede Hertug Giacomo Planer til nye Forbrydelser. Basaldo stod hos, indaandende ham djævelske Anslag. „Det skal afgjøres! raabte Herskeren, idet han fastbesluttet foer op: det skal, endnu i Dag! At hænge tre kjække Handlinger ved eet Minut, er allerede lokkende som Idee, lønnende skal Udførelsen vorde. Naar Midnatsklokken toner, lukke vi Frankerne ind i Borgen gjennem Klippedøren. Den Døvstumme skal være Redskabet. Giv ham Nøglen og lad ham føre Fjendens Skytter til Grev Liebens Værelse. Naar Hine ere inde, vandre vi ud, jeg, Du og Prindsesse Giovanna. Frankerhæren skal modtage og beskjerme os. Saaledes er Alting aftalt med den franske Feltherre."

„Og Fru Hertuginden?" spurgte Basaldo lurende. — „Hertuginden er pludseligt forsvunden, død! sagde Hertugen mørk: kommen fra os paa Flugten. Her skal hun blive, her skal hun døe. Lad den sorte Hvælving aabne. Saasnart det vorder Nat, skal jeg selv foranstalte det Fornødne."

Udenfor Krigsretssalen stode imidlertid de skjælvende Fanger, omringede af Vagt. Blandt dem Dominika. Forhørene vare sluttede, og man ventede blot paa Generalen, der skulde bekræfte Dommen. Da kom han, blank og klingende i Vaaben, gjennem Galleriet.

„Var det Generalen?" spurgte Negerinden en af Krigerne. — „Hvad rager det Dig, Du Natravn?

svarte han: Vist var det ham, I ville ikke faae Andet at vide." — „Og den Kjæde, han bær om Halsen, er den et Ordenstegn eller —"

„Hvad veed jeg det! En russisk Orden er det ikke; maaskee et Bytte fra Tyrkekrigen."

Negerinden taug, hensynkende i Tanker. De Fangne bleve førte ind. Hædersmænd af alle Vaabenslags sadde stille og alvorsfulde om det lange Bord. Alexiew sad i Midten, læsende et Brev fra Hertuginden. Da sagde han: „Alle ere de skyldige at døe: kun den sorte Qvinde benaader jeg." — Tænderklapprende førtes Synderne ud. Dominika blev ene tilbage og bøiede sig dybt for Generalen, der traadte hende nærmere og greb hendes Haand. „Du var vel skyldig at døe, saavelsom de Andre, sagde han: men Hertuginden beder for Dig. Du er fri."

Med ufravendt Blik betragtede Negerinden den Talende. „Hvi stirrer Du saa paa mig?" spurgte han. — „En Liighed, stor og sælsom! stammede hun: Og Eders Naade imod mig! Nordboerne pleie at være haarde, grusomme Folk." — „Jeg er ingen Nordbo, svarte Alexiew mørk: Italien er mit Fædreland." — „Italien!" jublede Negerinden, og glødende hang hendes Øie ved den blinkende Halskjæde. Derpaa tog hun et sammenrullet Papiir op af Barmen og rakte Generalen det. „I gav mig Livet paany, sagde hun: maaskee kan dette nogenlunde lønne Eders Ædelmod."

Generalen studsede. Brevet indeholdt den nøieste Efterretning om det natlige Forræderie, Forsikkringen om Hertugens Deeltagelse deri, samt hans Raad, at

lade Generalen myrde ved Gardens Hellebarderer. „Qvinde, Du har lønnet mig herligt! raabte Greven: Schouwalof og Potocki! — begge Adjutanterne sprang frem — fører denne Kone ind i mine Værelser, og sørger for, at Ingen kommer hende nær."

Dominika sendtes bort. Derpaa samlede Generalen sine Helte om sig. Hans Plan var snart lagt, og ligesaa snart vare Rollerne fordeelte. — Natten kom. Oberstlieutenant Schouwalof førte Livgrenadererne ned i Souterrainerne, og Capitain Potocki besatte Gallerierne, der førte til Generalens Værelser.

Kort før Midnat førte Alexiew den gamle Oberst Golowkin gjennem de svagt oplyste Corridorer til Kirken. Studsende saae Oldingen her Popen staae for Alteret i Embedsdragt, og en Pige, klædt i hvidt Atlask, med Myrthekronen i det mørke Haar, knæle ved dets Fod.

„Ofte har I været mig i Faders Sted, Golowkin, udbrød han alvorsfuld: saa vil jeg da ei heller gjøre Livets alvorligste Skridt uden Eder. Hun, som knæler hist, er Giovanna, Hertugindens Niece; inden to Minuter er hun min Kone. Spørg ikke, Fader! See til, som Vidne for Verden, og beed!"

Andægtig foldede den gamle Kriger sine Hænder. Alexiew traadte til Alteret, og Popen begyndte Ceremonien. Det hvide Klæde blev, paa russisk Viis, knyttet om Brudeparrets sammenslyngede Arme, og

Naade og Velsignelse forjættede den melodisk syngende Præstemund.

Generalen forestillede Obersten sin unge Kone, og sagde derpaa smilende: „Nu til Vaaben, Papa! Inden et Qvarteer er jeg hos mine kjære Vaabenbrødre!" — Giovannas Haand bævede krampagtigt i hans, da han talte saa, og da Oldingen var borte, kastede hun sig heftigen i hans Favn. Han kyssede kjærlig den fulde Taareperle af hendes skjønne Øine. Tale kunde Ingen af dem. Stum Henrykkelse bevægede deres Hjerter.

Da styrtede den døvstumme Luca aandeløs hid og segnede ned for Greven paa Marmorgulvet. Alle hans Lemmer gestikulerede, og Fingre, Arme og Læber gjorde utallige Tegn, hvorhos han tillige udstødte sælsomme, hvinende Jammertoner. Giovanna lagde nøie Mærke til hans Bevægelser og blev stedse ængsteligere.

„Red, min Elskede! raabte hun derpaa pludseligt: Hertuginden trues af den yderste Fare. Hun er bleven overfalder, bundet af Maskerede, hvis jeg har forstaaet den Ulykkelige ret." — Heftigt trykte Alexiew hendes Haand og iilte efter den Døvstumme ud af Kirken.

Ad brede Steentrapper steeg Hertug Giacomo ned i Slottets underjordiske Klippehvælvinger. Kun Kastellanen, en gammel skaldet Tjener, lyste ham med en Fakkel i den høire og et Nøgleknippe i den venstre

Haand. Lange Korsgange udbredte sig for dem. De vandrede ind i den mørkeste, og besynderlige, halvforfaldne Monumenter paa Væggene fængslede Fyrstens Øie.

„Hvad melder denne blege Skrift?" spurgte han sagte. — „Det er deres Erindringstavler, som ere døde eller dødede i disse Fængsler, svarte den Gamle: Dem har intet Morgenlys bestraalet paa Baaren og ingen Præstevelsignelse ledsaget til det sidste Kammer."

Hertugen svøbte sig tættere ind i den hvide Kappe og skred videre. Nogle smaae Jerndørre stode aabne. Ud af en grinte en hvid Beenrad dem imøde: Lænker holdt endnu de henvittrede Lemmer omsnoede.

„Det er den fameuse Staldmester di Como, sagde Kastellanen rolig: han havde en hemmelig Elskov med Eders Durchlauchtigheds Fru Oldemoder, og blev derfor indespærret her. Da just en fjendtlig Hær rykkede frem i de samme Dage, flyede Hoffet; man havde glemt Staldmesteren, og saa maatte han da sulte ihjel i sit lille Kabinet." — „I lang Tid har her dog intet Selskab været?" — „I min Tid kun Een. Det var en fremmed Statsraad, der paa en udenlandsk Magts Begjering fik Logis her, og døde af Tæring føie Tid derefter."

Nu stode de for en stærkbeslagen Fløidør. Laasene pebe af Rust, qvælende Dunster mødte de Indtrædende. „Her er Stedet! sagde Kastellanen: Her er den ømme Jomfrues Hvælving."

Allehaande Marterværktøi hang omkring paa Væggene: Skruer og Stiger, Tænger og Svøber. Øverst stod et stort, af Træ udskaaret Gudsmoderbil-

led, med Krone paa Hovedet og udbredte Arme. — „Lad hende gjøre sine Konster!" bød Hertugen, og Kastellanen greb en gammel Pude, der laae paa Gulvet, og trykte den til Billedets yppigt udskaarne Bryst, idet han traadte paa et lønligt Trin. Og der hørtes en Larm som af svære Hjul og knagende Staalfjædre, og rask lukkede Billedet sine Arme og trykte Puden fast og ømt til sig. Og herpaa løste Kastellanen Mekanismen og viste Fyrsten med triumpherende Bøddelmine de skjulte Sværdklinger i Armene og Dolkespidserne paa Qvindebrystet, viste ham deres Virkning ved Skaar og Stik i den sønderrevne Pude, viste ham Falddøren, som derpaa tæt foran den ømme Jomfru modtog hendes Elsker og begrov ham for evigt.

„Tie, Medlidenhed! brummede Hertugen: Hun er skyldig, en forstokket Synderinde er hun. Mit Liv og hendes Fordærvelse hænger ved eet Minut. Hiinsides dette Minut blomstrer et Paradiis."

Fjed gjenløde i Gangene. Hertugen treen de Kommende imøde. Maskerede Folk bare Hertuginden ned; hendes Ansigt var tættilsløret, adskillige Hellebarderer fulgte. Den Halvafmægtige blev af Hertugen sat paa Gulvet og hendes Ansigt afsløret. Hun lagde sig paa Knæ. „Hellige Guds Moder! raabte hun: Hvor er jeg? Hvad skal jeg her?" — „Døe!" svarte Hertugen med dyb Stemme. — „Døe? stammede hun med svindende Sandser: Hvad forbrød jeg da?" — „I er en levende Bønnebog: vælg nu den korteste Bøn, at Himlen ret snart kan vorde Eder aabnet." — „Men hvorfor døe? jamrede den Sønderknuste: Døe uden Absolution og Nadvere! Hvem krænkede

jeg da i mit Liv? Mod mig selv allene har jeg syndet."

Nærmere traadte hende Giacomo, og et Helvedes Flammeskjær overfløi hans magre Ansigt: „Din onde Samvittighed, der klarligt staaer afmalet paa Dit Synderindeaasyn, er Din Anklager, Dit Vidne, Din Dom. Jeg anklager Dig for Ægteskabsbrud. Du er mit Livs Gift. Nødværge er det, naar jeg dræber Dig, for at redde min egen Tilværelse."

„Forbarmer hiftoppe! hulkede hun: Vidn Du for mig! Skrækkelige Mand, hvad var det, Du sagde? Din Klages Løgnetale falder tilbage paa Dig selv. Hør mig! — Hun stod op og sagde med nedbøiet Aasyn, halvsagte: Hvad jeg begræder, burde Du begræde med mig. Jeg begræder et Barn, Frugten af vor syndige Kjærlighed. Og Du vil levende begrave den trøstesløse Moder?"

Hertugen stirrede paa hende med Vanvids Blikke. Et Raserie uden Lige afspeilede sig i hans fordreiede Miner. „Qvinde! raabte han: Det er altsaa Din Anger, Din Urolighed, Din Bod? En hemmelig Bastard? Et myrdet Syndefoster? En bedragen Elsker og Ægtefælle? Ha, besmittede Fyrstekaabe, skjændede Krone, hvorlunde hævner jeg Dig nok? Far hen, du sidste Medyuksfølelse! Ned med hende! Et Blik paa den korsfæstede Gud er Naade nok for hende!" — Vildt greb Umennesket den fortvivlende Qvinde, kastede hende i sine Bøddelknegtes Arme, og uden Forbarmelse slæbte man det værgeløse Offer til Døden.

Da klirrede Vaaben gjennem Natten, og Mandstrin drønede i de hule Klippegange. Hertugen lyttede. Ind styrtede Alexiew von Lieben, kun ledsaget af Potocki. Med flammende Ørneblik overfløi han den rædselfulde Hal, stormede ind paa Fyrsten og greb ham heftigt i Armen. „Hertug! raabte han: I vil Jer egen Undergang. Hvad gjør I her, paa dette Sted, paa denne Tid?"

Frækt svarte Giacomo: „Jeg holder Huusret her, paa mine Ahnherrers Viis. Nager det Eder?" — „Hertuginden?" spurgte Alexiew med voxende Heftighed. — „Døer Forbryderskens Død!" afbrød Hertugen ham strengt.

„Aldrig i Evighed!" skreg Greven, slap Barbaren, sløi til den Afmægtige og løftede hende op fra Jorden, bortstødende hendes Bødler. Giacomo vinkede, Hellebardererne fældte Vaaben; da greb den bomstærke Potocki Hertugen om Livet og slæbte ham hen til den aabne Falddør. „Holdt! raabte han med Stentorstemme: Et Skridt videre, og Eders Hertug styrter ned i Gabet her!"

Hertugen vred sig som en Orm og vinkede Krigerne tilbage. Da tordnede Stormskridt udenfor, og ind trængte de russiske Kyrasserer, med den Døvstumme i Spidsen. Det forandrede Scenen.

„Capitain! sagde Generalen: Hertugen er Eders Arrestant! Før ham op i hans Gemak. Alle hans Tropper vorde strax afvæbnede og disse her lader I kaste i Galleislavernes Fængsler."

Neppe var Grev Lieben paa sit Værelse, før man meldte en af de Maskerede, der havde vigtige Ting at meddele Feltherren. Fangen blev indladt, det var Basaldo.

„I er meget opbragt, Herr General! begyndte Ridderen: og det med Rette. Skjebnen har ført Jer til et Fyrsteslot, hvis Hvælvinger dryppe af Blod. Jeg kjender Husets Krønike, og traadte med Forfærdelse i dets Tjeneste." — „Hvortil alt Dette?" spurgte Greven utaalmodig. — „Det er Indgangen til mit Forsvar, svarte Basaldo ydmyg: Jeg frygter, I skal fordømme det uskyldige Redskab tilligemed den skyldige Villie. Hertug Giacomo er en frygtelig Herre. Hver hans Undersaat maa være hans villieløse Tjener. Ved Blodskyld vandt han Fyrstehatten. Udsprungen af en fattig Sidelinie, levede han ved dette Hof af den gamle Hertugs Naade. Lige Skjebne havde Prindsesse Madalena. Begge elskede hinanden. Ogsaa Arveprindsen forelskede sig i hende, og Forældrene billigede hans Valg. Pludseligt sendtes Prinds Giacomo til en fremmed Armee. Jeg havde været hans Fortrolige, blev nu hans hemmelige Kjærligheds Ambassadeur. Madalena sørgede. Brylupsdagen blev berammet, men igjen udsat, thi Bruden befandt sig ikke vel. Omsider kom hun sig igjen, og Festdagen blev offentlig anmeldt. Da kom Prinds Giacomo pludseligt til mig en Aften, klædt som Lazaron. „Hun maa ikke vorde hans! sagde han rasende: Jeg maa frelse hende, skulde det end koste mig min Sjels Salighed." Ved gyldne Løfter skaffede han et Par Tienere i Slottet paa sin Side, og Mor-

genen før Bryllupet drak Prinds Giulio sig Døden i en Kop forgiftet Chokolade. Den gamle Hertug døde af Sorg, Giacomo og Madalena bestege Thronen. Men Lykken blev ikke Forbryderen tro. Hans Ægteskab blev barnløst; det gjorde ham harmfuld og udsvævende. Hans Time er nu kommen. I svinger Hævnens Sværd over ham, men den Uskyldige, haaber jeg, I vil skaane, og som Beviis paa min Ærlighed overrækker jeg Eder disse Papirer." — De indeholdt Hertugens med Fjenden aftalte Plan.

„Hvad I der bringer — sagde General n koldt — har jeg længe vidst. Alt vente mine Brave paa mit Vink, for at bringe Fjenden den Fordærvelse, han og Eders Hertug vilde berede mig. Imidlertid bliver I vor Fange, indtil I er bleven konfronteret med Eders Herre for den kommanderende General, til hvem jeg i Morgen vil sende Eder Begge."

Basaldo blegnede af Skræk, dog gik han fattet. Da hørtes nogle Skud. En Kosak treen ind. „Man begynder at skyde fra Volden, berettede han: Melde skulde jeg fra Oberstlieutenant Schouwalof, at det nu er Tid. Vil I, at jeg skal føre Hesten frem?" — „Endnu et Par Minuter maae vi tøve, svarte Alexiew: Alle skulle holde sig slagfærdige. Capitain Potocki skal bringe Hertugen."

Flygtigt beskrev og forseglede han nogle Blade. „Nei, jeg tør ei være Dommer her! sagde han: Monarken maa dømme."

Potocki bragte Hertugen. „Lad os allene, Capitain!" befalede Greven; „Hertug! sagde han: Vi sees vel nu for sidste Gang i dette Liv. Jeg kjender

Eders Hjerte og Eders Vandel. I og Eders ere Forrædere imod os; her ligge Beviserne. Eders egen Favorit anklager Eder for at have myrdet Eders Fætter Giulio. Jeg selv frelste Hertuginden af Eders Morderhaand. Forbrydelser nok, til at vække Eder Dommere hos alle Nationer."

„Hvor ere disse Dommere? mine Dommere?" spurgte Giacomo i rasende Forbittrelse.

„Over Uretfærdighed skal I ikke klage, svarte Generalen koldt. Europas største Monark skal dømme Eder. Alle Eders Regimenter ere afvæbnede. I selv bestiger endnu i denne Time Eders Reisevogn og Kosakker følge Jer til Hovedqvarteret. Jeg for min Part vil ikke have mere med Jer at gjøre, og at Hertugen ikke skal træde beskæmmet for Folkets og Soldaternes Øine, tilbagegiver jeg Jer herved Eders Kaarde." Alexiew rakte ham Sværdet; rask greb han det. — „Og nu det sidste Ord: Jeg elskede Eders Niece Giovanna. For en Time siden blev hun viet til mig i Eders Kirke. Jeg advarer Eder, ei at hade, end sige begjere, hvad Andres er! —"

„Den Mand er en Skurk, tordnede Hertugen nu, som, naar han har et Sværd i Haanden, lader sig befale der, hvor han er Herre! Livet staaer paa Spil, og Skjebnen raade!"

Og rask rev han Klingen ud og stormede mod Greven. „Snigmorder!" skreg Alexiew, da han følte sig saaret i Skulderen. Som et Lyn flammede hans Kaarde togange gjennem Luften, og ved det tredie Slag sad Sværdodden dybt i Hertugens Bryst.

Dørrene paa begge Sider fløi op. Ind styrtede Generalens Svite og Madalena, ledsaget af Giovanna, Dominika og Luca. „Hør mig! skreg hun: hør mig, Giacomo! Han er Din Søn!" — Alexiew skjalv tilbage, Sværdet sank i hans Haand.

„Det er den samme Kjæde; see blot!" jublede Negerinden og knælte for ham: Det er mig, der først har baaret Jer paa mine Arme!" — „Viig fra mig, Løgnerske! raabte Greven: Sandheden vilde være noget Grueligt!"

Giovanna og Hertuginden omfavnede ham. „Er Du ikke gjerne min Søn?" spurgte Denne blidt og inderligt. — „Ja, sagde Alexiew forvirret, og trykte Begge til sit Bryst: ja, I høre mig til; jeg vidste det, jeg følte det forud. Men han ikke! Giacomo kan ikke være min Fader!"

„Han er det, saasandt en Gud lever!" raabte Hertuginden.

„Saa er jeg da udstødt fra Guds Naade!" jamrede Alexiew: Moder, see! Din Brøde gaaer i Arv paa Din Søn!"

Alles Øine vendte sig nu til Hertugen. Hidtil havde han holdt sig ved Armen af en Stol, men nu lagde Døden alt sit hvide Fredsbanner over hans Ansigt. Kaarden var falden ham af Haanden.

„Qvindelogn og Løgnesøn! stønnede han nu: Jeg erkjender ham ei, jeg forbander ham som min Morder!" En Blodstrøm ledsagede disse Ord, og døende sank han til Jorden. Madalena udstødte et Skrig og segnede i Giovannas Arme.

Tvende Kanonskud tordnede udenfor. Trommerne hvirvlede og Trompeterne skraldede i Slotsgaarden. Hele Generalstaben iilte ind, og Ordonantser skøi hid, at melde: Fjenden havde begyndt at storme Staden. Rask treen Alexiew til Giovanna:

„Pligten kalder mig, min Evigelskte! sagde han hastig og inderlig bevæget: Maaskee skaaner Døden mig endnu dennesinde for Din Skyld, Du Himmelrene! Men skal min brødebetyngede Faders Forbandelse ramme mig, saa har jeg dog med Dig levet Dage, der vare meer, end Menneskealdre. Kan Du ei være min Livsengel, saa vær det for dette brustne Moderhjerte."

Han stormede ud; hans Krigere fulgte. Giovanna lod Hertuginden sagtelig segne til Gulvet, knælte derpaa mellem hende og det blodige Liig, og bad stille og inderligt.

Slaget modtog Mændene, Klosteret de trøstesløse Qvinder, men Sjelefreden vendte aldrig meer tilbage. Den smertelige Erindring veeg ikke af Hjerterne, før de brast.

(W. Blumenhagen.)

Fjelddronningen.

Et norsk Folkesagn.

I Norge ligger en Stad ved Navn Laurvig. Nordsøen flyder tæt derop til, men Klipper og Bøgeskove omgive den forresten. I Granitens rolige Kjerne skal Fjelddronningen boe. Jordboerne kalde hende Hulda.

For utænkelige Tider siden begav det sig en mørk Nat, at Søen steeg over sine Bredder, rev hele Skove bort med sig, undergrov Klipper og slyngede Mennesker og Huse ud i den skummende Søe. Ingen Redning var mulig. Der hørtes intet Raab om Hjelp, intet Jammerskrig, thi Fordærvelsen kom over Alle, som den yderste Dag.

Samme Nat var just en Pige ude i den eensomme Skov, at samle Riis og Qviste, thi hendes Moder, en fattig Enke, var bleven syg om Aftenen, og trængte høilig til Varme og Vederqvægelse. Mens den yngre Søster vogtede hende, gjennemstreifede Hiin de granbevoxne Fjelde, og da hun havde sanket et godt Knippe, tog hun det paa Ryggen og tiltraadte, vel dryppende af Regn og skjælvende af Kulde, men dog uforsagt og med trøstigt Mod, Tilbageveien. Men imidlertid havde Mørket taget Overhaand, og hun vidste hverken hvor hun var, eller hvorhen hun skulde styre sine Fjed. Da tænkte hun som saa: Haste hen i Taaget kan Intet nytte; jeg vil anbefale min stakkels Moder til Himlens Naade og vente til Maanen staaer

op. I en Klippevæg opdagede hun en Hule; deri krøb hun ind og lagde Hovedet paa Riisknippet.

Pludseligt hørte hun en sælsom Larm derudenfor. Hun lyttede med sagte Aandedræt og bankende Barm, og det bares hende fore, som om Hestetramp nærmede sig. Pludseligt blev det atter stille, og et klart Lys faldt ind i Hulen. Forfærdet foer hun op og vilde ile ud, men fire Mænd af overmenneskelig Størrelse traadte hende imøde med Fakler i Hænderne og tiltordnede hende: „Hvad søger Du, Ulykkelige?"

Jeg søger — svarte Pigen kjækt — Jeg søger, at komme hjem til min Moder, der maaskee venter mig med Angest. Hjelper mig mit Riisknippe paa Ryggen, kjære Folk, og lyser mig hjem, hvis I ville gjøre vel imod mig.

„Pige, vi ere Konger og ikke Tjenere!" — Desto lettere kunne I tjene mig. Men, lad kun være. Det er dog altid sikkrest og bedst, at hjelpe sig selv. — „Hvorfra er Du, Dødelige? Hvad hedder Du?" — Siger mig først, hveden I ere og hvad I hedde! — „Pige, Du est dristig, forvoven!" — For Kongers Aasyn kan Ingen være for dristig. Svar mig!

„Saa viid da: Jeg hedder Kaspar, og jeg Melchior, og jeg Balthasar, og han, som staaer der ved Hestene, Tubal. Vi komme Alle fra Underverdenen."

Og jeg fra Oververdenen. Mit Navn er Marie.

Dette Navn virkede som et Trylleslag. Alle Kongerne knælede for Pigen, Een efter Anden, men hun reiste dem igjen, og begyndte nøiere at betragte dem. Den Enes Kappe var rød, den Andens graa, den Tredies bruun, den Fjerdes blaa. Kong Kaspar

havde Guld-, Kong Melchior Sølv-, Kong Balthasar Kobber- og Kong Tubal Staal-Tænder og Nægle.

De bade Pigen sidde op paa en isabelfarvet Hest, hvis Bidsel Kong Kaspar holdt. Bagefter rede Kongerne Melchior og Balthasar, men foran Kong Tubal, hvis Ganger ogsaa bar Marias Riisknippe. Alle Kongerne holdt blussende Fakler i Hænderne. Snart var Veien lagt tilbage, men pludseligt bruste en rivende Strøm de Reisende imøde, og de formaaede ikke, at komme videre. Da sagde Tubal: Paa at komme til Staden, er ei at tænke. Morgenluften minder os om, at vende tilbage til vore Boliger under Jorden. Vil Du følge os, Maria? Maaskee viser Hulda Dig Vei til Dine.

„Hvo vilde ikke gjerne i dette Haab betræde den mørkeste Vei!" sagde Maria, og de vendte tilbage. Pludseligt drog Tubal sit brede, tunge Sværd, og førte et saa vældigt Slag mod en iisgraa Klippe, at den aabnede sig og modtog Reiseselskabet i sit Skjød. En lang smal Gang førte til en høi Jerndør. Denne aabnedes, man steg af og vandrede videre tilfods, indtil de naaede en lille Port. Pigen bankede paa og udraabte Navnet Hulda. Strax gik den op. Vore Vandrende traadte ind i en stor, oplyst Sal. Paa en Diamantthrone sad her en majestætisk Qvinde, der stod op, gik Maria imøde, rakte hende sin Haand og sagde: Velkommen, min Kjære! Værer mig hilsede, I Drotter, mine Sønner! — Derpaa vedblev hun til Pigen: Vel veed jeg, at I Jordboere frygte mig, men Du, mit Barn, skal ikke faae Aarsag at beklage Dig over mig. Jeg seer, Du er nedslagen

og træt af Veien. Følg mig, at jeg kan opmuntre Dig.

Hun førte Pigen ind i en Sidegrotte, hvorigjennem der rislede en Sølverkilde. Hun lod den Skjønne bade sig i de klare Bølger, flettede derpaa hendes lange Haar, satte en Kam af Opaler deri, bandt en Guldkjæde om hendes sneehvide Hals, gav hende kostelige Armbaand, iførte hende et med funklende Ædelstene bestrøet Klædebon, og spændte et lysrødt Belte om hendes Midie. Derpaa førte hun hende for et stort Speil af Bjergkrystal, sigende: See nu, hvor smuk Du er! Sikkert vil Din Elskers Hjerte ved Din Tilbagekomst banke Dig imøde med navnløs Glæde! —

„Ak, svarte Maria: tag min Skjønhed, tag min Beilers Hjerte, kun giv mig min gode Moder og min kjære Søster tilbage!"

Pige, svarte Fjelddronningen: Du fordrer formeget af mig. Alt hvad jeg kan gjøre for Dig, er at vise Dig Stedet, hvor Dine Elskede hvile. Træd ud af denne Sidedør og følg det Lys, som vinker Dig. Kom saa, enten ene, eller med det kjære Følge, tilbage i min Hal.

Ud iilte Maria og fulgte den vinkende Glands. Hun kom til en viid underjordisk Slette, fuld af Liigkister, Been og enkelte Døde. Vel gruede hun ved det sørgelige Syn, men dog fattede hun sig, og stræbte at opsøge Sine. Omsider gjenkjendte hun dem. Der laae Moderen med det stille, rolige Aasyn, og Søstrene i hendes Arm. Maria knælte, bedækkede de Slumrendes kolde Læber med kjærlige Kys, græd,

bad, og vilde gjerne opoffre Alt, hvis Himlens Almagt vilde give hende det Tabte tilbage. See, da faldt pludseligt fra Hvælvingloftet to store klare Draaber paa de Afsjeledes Bryst, Livet vendte tilbage, Øinene oplodes, og studsende udraabte de: Vor Frelserinde! vor Skytsaand! — „Nei, Eders Maria! raabte Pigen: Kjende I mig da ikke?"

Kløverbladet vendte tilbage til Dronningens Grotte. Hun hilste dem med Mildhed og Glæde, og bød Kongerne lede dem op paa Jorden.

Imidlertid var den unge Oskar kommen tilbage med sit rigtladte Skib fra fierne Lande. Stjerner og Compas viste ham den Havbugt, hvori han maatte løbe ind, for at gjensinde sit Hjem og sin elskede Maria. Men hele Kysten var bleven saa forandret, at han ikke kjendte den igjen. Dog var han fast i sin Regning, og seilede videre opad. Istedetfor en blomstrende Handelsstad og larmende Jernværker, saae han nu intet Andet end øde Klipper trindtomkring. Hvor intet Skib før havde kunnet seile, der aabnede sig nu en bundløs Søe. Han studsede, og en bange Ahnelse greb ham. Med stor Forsigtighed styrede han mod det høieste Fjeld og befæstede sit Anker derved.

Sørgmodig steg han iland, gik om ved Stranden og gjentog høit sin Elskedes Navn. Pludseligt hører han hendes Stemme lyde som nedenfra. Han standser og stirrer paa Jorden. Da fremtræder af en Fjeldkløft en Pige i kongeligt Klædebon, to andre Qvindeskikkelser følge hende, og Alle sysle med at drage et stort Riisknippe op. Uden at betænke sig, iler han til og hjelper dem det frem. „Oskar, ogsaa Du

her?" lyder det bag ved ham; hastigt vender han sig, og rødmende staaer den Elskede der for hans studsende Blik. Men saa forædlede vare hendes Træk, saa ophøiet hendes Væsen, at han ei vovede at nærme sig hende, end sige at trykke et Kys paa hendes Læber. „Du elsker mig ikke, Oskar! sagde hun: Jeg veed det vel, men min er Skylden, thi jeg bad Gud udslette mit Billed af Dit Hjerte, for ved dette Offer at gjenvinde min tabte Moder og Søster." — Himlen har ikke hørt Din Bøn, Maria! sagde Oskar heftigt: jeg elsker Dig endnu som før, og er Dig tro til Døden! — „Nu, saa har Himlen skjenket mig Alt, og Intet berøvet mig!" svarte hun, og sank i Ynglingens Arme.

Paa samme Sted lod Oskar reise en Borg, hvoraf der nu Intet er tilbage uden Navnet; thi endnu hedder den øde Plads Jomfruborgen. Søen sank efterhaands tilbage i sit forrige Leie, men endnu seer man, ikke langt derfra, høit paa Fjeldets Rand et Skib, Oskars Skib, indgravet, til et evigt Minde om, at Bølgerne engang ere stegne saa høit, og til et Vidnesbyrd om, at Kjærlighed er Fredstegnet mellem Naturens Beherskere og de svage Menneskebørn.

(Treschow Hanson.)

Den forunderlige Proces.

To Kjøbmænd i Paris, Leferre og Chablain, Naboer og Venner, havde to Børn, Hiin en Søn, Denne en Datter, hvis barnlige Tilbøielighed med Aarene forvandledes til den inderligste Kjærlighed. Forældrene velsignede deres Pagt, og alt var Bryllupsdagen bestemt, da en riig Mand, Directeur Serlin, der ikke kjendte dette Forhold, beilede til den smukke Pige. Faderen tog Sagen paa Kjøbmandsmaneer, og tvang Datteren til, at frasige sig sin Kjærlighed, for, som han meente, at gjøre bedre Lykke. Mod sin Villie ægtede hun den rige Frier, og besluttede fast, ei at see sin Elsker mere, for ei at vakle i sin hustruelige Troskab. Men hendes Hjerte blødte derved; hun blev tungsindig, syg, og faldt omsider i en Tilstand, der var Døden saa liig, at Manden holdt hende for afsjelet, og lod hendes Liig bisætte i Kirken.

Den unge Leferre hørte dette; han mindedes ret vel, hvorlunde hans fordums Brud engang i sin Barndom havde været skindød; hans Haab vaagnede. Han fik Klokkeren paa sin Side, og sneg sig om Natten ind i Kirken, forsynet med alle Midler til Skindødes Redning. Hvor følte han sig ei lykkelig, da han langt om længe troede at mærke Pulsens Slag! Ved Klokkerens Hjelp bragte han den Elskede til sin Bopæl, hvor det virkelig lykkedes ham, at kalde den Afmægtige tilbage til Livet.

Hvor studsede hun, da hun saae sig i et fremmed Huus og ved sit Leie hørte sin under Taarer jublende

Ungdomsven. Da Denne fortalte hende Alt, indsaae hun, hvor gandske hun skyldte Ham Livet, hvis Hjerte hun havde saaret indtil Døden. Men Tanken, nu at maatte forlade ham og vende tilbage til den Mand, hun hadede, forvandlede Gjensynsglæden til navnløs Angest. Han bragte det ved mange Overtalelser saa vidt, at hun besluttede, aldrig at forlade ham. Da hun var fuldkommen helbredt, flygtede hun med ham til Engelland; her ægtede de hinanden, og levede lykkeligt under fremmede Navne.

Ni Aar vare henrundne. Da begyndte de at føle Hjemvee. Nu — meente de — var Alting glemt. De reiste til Paris i Aaret 1802. En Dag kommer Directeur Serlin hjem og fortæller: han har mødt sin salig Kone paa Gaden. Man leer ham ud, men han paastaaer, at have seet ret, og det lykkes ham endelig, at opdage hendes Opholdssted. Forgjæves opbød hun Alt, for at overbevise ham om, at han tog feil af Personen; han var kun altfor vis i sin Sag, og den lange Skilsmisse havde forlenet den Savnede saa uimodstaaelige Yndigheder, at han besluttede, lovligen at forfægte sine Rettigheder. Da alle Vidner saavelsom den i Kirken anstillede Undersøgelse bekræftede Personens Identitet, hjalp ingen videre Nægten. Den anden Mand beraabte sig paa, at den Første, idet han lod sin Kone begrave, havde tabt al Ret til hende, og at hun, hvis ikke han selv var kommen hende til Hjelp, ufeilbarlig var bleven Dødens Offer. Directeuren kunde altsaa endog drages til Ansvar, fordi han ved sin Ligegyldighed og Uforsigtighed havde udsat sin Kone for viensynlig Livsfare.

Kjærligheden er en meget veltalende Sagfører, men Dommerne formaaer den sjelden at overbevise. Det lykkelige Ægtepar mærkede ret vel, det havde gjort bedre i, at blive i Engelland, og holdt det ikke for raadeligt, at bygge sin Lykke paa Rettens Tærningkast. I al Hast og Stilhed forlode de Elskende Frankrig, og nedsatte sig udenlands, hvor Ingen kunde forstyrre deres huuslige Lykke. Derved ophævedes da den sælsomme Proces. Den første Ægtemand beholdt sin Ret, den Anden Konen.

(Sterwil.)

Den Skjønneste blandt Afrikas Skjønne.

Da den engelske Capitain Fyon var i Baniolid, blev han forestillet Scheikens Kone, der gjaldt for den afrikanske Skjønheds Krone og var saa feed, at hun neppe kunde gaae. Han selv beskriver hende med følgende Ord:

„Da jeg treen ind, kastede hun sit Slør saaledes, at hendes Arm præsenterede sig paa det fordeelagtigste, og da jeg udbad mig den Naade, ogsaa at torde skue hendes Ansigt, blottede hun det strax. Hendes Næsetip og Kinder vare bemalede med sorte Linier og Ansigtet stærk sminket overalt; hendes Hals, Arme

og Been vare tatoverede med allehaande Tegn og Figurer. Hun bar en Mængde Guldørenringe, besatte med uægte Stene, der vel Alt i Alt kunde veie et Par Pund eller mere. Hendes Tistille var af stribet Silketøi: dernæst bar hun en Purpur-Silkekappe, og det med megen Gratie. En Mængde usle, tynde, qvindelige Skabninger sadde trindtomkring og kunde ikke noksom udtrykke deres Beundring, da de aldrig i deres Liv havde seet et saadant Skabningens Mesterstykke. De berørte alt det, der behagede dem meest, og da den Ene beundrede dette, den Anden hiint, befamledes den arme Skjønhed undertiden af et Par Dusin Fingre paa eengang; men deri vare Alle enige, at hun var himmeldeilig og feed over alle Grændser. Ogsaa maa jeg tilstaae, aldrig før at have seet en saadan menneskelig Kjødmasse. Hendes ene Been var blottet indtil Læggen, og Enhver trykte derpaa, beundrende Kjødets Fasthed, og Alle takkede Gud, at han havde benaadet dem med sligt et deiligt Syn. Mod mig var hun meget naadig; hun bad mig sidde ved hendes Side, og spurgte, om der vel i mit Fædreland gaves saa fede og deilige Damer som hun. Beskæmmet maatte jeg tilstaae, aldrig endnu at have seet Nogen halv saa trivelig som hun, hvilket hun antog for en stor Compliment. Medens hun talte, morede hun sig med at spille paa Tambourin, og da hun mærkede, det behagede mig, vilde hun og beære mig med en Prøve paa sin Færdighed i den ædle Dandsekonst; men neppe havde hun begyndt at røre sig, før hun blev ueens med sine egne Been og trillede hen ad Gulvet som en Pølse. Nu fik jeg naturligviis det

bedste Syn, men tillige et ubeskrivelig tungt Arbeide, thi med Nød og Neppe bragte jeg seltvtiende hende paa Benene igjen."

Enken, sin egen Medbeilerske.

Det lakkede ad Midnat. Hele Wien var i Bevæ: vægelse, thi det var Torsdag eller den første af de fire sidste Carnevalsdage.

Victor von Kugelborn, en ung Uhlanofficeer, treen ind i den store Redoutesal. Over en Time tum: lede han sig i den uhyre Vrimmel. Han kjendte Ing: gen. Hartad qvalt af Støv og Hede, og kjed af at vandre længere blandt de sorte Spøgelser, søgte han igjen at naae Døren.

Samme Øieblik indtraadte i Salen to maskerede Damer af udmærket skjøn Figur, sjelden Anstand og ligesaa kostbart som elegant kostümerede. En Mand af Middelalder fulgte efter. Victor glemte, hvad han vilde, og blandede sig igjen blandt Mængden.

Nu blev Trængslen saa stor, at En af Damerne, den Yngste, som det syntes, pludseligt saae sig adskilt fra sit Følge. Urolig seende sig om, faldt hendes Øie paa Victor, der stod tæt ved hende. „Maske, sagde hun sagte og hurtigt, idet hun greb hans Arm:

Tør jeg bede Dem hjelpe mig til, at gjenfinde mine Venner, som Trængslen har skilt mig fra?"

„De har gandske at befale over mig, skjønne Maske!" svarte han rask, og bød hende sin høire Arm, medens hans Venstre søgte at bane hende Vei. Men forgjæves var deres Søgen. For at aande friere, traadte de ind i en til Redoutesalen stødende Side-Salon.

Victor bød sin Dame Plads paa en Sopha og nogle Forfriskninger. Hun frabad sig disse. „Jeg føler mig endnu for angreben, og undseer mig næsten ved min Frygt." — „Og jeg velsigner den, svarte Victor galant: da den har skaffet mig den Lykke, at ledsage Dem." — „Ja, jeg skylder Dem ret megen Tak derfor. Lader os vende tilbage til Salen, at søge paany efter de Forsvundne." — „Hvorledes? allerede? De nægter mig nogle Øieblikke her?" — Velan, til Løn vil jeg skjænke Dem et Par Minuter." sagde hun munter, tog Plads igjen, og der begyndte nu en Underholdning, der førtes med Aand fra begge Sider.

Dog begynder den skjønne Maske snart igjen at tale om sine tabte Venner. „Men — siger Victor — Hvem ere disse lykkelige Venner? En Moder — en Søster — en Ægtemand maaskee?" — „En Ægtemand? Gud være lovet — Nei!" — „Ikke gift altsaa?" — „Nei, nu ikke mere!" — „Hvorledes? alt Enke? Det er at beklage." — „Hvem siger Dem da, min Herre, at jeg er at beklage? Er det overhovedet muligt, at nogen Mand kan beklage En af vort Kjøn?"

„Hvilke haarde Ord! hvor lykkelig vilde Den agte sig, der kunde vække mildere Følelser i Deres Hjerte!" — „For et Mandfolk? Det forbyde Gud!"

„Altsaa skulle Deres Tilbedere —"

„Jeg har Ingen. Jeg kommer — fra en anden Verden. Ingen kjender mig her." — „Ingen? saa lad mig være den Første, ligesom jeg ogsaa sværger, at være den Hengivneste og Troeste."

„Tro? Mandfolkene troe? Gode Gud! Strax forlader jeg Dem, min Herre, hvis De bliver ved i denne Tone. Troskab er kun en Lænke, man foregiver at bære, for at kunne paalægge en Anden den. Jeg er fri, virkelig fri, og ingen Mand skal bringe mig til at svige mit Løfte."

Saa tag i det mindste min Frihed med, skjønne Maske! Jeg føler, at den er forloren. Forbyde mig kan de ei, at elske Dem, at haabe —"

„Nei, min Herre! Jeg vil ei heller, at man skal elske mig, men endnu mindre, at man skal haabe. Tie skal man og taalmodig tøve, indtil maaskee —"

„Indtil maaskee — o, bliv ved! Hele min Himmel hænger jo ved dette maaskee. Jeg skal adlyde, tie, taale, tøve, Alt lover jeg."

„Rolig, vedblev Damen: „Dette Baand betegner Tapperhed, viser, at De har tjent. Tjener De endnu?" — Victor nikkede. — „I hvilket Regiment?" — „Som Capitain ved de S— Uhlaner." — „De er en Østerriger? Lever Deres Familie her?" — „Nei i Ungarn. Jeg har blot været her i nogle Dage. Jeg er aldeles fri. Tilfældet har villet, at

jeg her skulde tabe mit Hjerte, min Frihed, min Rolighed."

„Jeg tænker billigere om dette Tilfælde. Jeg begynder at troe, at det maaskee kunde skjænke mig den Lykke, jeg savner i mit Liv." — „O, denne Tilstaaelse —"

„Jeg har Intet tilstaaet —"

„I det mindste lad mig Ansigt til Ansigt skue den Tryllerinde, der har fængslet mig med uopløselige Baand. Masken bort! Lad mig blot eet Øieblik læse i disse himmelske Træk!"

„Forstaaer De da ikke at læse i mine Øine?" — „De ere fortryllende, men et sødt Smiil —"

„Nei! aldrig faaer de mig at see, aldrig lærer De mig at kjende! Victor von Kugelborn er Deres Navn, Capitain i det S— Uhlanregiment? De bliver dog nogen Tid i Wien?" — „Hvad Interesse kan dette have for Dem, da de ikke vil see mig mere?" — „Men hvem har da sagt Dem, at jeg ikke vil see Dem mere? Jo jeg vil gjensee Dem —"

„Ei, min Gud, hvor har De da været den hele Tid?" raabte i dette Øieblik en qvindelig Stemme bag dem. „En heel Time har vi søgt Dem i Vrimmelen."

Det var den skjønne Maskes Ledsagerinde med sin Kavaleer. Man træder sammen, fortæller, spøger, og finder, det er Tid at forlade Redouten. Victor beder om Tilladelse til, at følge sin Skjønne tilvogns, hun tager mod hans Arm.

„Vil De ikke fuldende Deres afbrudte Phrase?" hvisker Victor underveis. — „Det er muligt, jeg ogsaa besøger den sidste Redoute." — „Jeg døer imidlertid af Utaalmodighed." — „Det vilde være imod mine Planer." — „Deres Planer?" — Mere fik Victor ikke sagt. Man stod for Vognen, de Ubekjendte stege ind, og Hestene fløi afsted som udskudte Pile.

Victors Øie forfulgte Vognen, der bortførte hans Erobring. Han slentrede hjem, kastede sig paa Sengen, men der kom ikke et Blund i hans Øine. Tusinde Tanker gjennemkrydsede hans Sjel. De fem Dage til næste Redoute tyktes ham en Evighed.

Han grublede paa Midler til at komme sin Ubekjendte paa Spor; han gjennemstreifede alle Gader, lorgneerte til alle Vinduer, besøgte alle Modeboutiker, var om Aftenen i alle Theatre, freqventeerte alle Concerter, forfulgte alle qvindelige Skikkelser, der syntes ham at have nogen Liighed med den Ubekjendte — Alt forgjæves. Alt vilde han fortvivle; da fik han næste Tirsdag en Billet: „Herr von Kugelborn ville erindre, at han iaften ventes paa Redouten." Han svømmede i Henrykkelse.

Alt havde han, længselfuld og urolig, gjennemsværmet Redoutens vidtløftige Lokale en fuld Time, da den bekjendte hvide Domino omsider svævede ham forbi, gav ham et Vink, bortfjernede sig med ham, og hængte sig ved hans Arm. Snart sad Parret i

Sidesalonen. Fuld af Ønsker og Forhaabninger skildrede Victor med glødende Tunge, hvad han havde lidt for hendes Skyld, og hvor forgjæves han havde forsket efter hende.

„Saa har jeg været heldigere, svarte hun: thi jeg har om Dem erfaret Alt, hvad jeg ønskede at vide. Hvad De har sagt mig, er Sandhed; men jeg veed nu ogsaa, at De besidder Deres Vaabenbrødres Kjærlighed og Deres Chefs Agtelse, og at De er en Mand af Ære, der neppe vil svige sit Ord, om han endog kun har givet en Qvinde det." — „Hvorledes, De har altsaa været sysselsat med mig? spurgt efter mig?" — „Ja, det var nødvendigt for mine Planer." — „Ak, naar lærer jeg at kjende disse Planer? Skjønne Maske, forjag al Mistillid! Et Ord kan gjøre mig til den Lykkeligste af alle Dødelige. Denne Redoute er den sidste. Jeg slipper Dem ikke."

„Ei, min Herre, hvor heftig! Først har jeg Betingelser at gjøre Dem — jeg maa fordre Deres Æresord, skriftlig endogsaa." — „Mit Æresord? og skriftlig?" gjentog Victor, studsende ved denne uhørte Forsigtighed. Han betragtede sin Ubekjendte. Hun syntes eftertænksom, hendes Bryst arbeidede stærkt. Han troede næsten, at see hende rødme under Masken. Hun paa sin Side betragtede ham lige saa spændt, skjøndt med usikkert Blik og synligt kæmpende med sig selv.

Victor, der antog, at det afgjørende Øieblik var forhaanden, blev paatrængende, gjentog sine forrige Forsikkringer, og ophørte ikke at bede hende, tage

Masken af. Men stolt og koldt viste hun ham tilbage, sigende; „De tager feil af mig, Herr von Kugelborn. Deres Lidenskabelighed fornærmer mig. Jeg er ikke Den, De synes at ansee mig for, og jeg kan gjøre Fordring paa større Skaansel, Klogskab og Agtelse fra Deres Side. Men jeg kan tilgive Dem, da min Adfærd imod Dem er saa sælsom. Imorgen skal De høre videre fra mig. De skal erfare mine Betingelser. Saalænge Taalmodighed!" — Med disse Ord forsvandt hun i Maskevrimlen.

Næste Dags Aften fik Victor en forseglet Billet af følgende Indhold:

„Herr von Kugelborn ønskede igaar ret inderligt at gjensee den Dame, han har underholdt sig paa Redouten med et Par Gange; han lovede, at underkaste sig Alt, hvad man vilde forlange af ham. Følgende ere de Betingelser, hvis Antagelse kan lade ham haabe Opfyldelsen af sit Ønske:

Imorgen ved Midnatstid vil en Vogn holde udenfor hans Dør. En af Damens Fortrolige vil følge ham til Bestemmelsesstedet. Han maa finde sig i, at der vorder bunden for hans Øine. Han maa ikke spørge sin Ledsager om Noget. Svar vil han ei heller kunne vente.

Han maa love, ingen Larm at gjøre, ingen Klage at yttre, ei at prøve paa, at bringe den Dame, han besøger, til, at bryde den Taushed,

hun har lovet sig selv at iagttage. — Ledsageren vil bringe ham tilbage. De samme Forsigtighedsregler vorde fulgte. Herr von Kugelborn lover, ei at ville udforske, hvad man ikke vil sige ham. Man lover ham derimod nærmere Meddelelse, naar Tid er. Saalænge finder han sig i Taalmodighed.

Antager han disse Betingelser, da behager han at undertegne dem og forseglet levere Brevet til Portneren, hos hvem man vil afhente det."

Victor studsede, og havde en tung indvortes Kamp at bestaae. Omsider seirede Lidenskaben over alle Betænkeligheder.

„Jeg underskriver alle Betingelser. Paa min Side forbeholder jeg mig kun Tilladelse til, at medtage min Kaarde."

Med denne Paaskrift blev Billetten aflagt hos Portneren. Snart blev den afhentet, og kort efter indløb følgende Svar:

„Kaarde kan Hr. von Kugelborn tage med, skjøndt han Intet har at frygte for sin Sikkerhed og Ære."

Aldrig var nogen Dag forekommen Victor saa lang som den følgende. Utaalmodig vandrede han op og ned i sin Stue den hele Aften, til Klokken slog tolv. Øieblikket efter holdt en Vogn for Døren. Han griber sin Kaarde, gaaer ned, en Neger hjelper ham op i Vognen og forbinder hans Øine. Omtrent

en Time ruller Vognen afsted i stærkt Trav. Nu holder den. Victor anmodes om, at stige ud. Negeren leder ham. De træde ind i en Bygning, Victor stiger op ad en Trappe, og føres derpaa gjennem en Række af Værelser. I et dunkelt Cabinet tages omsider Bindet fra hans Øine. Den sødeste Vellugt dufter ham imøde; en aabnet Dør fører ham ind i et af en Alabasterlampe matoplyst Boudoir. Negeren viser ham derind, tilhvisker ham: "Honneur et silence!" og forsvinder.

Victor lægger Kaarden fra sig og iler ind. I dyb Negligee, Hovedet bedækket med et Slør, hviler en Dame paa Sophaen. Det er hans Ubekjendte. Han er som forklaret — han kaster sig for hendes Fødder: „Hvor lykkelig gjør De mig! Men skal jeg da aldrig skue Deres himmelske Træk? Ingen Hemmelighed være længere imellem os!" — Med disse Ord søger han at afsløre den Ubekjendtes Hoved — han finder ingen Modstand — men — samme Øieblik slukkes Alabasterlampen som ved et Tryllerie.

Snart overgik hans Lykke hans dristigste Haab; men vi ville ei ved usømmelige Vink krænke Valgsproget „Taushed og Ære", der gjorde Victor til den lykkeligste Dødelige.

Alt graanede Morgenen. En let Slummer havde overvundet de Lykkelige. Nu aabnedes en Døndør; den Ubekjendte forsvinder, Victor er allene. Negeren traadte ind, forbandt Victors Øine. — „Nei, nei! udbrød han fortvivlende: Jeg gaaer ikke, før dette himmelske Væsen —"

"Honneur et silence!" tonte en qvindelig Stemme; "honneur et silence!" sagde Mohren med fast Røst, og Victor lod sig føre tilbage, som han var kommen.

Hvo vilde vove, at skildre Victors Uro og Angest, da der hengik Dage, en Uge, tre Uger, uden at han hørte det Mindste fra sin skjønne Ubekjendte. Da faaer han pludseligt et Brev, saalydende:

„Hvilke søde Forhaabninger maa jeg tilintetgjøre! De troer at have seiret, og man har blot betjent sig af Dem som Middel. I Deres Egenkjærlighed har De meent at herske over en svag Qvinde, og har dog blot været et Redskab for hendes Planer. Sikkert venter De med Utaalmodighed det Øieblik, da De skal gjensee Deres Ubekjendte, lære at kjende hende nærmere, sikkre Deres Seier over hende ved en ny Kjærlighedsruus! Af alt Dette skeer slet Intet. Alt mellem hende og Dem, min Herre, er endt. Imidlertid fortjener dog Deres Delikatesse nogen Erkjendtlighed fra min Side. Men hvorledes kan jeg vise den bedre, end ved aabenhjertigen at forelægge Dem de Planer, De engang var saa nysgjerrig efter at erfare. Hør da: Et ulige Ægteskab, hvori jeg ikke fandt Andet, end Ydmygelse og Mishandling, har indgydt mig den høieste Afsky for et andet Giftermaal. Den Lykke havde jeg dog, at vorde fri igjen i mit 25de Aar. Riig og fuldkommen uafhængig, lovede jeg mig selv, stedse at blive det. Men snart følte jeg, at jeg kjøbte denne Uafhængig-

hed med Savnet af Naturens sødeste Følelser. Mit Hoved er levende, min Sjel føler med Varme.... Hvorledes skal jeg udtrykke det? .... Jeg kom paa det.... Indfald, at skaffe mig en Moders Glæde, uden derfor at bære et Ægteskabs Lænker. Denne Idee blev endnu klarere i min Sjel, da jeg først lærte Dem at kjende paa Redouten; da jeg saae Dem anden gang, lagde jeg en formelig Plan. De veed, hvorledes jeg har udført den, og erfarer herved tillige .... at jeg har Dem at takke for den eneste Lykke, der manglede i min Tilværelse. Først havde jeg besluttet, ei at lade Dem høre videre fra mig. De vilde, meente jeg, snart glemme Eventyret. Men jeg betænkte mig og besluttede, dog at give Dem nogen Oplysning. Hvorhen derfor end Deres Kald og Pligt maa føre Dem, kan De stole paa, i sin Tid at modtage en kløvet Ring, hvorpaa Barnets Fødselsdag er tegnet. En Brillant paa Ringen betegner en Søn, en Smaragd derimod en Datter. Den anden Halvdeel af Ringen beholder Barnet, og jeg skal sørge for, at De, hvis jeg skulde døe, skal vorde underrettet derom. I hvert Tilfælde arver det min hele Formue. Videre har jeg Intet at sige Dem. Lev vel! Ethvert Forsøg paa, at komme mig paa Spor, vil være forgjæves. Naar De læser disse Linier, er jeg langt fra Wien. Endnu engang: lev lykkelig!"

Lykkelig! raabte Victor rasende, idet han sammenknugede det usalige Papiir. Dog — vi ville

skaane vore Læsere for en udførlig Skildring af hans Fortvivlelse. — —

Efter et halvt Aars Forløb gjenfinde vi vor Helt i en liden Garnisonsstad ved den tyrkiske Grændse, og her spinde vi Fortællingen videre.

Mens Victors Dage her henrandt i sørgelig Ensformighed, levede hans Ubekjendte paa et henrivende Landsted, tæt ved den italienske Grændse, hengivende sig det sødeste Haab.

Eleonore, Grevinde Sandoz, var født i Neapel. Hendes Fader, Marqvis Lamberti, beklædte en diplomatisk Post ved det italienske Hof. Grev Sandoz, en riig, anseet, sleben Verdensmand, men derhos en udmarvet Vellystling, følte sig henreven af den sextenaarige Eleonores blændende Skjønhed; han beilede til hende, og fik let hendes Haand. Han var halvhundred Aar, og viste sig som den mistænkeligste og skinsygeste Ægtemand. Med den lidenskabeligste Haardhed og meest udtænkte Bitterhed behandlede han sin Gemalinde, og hans Samliv med hende var en Kjæde af evige Bebreidelser og dræbende Qvælerie. Ni Aar efter Ægteskabet kaldte Døden ham.

For at ordne sin Mands efterladte Formue, maatte hun gjøre en Reise til Wien, hvor hun eiede en dyrebar Ungdomsveninde, Marqvise B. Denne var hendes Ledsagerinde paa begge Maskeraderne, hvor hun mødtes med Victor.

Den hende med Liv og Blod hengivne Neger havde lykkeligt indledt og udført det Vovestykke, Eleonore meente, at bygge sit Livs Tilfredshed paa. Strax efter Carnevalet forlod hun Wien, drog ad Italien

og kjøbte i Nærheden af N. et smukt Landsted, hvor hun henlevede sine Dage, fuld af det sødeste Haab, stille og ukjendt.

Hun fødte en Datter. Hendes Henrykkelse kjendte ingen Grændser. Men hvad var naturligere, end at hun i sin Salighed mindedes Victor; hun kunde ikke undertrykke Tanken om, hvilken Fryd hans Faderhjerte vilde føle ved at see den lille Engel, og denne Tanke mindede hende om det Løfte, hun havde givet ham. Snart udspurgte hun hans Standqvarteer. Ringen blev bestilt, betegnet med Barnets Fødselsdag „22 November 179....", indfattet med en smuk Smaragd og ved sikker Haand tilstillet Victor.

„Jeg er altsaa Fader — det er en Datter! udraabte han: Men — uden Brev, uden een eneste Linie — maaskee lever hun ikke mere — maaskee hører jeg aldrig mere fra hende — dog nei! hun er ikke død — det ahner mit Hjerte."

Saaledes henrandt et heelt Aar. Der udbredtes nye Krigsrygter. Victor ventede Marschordren med Utaalmodighed. Behageligt overraskedes han derfor, da en Depesche fra Krigsministeren bragte ham den Efterretning, at han var udnævnt til Adjutant hos General M. og øieblikkelig maatte begive sig paa Reisen til Wien.

Victor begreb slet ikke denne Ansættelse, da han hverken havde anbefalet sig Krigsministeren eller Generalen, men han fandt sig let i sin nye Lykke, og afreiste til Hovedstaden, Generalen modtog ham med Velvillie og Udmærkelse, og anviste ham Værelser i sit Hotel, for stedse at have ham om sig. Nogen Tid

efter vovede han at spørge Generalen, hvis Yndling han var bleven, hvem han havde at takke for denne hæderfulde Post. — Nærmest Grev von St., var Svaret: men ogsaa Deres Bravour paa hiin ulykkelige Dag ved Arcola, hvor jeg ogsaa var med. Men det er sandt, De maa dog bevidne Greven Deres Tak. Jeg skal selv indføre Dem hos ham. Paa Tirsdag er der stort Assemblee hos ham.

Tirsdag kom. Alt var et temmelig talrigt Selskab samlet. Efterat Grevinde St. havde arrangeret nogle Spillepartier, indtog hun igjen sin Plads ved Kaminen, hvor en liden Cirkel af tre til fire Damer og ligesaamange Herrer havde grupperet sig, underholdende sig med lystige Anecdoter og Vittighedsspil. Her vorder Victor Grevinden forestillet og huldrigt modtagen. Den elskværdige Vertinde foreslaaer nu, Herrerne skulle, En efter Anden, fortælle et lille Eventyr, sandt eller opdigtet. Damerne understøtte Forslaget med varme Bønner. Det antages. Man trækker Lod, og den første træffer Victor.

Hvo vil undres over, at Victor, der ikke havde stort Andet i Hovedet, end sit Eventyr, valgte dette til Gjenstand for sin Fortælling? Dog gjorde han en af sine Kammerater til Helten i Fortællingen, som han foredrog med Ynde og Liv, omhyggeligt skjulende Sted og Personer. Han slutter. Lydeligt Bifald toner fra alle Sider, man begynder at disputere om Historiens bizarre Hovedcharacteer. Damerne ere enige i, at fordømme den Ubekjendte. Herrerne derimod ere af andre Tanker. Alle havde de vel ønsket, at være i Officerens Sted, men meente tillige, ingen

Eed skulde have afholdt dem fra, at efterspore den skjønne Hemmelighedsfulde.

Vistnok — tog en aldrende Dame Ordet — vistnok behøvede Ingen at holde saadan Person Tro og Love, der havde tilsidesat al Agtelse for sig selv.

„Jeg indrømmer, sagde en ung, meget smuk Dame, der sad i Skygge ved Kaminen: Jeg indrømmer, det er umuligt, at retfærdiggjøre den Ubekjendte. Men jeg paastaaer, det er muligt, at lønlige og mægtige Bevæggrunde kunde motivere hendes afgjorte Modbydelighed for et andet Ægteskab; man kan antage, at hendes lidenskabelige Ønske, at skjænke et elsket Barn sin hele Ømhed, har gjort Resten, og jeg spørger Dem, mine Damer, der have den Lykke at være Mødre, om De ei i det Øieblik, et dyrebart Barn smiler i Deres Favn, ere tilbøielige til, at undskylde vor Ubekjendtes Forvildelse?"

„Men De nægter dog ikke, min Naadige, tog en af Herrerne Ordet: at hun har spillet den arme Officeer ret en blodig Streg?"

„Jeg formoder, svarte Damen i let og spøgende Tone: at de fleste Mandfolk kun misunde den arme Officeer, og ønske sig i hans Sted. Jeg finder ikke, han har Stort at beklage sig over."

„Hvad? Intet at beklage sig over? raabte Victor heed: Er det da Intet, stedse at forfølges af Mindet om den yndigste Qvinde, som man et Øieblik har tordet kalde Sin, og siden aldrig mere? Er det Intet, at vorde overladt til sin Fortvivlelse af Den, paa hvis Besiddelse man har de helligste Fordringer? Min Ven er Mand og Fader, og maaskee lærer han aldrig

at kjende de Væsener, der ere hans Hjerte saa dyrebare — er det Intet? Han veed ei engang, i hvad Land de leve, medens han bevogtes skarpt, som af usynlige Magter — er det Intet? Man følger ham, man finder ham, naar man vil, naar man behøver ham; man byder over ham, og dog er huuslig Lykke, der er hver Dødelig bestemt, ham allene fremmed — er det Intet?"

„Om Forladelse — afbrød Damen Victors fyrige Tale — De overdriver sikkert. Hvad hindrer ham da i at gifte sig? at vælge sig en ung og smuk Kone?"

„Hvor er det muligt! udraabte Victor: „Om end Tiden skulde udslette det dybe Indtryk, en forbigaaende Lykke har efterladt i hans Hjerte, saa tilhører han dog ikke mere sig selv! Saalænge Den, han elsker, er fri, kan han da ophøre at være det? Sæt, at den bizarre Modbydelighed for et saa naturligt Baand, som det ægteskabelige, dog med Tiden tabte sig, og han kunde haabe, at kalde den Tilbedte Sin, hvad kunde da trøste ham, naar han ikke mere var fri?"

„De laaner Deres Ven en Følelse og Høimodighed, der er .... saare sjelden", sagde Damen, idet hun fæstede et Blik paa Victor, fuldt af Godhed og Deeltagelse. Han følte sig rørt derved og vedblev: „Og denne Ring, deelt mellem ham og hans Barn, er den ikke et Baand, der knytter Begge til hinanden for hele Livet? — Hvad Stilling end Skjæbnen bringer ham i, han maa vente hvert Øieblik, at der gjøres Fordring paa hans Ømhed, hans Kjærlighed, hans Faderomhu .... Man besidder ham, han ....

besidder Intet.... Og, hvad der er det Skrækkeligste, han kan først lære at kjende sit Barn, idet han taber Moderen; det første Blik paa dette elskede Væsen siger ham, at et andet, endnu dyrebarere, ikke mere er til; kun med Tabet af den Lykke, at være Mand, kan han kjøbe den, at være Fader.....

Jsandhed, Herr von Kugelborn, afbrød Generalen ham smilende: De gjør en saa pathetisk Skildring af Deres unge Vens Stilling, at man frisies til at troe, De tegner efter Livet....

Grevinden gav nu Underholdningen en anden Vending. Kun den skjønne Dame, der havde foranlediget Victors veltalende Skildring, sagde ham endnu noget Smigrende, og besvor — ham, at overtale sin Ven til, ei at opgive alt Haab, men .... skaane sit Liv for sit Barns Skyld.

Nu brød man op. Generalen og hans Adjutant toge Afsked fra Damerne, der ledsagede dem med de bedste Ønsker og med Yttringen af det Haab, snart at gjensee Begge, laurbærkronede og frelste af Kampens Fare.

Fra dette Øieblik af kunde Grevinde Eleonore — thi let vil man gjætte, at hun var den smukke unge Kone ved Kaminen — ei gjenfinde hiin sorgløse Rolighed, hun havde smigret sig med, stedse at kunne bevare. Af Damernes strenge Dom lærte hun at kjende sit Feiltrins hele Omfang, medens Herrernes letfærdige Yttringer først satte den sjeldne Delikatesse,

Victor havde viist imod hende, i det rette Lys. Hendes Agtelse for ham steg; hun maatte bebreide sig, at en ædel Mand, som tilbad hende og som hun selv fandt høist elskværdig, skulde vorde ulykkelig ved hende; Tanken om de Farer, der nu omringede ham, om den Hæder, han alt havde vundet, — alt Dette forenede sig, for at kaste Kjærlighedens Funke i hendes Sjel.

Hun kunde ikke udholde det længere i Keiserstaden. Hun længtes efter sit Barn, efter sin Eensomhed. Ved Afskedsbesøget hos Grev St. erfoer hun, at General M. og Victor alt vare ankomne til Armeen i Italien, og at Fjendtlighederne vare begyndte. Hun foer sammen ved denne Efterretning.

Hvor forskjellig vae hendes nærværende Aandsstemning fra den, hvori hun, givende efter for sin Venindes Bønner, var kommen til Wien! Munter og lykkelig var hun kommen; man kan tænke, med hvilken Interesse den smukke, unge og rige Enke blev modtagen i alle Huse. Hun blev indført hos Grev St., og da Krigsrygterne begyndte at vinde i Sandsynlighed, udvirkede hun ved sin Venindes Indflydelse i dette Huus, at Victor fik en høiere og æreful-dere Post. Hendes Møde med ham havde aldeles omstemt hende. Al Munterhed var vegen fra hende. Hun forstørrede i Tanken de Farer, hvori Victor svævede, og udmalte sig Fremtiden med de sorteste Farver.

Saaledes stemt kom hun tilbage til sit stille Landsted. Da hun saae sin elskede Theodore igjen, opdagede hun en ikke før bemærket Liighed med Faderen, og Barnet blev hende derved saameget dyrebarere.

Hvor lykkelig var hun.... kun Eet manglede hende.... et andet elsket Væsens Deeltagelse i hendes moderlige Salighed.... uvilkaarligt tænkte hun da paa Victor.... kun han kunde føle samme Glæde over Barnet som hun.... men hvem veed, om han ikke vilde blive en Despot som alle de Andre.... Ak nei, det kan han aldrig vorde — sikkert vil han blive den bedste Fader!

Efterretningerne fra Krigsskuepladsen løde gunstige. De østerrigske Armeer trængte seierrige frem. Hærafdelingen under General M. blev i Armeeberetningerne stedse omtalt med Hæder; ogsaa Victor blev med Udmærkelse nævnt i Beretningen om Overgangen over M..... Han havde gjort Underværker af Tapperhed — heed det — og var paa Valpladsen bleven udnævnt til Major. Hvor Eleonores Hjerte slog ved dette Budskab! — —

Vinteren var henrunden. Længe havde man Intet hørt om Victor, da han efter Slaget ved Savigliano var bleven brugt til adskillige hemmelige diplomatisk-militaire Legationer til Neapel og Schweiz.

Da overraskedes Eleonore ved et Besøg af sin Veninde, Marqvise B. „Jeg har, sagde Denne, ikke længere kunnet undertrykke min Bekymring for Dig. Dine Breve blive stedse sjeldnere og mørkere. Jeg kommer, for at opmuntre Dig."

Dagen efter spurgte Marqvisen: „Men sig mig dog, hvis er det søde Barn der? Mig tykkes, det kalder Dig Moder?"

Da sank Eleonore i hendes Favn og sagde rødmende: „Ja, Barnet er mit! Jeg har vilket være Moder, uden andengang at bære et Aag, der engang

har hvilet saa tungt paa mig." Og nu fortalte hun Alt.

Marqvisen studsede. „Hvilken Omhu, udbrød hun: hvilken Klogskab og Forsigtighed, for at begaae en Daarskab! Alting har Du sat i Vove! Og hvortil alle disse Offere, disse Farer? Hvad har Du vundet ved dem, uden en Lykke, der maa skjule sig? Siig mig, hvem er den Ulykkelige, Du har opoffret?" — „Victor von Kugelborn."

Her naaede Marqvisens Forundring sin høieste Spidse. Hun mindedes hiin Aften hos Grev St. „Dølg det kun, saalænge Du vil, vedblev hun: Dit Hjerte er ikke mere frit, Du er overvunden. Trøst Dig; maaskee er ikke alt Haab slukt. Victor lever, maaskee undviger han Faren, og Du kan endnu gjøre Alting godt igjen."

Dette Udtryk vakte Grevindens Stolthed. „Gjøre Alting godt igjen? — sagde hun: Vel har jeg feilet, men ei af Svaghed, ei af Sandselighed, kun af Plan. Jeg beklager, ja, jeg begræder Victors Skjebne; jeg kan ikke være lykkelig, naar jeg maa erfare, at det gaaer ham ilde; men opoffre min Uafhængighed — tilstaae, at jeg har været svag — at jeg har handlet uconseqvent — vel endog vække Mistanke om, at det var Sandselighed, der bestemte mig — nei, det skal aldrig skee!"

Slaget ved Marengo tilintetgjorde som ved et Tordenslag alle den østerrigske Hærs hidtil tilkæmpede Fordele. Hele Italien var forloren. Med Skræk hørte Veninderne Budskabet om det frygtelige Nederlag: det stod nu til at frygte, at Fjendens Phalanger kunde naae selve det stille Landsted, hvorpaa de levede. Men deres Skræk voxte, da de af Armeberetningerne hørte, at General M. var bleven dødelig saaret i den hede Kamp, og at Major von Kugelborn var blandt de Saarede. Han havde — heed det — hiin blodige 14de Juni hævdet sin prøvede Tapperhed, flere Gange ført de vigende Colonner ind i Ilden, og bedækket sig med Hæder. Men han anførtes hverken blandt de Fangne eller blandt de Faldne.

Saaledes henrandt nogle Uger i dræbende Uvished. Hele Skarer af Flygtninge tyede til det Indre af Monarkiet, hele Rækker af Saarede bedækkede Landeveien. Alt bebudede, at Krigsskuepladsen vilde vorde flyttet til Grændsen. Alt havde Veninderne besluttet, at reise til Wien, da indbragte man en Syg, der ikke uden Fare kunde transporteres videre. — Det var Victor.

Ved den omhyggeligste Pleie gjenvandt Helten snart sin kraftige Sundhed. Han vilde reise, men kunde ikke, maatte ei heller. Han fængsledes til dette Sted med magiske Baand. Han havde gjenkjendt Eleonore som den unge smukke Kone, der i hiint Selskab hos Grev St. havde gjort ham til Forræder imod sig selv.

Et Slags ængstelig Undseelse var det, der afholdt Eleonore fra, at vise Victor sit Barn. Omhyggeligt

skjulte hun den lille Theodore for ham. Men det lykkedes hende ikke længe. En Dag finder den Lille Døren til Victors Værelse aaben, og løber ind. Frygtsom og nysgjerrig fæster hun sit skjelmske Blik paa den hende ubekjendte Fremmede, der taler med hendes Moder. Overrasket spørger Victor: „hvis er det deilige Barn?" slutter det i sine Arme, sætter det paa sine Knæe, kjærtegner det og kan ikke see sig mæt derpaa. „Hvor gammel?" spørger han bevæget. Forlegen lægger Grevinden et Aar til Barnets Alder. „Jeg havde holdt det for yngre", svarer han grublende, og vil ikke slippe den lille Engel. „Ak, naadige Frue, siger han veemodig: vidste De, hvilke Følelser Synet af dette Barn vækker i min Sjel!"

„Ja, svarer hun med nedslagne Blikke: tør jeg ansee Dem selv for Helten i hiin interessante Historie, De fortalte hiin Aften...."

„Vel er jeg den Samme, som, skjøndt forraadt og foragtet af Den, hvis Valg jeg syntes at være, dog bevarer hendes Minde i mit Bryst og offrer et Skyggebilled min Rolighed, mit Liv."

„De elsker altsaa endnu Deres Ubekjendte?" spurgte Eleonore med frygtsom Stemme. — „Om jeg er svag nok til, endnu at elske hende, er mig selv ubevidst, men hendes Billed, hendes Minde, staaer dybtpræget i mit Hjerte." — „Saadan Troskab fortjener Belønning. Tro mig, Deres Ubekjendte vil nok gjøre sin Uret god igjen og stræbe at vinde Deres Tilgivelse."

„Aldrig vil det skee! Henved tre Aar har den Stolte ladet mig svæve i den piinligste Uvished; sikkert leer hun triumpherende ad min Lettroenhed. Hvo veed, hvilke Phantasier hun siden har hengivet sig! — Men jeg vil ogsaa glemme hende; jeg mærker paa nogen Tid, at det ei vil være mig umuligt.... maaskee lykkes det mig kun altforsnart — tilføiede han bevæget, med et veemodigt Blik paa Eleonore.

„Hvorledes? De kunde glemme hende?"

„Ak, naadige Grevinde! hvor dyrebar er mig Deres Deeltagelse! Hvi har hun ikke Deres følsomme Sjel! Hvor lykkelig var jeg da? Jeg kunde favne mit Barn, der maaskee er ligesaadan en Engel, som dette her, og Moderen kunde jeg....." Han standsede, sukkede og saae paa Grevinden.

„Disse Sindsbevægelser, disse Erindringer skade Dem. Veed De, hvorledes Lægens Forskrift lyder? Jeg maa skille Jer ad." Med disse Ord greb hun skjælvende Theodore og iilte ud med hende.

Vinteren nærmede sig. Marqvisen gjorde Anstalter til sin Tilbagereise. Victor, som Tjenesteforhold kaldte tilbage til Hovedstaden, bad om Tilladelse til, at ledsage hende. Grevinden meente, hans Sundhed tillod ham vel neppe at reise endnu. „Ak, naadige Frue! svarte han: Lad mig reise. Alt forlænge har jeg nydt denne farlige Lykke, der ikke er skabt for mig. Bedre, at jeg flyer Dem og dette

elskværdige Barn. Jeg vil begrave mig i Eensomheden — saa vil min Skjebne."

Marqvisen havde ventet, Eleonore skulde erklære sig for Victor. „Det er klart, sagde hun: at han frygter for, at faae Dig kjær, og derfor vil flye Dig. Hvi vil Du da længere martre Dig og ham?"

„Ak — svarte Grevinden: jeg kan ikke sige Dig, hvor sødt det er, at være sin egen Medbeilerske.... at behage ham togange under de forskjelligste Former?.... han er mig tro midt i sin Ubestandighed; han flyer mig, for ei at svige mig.... han elsker mig, han elsker mig allene, idet han mener, at elske To.... hvor lykkelig er jeg ikke! — Men min Plan er lagt. Reiser kun.... jeg følger snart efter, og vi skulle Alle vorde lykkelige."

Alt vare de larmende Carnevalsglæder begyndte, da Grevinde Sandoz, ifølge sit Løfte, ogsaa kom til Wien. Hun meddeelte sin Veninde sin Plan.

En Aften beder Marqvisen Victor følge hende paa Redouten. Han vil ikke gjerne.... men han maa.

De træde ind i Salen. Victor føler sig levende bevæget — tusinde Erindringer vaagne i hans Sjel. Efterat have vandret Salen rundt nogle Gange, drager Marqvisen, der bemærker sin Mand, sin Arm fra ham, sætter ham Stævne Klokken tolv i Sideværelset og ønsker ham lykkelige Eventyr.

Neppe er hun borte, før Victor bagfra tiltales af en Stemme, der, skjøndt antagende den brugelige

Masketone, gjør et sælsomt Indtryk paa ham: „Finder jeg Dem endelig igjen, Troløse! Mig søger De ikke mere her....“ — Victor vender sig om og seer — sin Ubekjendte, fuldkommen kostümeret som førstegang. „Det er hende! raaber han dybtgreben, og griber hendes Arm: hvorledes! Jeg finder Dem igjen, De er ikke gandske tabt for mig... ved hvilket Underværk?“ — „Veed De da ikke nok, at jeg kan hexe en Smule? Men nu skal jeg først vise min Konst for Alvor. Deres Skjebne er afgjort. De er atter i min Vold.... Belav Dem paa noget Overordentligt.“

Man var imidlertid traadt ind i det velbekjendte Sideværelse. Den letfærdige Tone, hvori den Ubekjendte talte, mishagede Victor. Hun havde, det følte han, en i tre lange Aar fortsat Uret at gjøre god igjen. Alle de Følelser, som han i dette Tidsrum havde havt, og som just ikke vare alt for gunstige for hende, bestormede hans Sjel. — „Og nu, min Naadige, sagde han koldt og næsten skarpt: Hvad vil De mig nu? Hvad nyt Eventyr ønser De paa?“

„Himmel, er det muligt, at en Mand i tre Aar kan forandre sig saa rædsomt! er det den samme ømme, milde, hengivende Herr von Kugelborn, som dengang paa dette selvsamme Sted svor mig fuldkommen Lydighed?“

„Har jeg forandret mig, hvis mon Skylden da være? Er det ikke Dem, der viste min Troskab og Bestandighed tilbage? Dem, der først opbød Alt, hvad der kan henrive en Mand, for at fængsle mig, og siden stødte mig bort? Dem, der i tre Aar har givet mig til Priis for Glemsel og Foragt?“

„De er for streng, Herr von Kugelborn. Her er jeg jo, for at gjøre min Uret god igjen.... jeg har lidt saavelsom De.... jeg hengiver mig Dem for stedse.... Deres Kjærlighed...."

„Den har De forsmaaet, svarte Victor i synlig Kamp: hvad ny Lune bevæger Dem nu til, at fordre den tilbage? Er De vis paa, endnu at finde mit Hjerte frit? Kunde jeg være taabelig nok til, at elske et for mig usynligt og ubegribeligt Væsen? En Grusom, der blot fandt mig brugbar som Redskab, men haanede og forlod mig selv? Hvem siger Dem, at jeg endnu er den Samme? At ikke jeg, som De fordum, foretrækker Uafhængighed?"

Eleonore var gandske uforberedt paa disse Erklæringer; hun følte sig dybtydmyget, og vidste ingen Ord at finde. Victor ahnede hendes Tilstand, hans Kjærlighed vaagnede igjen. „Tilgivelse, naadige Frue, hvis jeg fornærmer Dem; men hvor torde jeg, ved Deres tilbagestødende Kulde, smigre mig med Deres Kjærlighed?" — Han bad hende inderligt, demaskere sig. Hun syntes et Øieblik, at ville opfylde hans Bøn; men pludseligt skiftede hun Sind: „Nei, sagde hun paany, endnu mere forstillende sin Røst: De lærer mig at være klog.... De vil, jeg skal demaskere mig? Men hvortil dette, da De ikke elsker mig mere? Jeg kjender ret godt Aarsagen til Deres Kulde; jeg veed, hvor De i Deres Sygdom opholdt Dem, jeg veed... hvilke Hænder der har pleiet Dem..."

„Godt, naar De veed dette, da veed De ogsaa, at min Taknemlighed ikke kan være inderlig, min Beundring ikke fyrig nok. Ja, jeg nægter det slet ikke —

tre Maaneders Samliv med En af de elskværdigste af sit Kjøn, har efterladt det dybeste Indtryk paa min Sjel. Kan jeg nogensinde glemme hende?"

Eleonore var henrykt. Hun frygtede at røbe sig. Rask staaer hun op: „Saa vær lykkelig med Deres Tilbedte! Deres Lykke skal.... være min.... De er fri.... jeg frasiger mig Dem.... men Deres Datter kunde De dog maaskee ønske at see?"

„Om jeg ønsker det?" — „Godt, saa venter jeg Dem imorgen til Déjeûner, i Hotellet." — „Og Navnet?" — „Mine Folk skulle føre Dem til mig."

Victor møder. Othello modtager ham og fører ham gjennem en Række af pragtfulde Værelser. Han træder ind i et Cabinet.... paa Sophaen ligger en Dame i dyb Negligee — hos hende leger et deiligt Barn.

Hun vender sig om, og Victor — synker for hendes Fødder. „Eleonore — saamegen Salighed — var det muligt?" —

Nu kommer Theodore, kaster sig i hans Arme, viser ham den ene Halvdeel af den bevidste Ring, og spørger, om han ikke kan skaffe hende den anden. „Var det muligt?" raaber Victor, tabt i Henrykkelse. — „Ja, her er Deres Datter.... her Deres Ubekjendte.... Deres Veninde.... Deres Vertinde.... Deres Elskerinde...., der under saa mangehaande Skikkelser sysselsatte sig med Dem, men fra nu af vil være den lykkeligste Hustru og Moder."

Da traadte Marqvisen ind og deelte de Elskendes Henrykkelse. „Men — sagde hun — indrømme mig maa Du dog, Eleonore, at Du for tre Aar siden kunde have staaet paa samme Punkt, hvortil I have kæmpet Eder frem gjennem saamange Farer og Sorger. Vover en Qvinde, at undrage sig de Love, man har paalagt hendes Kjøn, da gjør hun det ei, uden at sætte Livets Lykke paa Spil."

(Guntram.)

Jordskjælvet i Lima.

I Don Pedro de Roccas Pallads var en glimrende Fest, thi han feirede sin Trolovelse med den skjønne Maria Fuentes. Selv var han oprunden af ædel Æt, men hun — var en fattig Enkes Datter. Fire Uger efter skulde Parrets Bryllup staae.

Marias Moder boede ved Enden af en Allee, der gik langsmed en Flodbred. Ofte og gjerne dvælede den skjønne Mø i sit Kammersvindue, thi Udsigten var fortryllende. En Dag — det var kort efter Trolovelsen — seer hun en Yngling, skjøn som Sanct Georg paa Kirkens Altertavle, paa en smuk andalusisk Ganger kourbettere ned af Alleen. Med en hende hidtil fremmed Følelse dvælede hendes mørke Øine

paa den Ubekjendte, men høitrødmende slog hun Blikket ned, da han fæstede sit paa hende. — Et Øieblik efter, da hun saae op igjen, var han forsvunden; men pludseligt hviinte et Skrig gjennem Luften. Maria saae et Barn, kæmpende med Bølgerne, dukke under i Floden. Ude af sig selv raaber hun om Hjelp — see, da farer den skjønne Rytter hid, rask som Lynet. Hjelp, frels! tilraaber hun ham, pegende mod Floden, over hvis Vandflade Barnet atter blev synligt. Rask sprang han af Hesten, styrtede sig i Strømmen, anstrengte al sin Kraft, og bragte snart det frelste Barn i Land; men selv sank han samme Øieblik afmægtig om paa Flodbredden. Marias Moders Huus var det nærmeste. Han blev baaren derind. Da han slog Øinene op, sad Maria græ:dende ved hans Side. Han vilde gribe hendes Haand, men Moderen bød hende gaae ud. — Siden besøgte han Huset flereganger, men den forsigtige Moder, der vel mærkede, hvem Besøget gjaldt, magede det saa, at han ikke fik Datteren at see.

Maria kastede et Blik i sit Hjerte, og skjalv. Hun havde aldrig elsket Pedro — det følte hun, og jo mere hun sammenlignede ham med den Ubekjendte, desmere maatte han tabe. Hun bævede for den afgjørende Dag. Idelig red Ynglingen forbi hendes Vindue, med længselfulde Blikke speidende efter hende — hun saae det, men torde ikke lade sig see.

Men otte Dage før Bryllupsfesten udebley han pludseligt. „Han har glemt mig, sukkede Maria: glemt mig i en Lykkeligeres Favn!" Denne Formodning gav hende Styrke til, at følge Don Pedro til

Alteret og udtale det afgjørende Ja. Festens larmende Glæder, den henrykte Ægtefælles forekommende Artighed, de mange kostbare Gaver, han overøste hende med, adspredte hendes lønlige Kummer.

Her maae vi gaae nogle Uger tilbage i Tiden. Kort efter Trolovelsen traadte en smuk, tyveaarig Yngling ind til Pedro, og overrakte ham et Brev. Neppe havde Pedro brudt det og kastet et Blik paa Underskriften, før han raabte gladelig: „fra Don Louis d'Alavar, min bedste Ven! Hvorledes lever han?"

„Han er død!" svarte Ynglingen med en Taare i Øiet. — Pedro var dybtbevæget, thi han havde tabt en Ven, der togange havde vovet sit Liv for hans. Han læste. Brevet lød:

„Min sidste Stund er forhaanden. Naar Du læser dette, min dyrebare Ven, er jeg ikke mere. Jeg efterlader en Søn, Alonzo, der med mig mister sin Støtte i det stormfulde Liv. Vær Du hans anden Fader! Skaf ham Arbeid, mere forlanger hverken han eller jeg. Lev vel, og mindes Din Dig til Døden hengivne

Louis d'Alavar."

„Jeg haaber dog — sagde Pedro mildt — I forsmaaer ikke en Plads i mit Huus, til jeg kan opfylde Eders Faders sidste Ønske."

Alonzo modtog den ædle Mands Tilbud og flyttede til ham. Snart fik Don Pedro Ynglingen af Hjertet kjær, men ansaae det dog for farligt, at gjøre ham bekjendt med Maria. Han fortaug ham sin forestaaende Forbindelse, og udvirkede en passende Post

for ham hos Vicekongen. Neppe havde han tiltraadt den, før han maatte gjøre en Forretningsreise til Callao. „Det gjør mig ondt — sagde Pedro ved Afskeden — at I hindres i at overvære min nære Bryllupsfest; men Nødvendigheden byder — reis med Gud!"

Alonzo kom tilbage. Don Pedro forestillede ham sin unge Kone. „Hun — Eders Kone?" skreg Alonzo, slog Haanden for Ansigtet, og styrtede ud, medens Maria afmægtig segnede om.

En mørk Ahnelse opsteg i Pedros Sjel, og flux ilte han efter Alonzo. Bleg og forfærdet fandt han Denne. „Jeg skylder Eder en Forklaring — begyndte Ynglingen: Forstillelse er mig fremmed; aabenhjertigt vil jeg tale med Jer. Hør mig da: jeg elsker, med al den første Kjærligheds Magt elsker jeg — Eders Hustru."

Don Pedro blegnede.

„Frygt Intet, beroligede Alonzo ham: Jeg kjender og ærer min Pligt." Han fortalte, hvorledes han først havde lært at kjende Maria, og sluttede med de Ord: „Hun er nu Eders, og I er hende værd. Jeg seer hende aldrig mere. Jeg vil bede Vicekongen om en Mission til fierne Egne, og jeg beder Eder understøtte min Bøn."

Tre Dage efter var Alonzo i et vigtigt Anliggende paa Veien til Spanien. Han havde besluttet, aldrig mere at vende tilbage til Lima, og paa sin Ansøgning blev han ansat i Madrid, hvor han ved vigtige Tjenester havde gjort sig fortjent af Regjeringen.

Saaledes vare adskillige Aar henrundne, da Alonzo en Dag blev kaldt til Ministeren, der bad ham berede sig til en hemmelig Mission. Hans Forholdsordre og Maalet for hans Bestemmelse blev ham overrakt i et forseglet Brev, han først torde bryde paa Skibet underveis. — Paa aaben Søe brød han sine Ordres, og med en Blanding af Glæde og Smerte erfoer han, at Lima var hans Bestemmelsessted.

Efter en lang og besværlig Reise naaede Skibet mod Slutningen af October 1746 Høiden af Lima. Den 28de nærmede sig sin Ende, da det, Klokken halv elleve om Aftenen, fik Havnen ved Callao i Sigte. Paa eengang begyndte Havet, uden al udvortes Foranledning, at svulme og bruse, og der hørtes et dundrende Brag. Den erfarne Capitain saae heri Virkningen af et Jordskjælv; hastigt lod han Seilene tage ind, og reddede ved sine kloge Forholdsregler sig og sin Eqvipage fra den visse Undergang; thi en halv Time efter oversteg Havet med frygtelig Magt sine Bredder, og oversvømmede det flade Land i mange Miles Strækning; et stort Antal Ulykkelige, der vilde undflye til Lima, fandt paa Landeveien deres Død i Bølgerne; af 23 Skibe, som laae i Havnen, bleve de 19 opslugte af det oprørte Element, og de øvrige Fire med utrolig Magt kastede langt ind paa det faste Land.

Frygt og Forfærdelse herskede paa Skibet den hele Nat. Alle bævede — Alonzo især, thi man kunde med Grund formode, at dette frygtelige Naturoprørs Ødelæggelser ogsaa strakte sig til Lima, og der boede — Maria!

Endeligt dæmrede Morgenen, og Havets Brusen lagde sig; men Callao var med sine syvtusinde Indvaanere bleven Bølgernes Rov! Alonzo kunde ikke udholde det længere paa Skibet. Han steg i Land, og søgte ad Omveie at komme til Lima. Allevegne saae han Ødelæggelsens Spor, og naaede endelig Peru's Hovedstad, der endnu igaar talte 60,000 Indvaanere og prangede i stolten Pragt — men idag! Af alle de stolte Taarne, de skjønne Klostre, de herlige Kirker og Palladser, havde Intet undgaaet Fordærvelsen; kun 25 Huse vare blevne frelste som ved et Underværk.

Over Gruus og Ruiner maatte Alonzo møisomt bane sig Vei, forgjæves søgende et Spor, der kunde lede ham til hans Vens Bolig. Han naaede en stor Plads, og fandt her adskillige Mænd, der begrove de utallige Døde. Alonzo betragtede Ligene, skjælvende for, at finde Marias deriblandt. Hendes Moders fandt han — og som en Affindig styrtede han videre. Det lykkedes ham, at opdage den Have, som stødte til Pedros Pallads. Over den indstyrtede Muur skred han mod Vaaningshuset, hvis stolte Pragt laae for ham, forvandlet til en Steenhob.

Han haabede, Pedro og Maria kunde endnu staae til at frelse, og med dette Haab gik han ind iblandt Ruinerne. Snart opdagede han en Dør; nogle Trin førte ned i den mørke Hvælving. Her troede han at bemærke noget Hvidt. Hastigt ilte han fremad, og kjendte i Dæmringen en Qvindeskikkelse, men uden Følelse, uden Liv. Haaret reiste sig paa hans Hoved

ved den Tanke, det var Marias Liig! Han bar hende ud — det var Maria!

Længe varede det inden hun vaagnede af sin Dvale, der var ligere Død end Afmagt. Studsende saae hun sig omkring. Da faldt hendes Blik paa Alonzo; en skjøn Rødme overfoer de blege Kinder, af salig Henrykkelse straalte hendes Blik, og i søde Fløitetoner lød det fra hendes hulde Mund: „Alonzo! I min Frelser?!"

I navnløs Fryd trykte han hendes Haand mod sine brændende Læber. Hans Kysses Ild syntes at gjengive Maria hendes fulde Bevidsthed. Forfærdet sprang hun op og raabte, frygtsomt seende sig om: „Hvor er min Mand? Han er dog ogsaa frelst?" — Alonzo rystede paa Hovedet. Da tiltalte hun ham: „Alonzo, min Frelser! Eders Ven, min Ægtefælle er Dødens sikkre Bytte, hvis Eders Høimodighed ikke iler ham til Hjelp. Han var i samme Hvælving som jeg. Iil, frels ham, før det maaskee er for silde!"

Alonzo saae paa hende med et Blik, som om han vilde sige: Grusomme, hvad fordrer Du af mig? Men da hendes Øie traf hans, da fattede han sig voldsomt og iilte ned i Hvælvingen. — Fra en Vraa i denne lød en sagte Klynken ham imøde. Alonzo iilte did. Her laae Don Pedro, dødelig forslaaet. Med megen Møie bar Ynglingen ham ud, lagde ham taus ved Siden af Maria, og gik bort, for at søge et Sted, at bringe den Syge hen.

I Haven stod endnu en Pavillon. Hid bragte Alonzo den qvæstede Don Pedro, som Maria alt

maatte have underrettet om Ynglingens Opoffrelse, thi han greb Dennes Haand og trykte den mod sit Hjerte saa fast, som hans udtømte Kraft tillod. Tale kunde han ikke, men en Taare blinkede i hans matte Øie, der sagde meer, end Ord formaaede at udtrykke.

Pedro maatte vel mærke, det lakkede mod Enden med ham, thi han bad, man vilde hente ham en Præst. Langt om længe lykkedes det, at opfylde hans Bøn.

Da Alonzo og Maria noget efter traadte ind til ham igjen, lagde han deres Hænder i hinanden, pegende paa et forseglet Dokument; derpaa sukkede han dybt, og døde.

Sørgeaaret var udløbet, og nu først blev, efter den Afdødes Villie, Testamentet aabnet. Den ædle Mand havde skjænket Maria og Alonzo sin hele Formue, paa det Vilkaar, at de skulde ægte hinanden. — Og de gjorde saa.

(J. W. Lembert.)

Napoleons sidste Dage.

Blade af hans Kammertjener Marchand's Dagbog.

Longwood, den 30 Marts 1821.

Min stakkels Herre! Een Stjerne efter en anden daler paa hans natlige Himmel, og ingen — ingen Sol stiger op. Fra hans Gemalinde er der kommet et Brev til ham. Gouverneuren har brudt det, viist ham et Glimt af de dyrebare Træk; men levere Keiseren det, vil han ikke. Han siger, det maa sendes tilbage. Jeg var tilstede, da han erklærede dette, og bevogtede Keiseren nøie. Dødningbleghed og Flammerødme afvexlede paa hans Kinder, hans Øine lynte, hans hele Legeme bævede som i Krampe; han slog sig den knyttede Haand for Panden, og ilte ud i det Frie.

Saa har da sex lange Aars Fangenskab, sex lange Aars Eensomhed, sex lange Aars Legems- og Sjelslidelser, sex Aars Skilsmisse fra Alt, hvad ham var dyrebart, fra Fædreland, Hustru og Barn, ikke formaaet at forsone hans Fjenders Had!

Nogle Timer efter.

Det var Nat. Jeg kunde ikke sove, jeg tænkte paa Ham, mit Hjerte hænger ved i Liv og Død. Da aabnedes Døren, og han stod pludseligt for mit Leie, bleg, meget bleg, mørk, urolig. Han bar trekantet Hat, grøn Uniform med Stjerne, Kaarde ved Siden.

„Marchand! sagde han: Jeg er syg; det piner, det qvæler mig overalt. Stat op! Jeg maa tale med Gouverneuren. Du skal følge mig." Taus klædte jeg mig paa og fulgte ham. Vi vandrede til Gouverneures Bolig. Underveis klagede han ofte: O, ma femme! O, mon fils cheri! saae derhos med foldede Hænder op mod Stjernerne. Ellers sagde han Intet.

Vagterne vege tilbage, slagne ved Synet af den høie Helt. Ak, han er dog nu kun en Skygge af Verdens Overvinder! Graae Haar dække den Isse, hvorpaa tilforn en Verdenskrone straalte. Men Aanden er endnu der. Det viste sig snart. Uden at vorde opholdt, traadte han lige ind i Hudson Lowes Sovegemak. Denne laae. Et Lys brændte paa Bordet foran Sengen. Bestyrtet foer han op og udraabte: General! Samme Øieblik faldt et Papiir af hans Haand, hvori han havde læst.

Napoleon kastede et Falkeblik derpaa, rev det op, stak det i Barmen og sagde: „Det var det, jeg vilde! En rolig Søvn, Gouverneur!" — Denne havde tabt al Fatning. Han svarte ikke, han rørte sig ikke. Keiseren gik, og Ingen tænkte paa, at hindre ham.

Den hele Nat var han oppe. Han har læst det dyrebare Brev vel tusindgange, han har — til Ære for sin Menneskelighed — vædet det med sine Taarer, han har sukket og klaget, saa Væggene gave Gjenlyd, og jeg, som laae tætved, sukkede og klagede med ham. Lydeligt raabte han fleregange: „O, min Hustru! O, min Søn — min elskede Søn!

Nu døer jeg med Glæde, thi I have givet mig Afskedskysset!"

Den 1ste April.

Keiseren vandrer, liig en Skygge, om blandt Klipperne, sætter sig ned med korslagte Arme, taler med sig selv. Derpaa farer han op og knuger begge Hænder mod Underlivet. Han har ei heller sovet sidste Nat. Han spiser næsten Intet. En ulægelig Smerte — i Legem eller Sjel, veed jeg ei at sige — synes at tære paa hans Livsmarv; men han dølger, hvad han lider.

Paa hans Bord ligger følgende Blad, som han har skrevet afvigte Nat. Trækkene ere halvudslettede. Jeg er fortrolig med hans utydelige Haandskrift, og har copieret Bladet. Dets Indhold lyder:

„Jeg vandrede ved den steile Havbred; op skuede mit Blik mod Europas Egne; jeg udtalte to elskte Navne, men Bølgerne haante mit Raab og Stormens Piben klang i mit Øre som Lænkers Klirren."

„Jeg vaklede om blandt Fjeldene i den stjerneklare Nat. Hisset — udbrød jeg — paa denne eller hiin tindrende Sol favner jeg mine Kjære igjen. Herneden er det forbi! — Og Sanct Helenas Bazaltklipper gjentoge drønende: forbi!"

„Jeg saae den fattige Insulaner favne sin Hustru, jeg saae ham vugge sit Barn paa Knæ i himmelsk Henrykkelse. Jeg bortvendte mit

Aasyn og græd. „Ogsaa jeg har Hustru og Barn! sukkede jeg: men ikke her — ikke her! Jeg er jo død, er levende begraven!"

„Dog aander mit Bryst endnu, og inden dets Aandedrag for evigt standser, har jeg smagt Himlens Fryd. Jeg har hørt en Afskedsrøst fra Hustru og Søn. Den skal tone i mit Bryst, naar Døden hamrer derpaa. Mig synes, den begynder alt."

„Stakkels Barn! hvilken Glands omstraalede Din Barndom! En Krone havde jeg lagt paa Din Vugge — og nu! Farvel."

„Stakkels Moder! Netop i Dag for elleve Aar siden feirede vi vor Bryllupsfest i Frankrigs Hovedstad; i Dag for syv Aar siden maatte Du flye derfra; thi jeg var dalet. Fire Aars Himmel — sex Aars Helved — men — der kommer en Himmel igjen. Farvel — saalænge."

„Jeg stunder til Hvile. Det martrer mig i mit Hjertes Rod — Ormen er flittig. Jeg lider grusomt, men jeg klager ikke. Jeg sønderrives af Qvaler uden Navn, men jeg har ingen Klage over min Skjebne, thi om den end sønderknuser mig — jeg staaer dog høiere end den!"

„En Øe gav mig Livet, paa en Øe skal jeg udaande det. Min Middagssol fandt mig i et Keiserslot, min Aftenrøde skal finde mig i en Træhytte. O, Menneskeskjebne!"

Det er det Sidste, som jeg har seet fra Keiserens Haand.

Den 18de April.

Hvor Keiseren er forandret! Mild og venlig mod Alle, vakler han omkring, godmodig som et Barn, forklaret som en Himlens Engel. Hans Aand svæver allerede hiinsides Graven; kun Legemet er endnu lidende. Han taler til Alle om sin nære Død. Stundom sysler han lidt i sin Have, men neppe har han arbeidet et Par Øieblikke, før han segner om af Mathed. Lægerne bede ham skaane sig, men han svarer smilende: „Jeg har Intet at tabe." Saften af Oranger, er det Eneste han nyder, og den lille Julie, en munter ni Aars gammel Pige, Datter af en Sergeant i Garnisonen, hans største Glæde her. Hvergang hun kommer til ham, bøier han sig ned og favner hende, og gjør hende ofte Smaaforæringer. Gouverneuren behandler ham siden hiint Øiebliik med sky Ærefrygt. Paa Pianoforte klimprer han gjerne: helst spiller han sin Yndlingssang, den samme, han qvædede i hiin stille Nat, da han, nedstødt af Frankrigs Throne, flyede fra sin Hovedstad:

„O, Richard, o, min Konge,
Al Verden svigter Dig!"

Den 20de April.

Keiserens Kræfter aftage. Han paastaaer, han har en ædende Kræft i Maven, men Lægerne trække paa Smilebaandet og sige eenstemmigen, han lider af en Leversygdom. Han kan neppe vakle over Gulvet. Naar jeg eller Andre løbe til, at gribe ham under Armene, siger han bortvisende: „Lad mig kun!" og humper videre, holdende sig ved Stolene.

Den 23de April.

Han er gaaet tilsengs, og reiser sig neppe mere. Vi have maattet bære ham deri. Han stred imod, saalænge han formaaede. Nu nyder han Intet uden Medicin, tager den gjerne, men siger hvergang: „Det hjelper mig dog ikke! Jeg veed det grant, jeg bærer Døden i mig."

De, som en Tidlang ikke have seet ham, bæve tilbage ved Synet af ham. Og virkelig er der kun lidet Kjød tilbage paa hans Been. Den første Klage af hans Mund har jeg hørt i Dag. „Marchand — sagde han — kom, hold Din Haand her i min Side! Det er, som man her stødte mig en Kniv ind mellem Benene og brød den af i Saaret." Men kort efter, da han saae mig snige mig bag Hovedgjerdet, for at skjule mine Taarer, lagde han til: „Dog nei, Marchand, det gjør ikke saa ondt endda. Lidt bitter maa jo Døden altid være."

Den 25de April.

Det bliver hver Dag værre. Lægerne trække paa Skuldrene. De to sidste Nætter har jeg vaaget hos Keiseren. Han fik ikke Blund i sine Øine. Sidste Nat talte han meget. Jeg vil gjentage vor Samtale, saa godt jeg formaaer:

Keiseren. Nu staaer jeg paa Grændsen af det mørke Rige, Marchand. Du veed, jeg har tidt skuet Døden i Øiet, men altid kun i Forbigaaende. Dennegang tager jeg den ret i Betragtning. Nu, saa frygtelig er den dog heller ikke. Jeg rækker den rolig Haanden, som en Bundsforvandt, i min sidste

Strid. Mit hele Liv var Kamp. Jeg længes inderligt efter Vaabenhvile.

Jeg. Men er det da saa vist, at det er Døden?

Keis. Ja, det er gandske vist! Ingen har kjendt mig, uden jeg selv. Jeg veed ret godt, hvorledes det seer ud herinde. Godt, at Døden kommer. Jeg havde vel kunnet finde den, hvis jeg havde været svagere end min Skjebne. Nu døer jeg som dens Seiervinder. Vil Du elske min Grav?

Jeg. Knæle vil jeg paa den, og med Taarer velsigne min allernaadigste Herres Minde.

Keis. Godt! Jeg veed nok Een, som vil høre Budskabet om min Død med Veemodsgraad. Nok Een — og nok Een! Du kjender dem, Marchand. Du skal bringe dem min sidste Hilsen. Lover Du mig det?

Jeg. Ja, Sire, jeg lover det.

Keis. Og naar jeg er død, vil jeg, at man skal aabne mit Liig. Jeg ønsker, at man vil føre mit Støv til Frankrig. Vel var det ret smukt, at ligge begraven her, men jeg elsker det franske Folk saa høit. Vil Du blive hos mig til jeg er død?

Jeg. Kan min Keiser spørge?

Keis. Velan da! Seer Du, det kunde vel hænde, at Døden berøver mig mine Sandser paa det Sidste. Men naar Du mærker, at Mælet slaaer mig feil, skal Du hjelpe mig i min Generalsuniform og lade mig lægge paa den Feltseng, jeg har hvilet paa i mine Krige. Og den blaa Kappe, Du veed jeg bar ved Marengo, skal Du lægge under mig. Den har reddet mit Liv. Den ædle Desaix saae Fjen-

den sigte efter mig. Han rev Kappen af mig, kastede den om sig selv, og strax efter segnede han med en Kugle i Brystet. Paa den vil jeg slumre sødelig ind.

Derpaa faldt han i dybe Tanker. Pludseligt foer han op og spurgte: „Kan Du vel gjætte, paa hvem jeg nu tænker, Marchand?" — Nei, Sire! — „Jeg tænker paa min Kone og mit Barn."

Derpaa laae han stille hen en Stund. Omsider foldede han sine Hænder og sagde: „Men nu tænker jeg paa Jesus. Han vil være os naadig alle Tre."

Da Morgenen dæmrede, sagde han: „Saa gik atter en Nat. Snart er den sidste der. Men Morgenen udebliver dog aldrig. Jeg tabte Keiserkronen, jeg vinder Livets. Det er den eneste Krone, der er værd at kæmpe for. Jeg misunder Dig ikke, Ludvig. Men det Bedste, jeg kan unde Dig, er en Død som min. O, mit elskte Frankrig!"

Den 29de April.

Jeg har været Vidne til et Optrin, der har rystet mig dybt. Det var Nat. Jeg sad allene ved Keiserens Seng. Han kom mig saa underlig fore. Han rystede som i Feber, og talte vildt af og til. Derpaa taug han længe. Pludseligt spurgte han heftigt: „Marchand, Du har jo været paa Schönbrunn?" — Ja, Sire! — „Saa kjender Du Veien. Du skal hente mig min Søn." — Deres Majestæt — „Maaskee Du vil ikke?" — Jeg taug bekymret. Da slog han Hænderne sammen og udbrød ret bedrøvet: "O, Richard! o, mon roi, L'univers t'abandonne!" — Kort efter lagde han til med et Blik, der skar mig

i Sjelen: „Du kan dog tænke Dig, hvor jeg maa længes efter ham i denne Tid. Hent ham, jeg beder Dig, at han kan blive hos mig og lægge Fingeren paa mit Dielaag, naar Tid er. Jeg kunde jo gjerne hente ham selv, naar jeg ikke var saa mat. Hører Du; gaae! Du veed, han er her inde ved Siden af." — Jeg mærkede strax, hvorlunde det var fat med den Syge, og stræbte at tale ham tilrette. Det syntes, som han lod sig sige. Gandske rolig sagde han: „Det er godt. Gaae nu ud og hent mig lidt frisk Vand." Jeg vilde gjøre Indvendinger, men da blev han vred og sagde: „Jeg befaler Dig at gaae!"

Da jeg kom tilbage, var Sengen tom. Døren til Sideværelset stod aaben. Jeg styrtede derind. Der stod Keiseren, som han var udsprungen af Sengen, med et Lys i den venstre Haand, med den høire rivende og slidende i sin Søns, af David malede Portrait, der hang paa Væggen. Jeg blev staaende bag ved ham, uden at han saae mig. Da Maleriet ikke vilde ned af Sømmet, blev han ivrig, ruskede endnu heftigere deri, og raabte: „Vil Du slippe ham, Frantz! Er han Din Neven, saa er han min Søn! Jeg savner ham i mine sidste Timer. Husker Du 1805? Husker Du 1809? Da stod Du i min Haand! Hid med Drengen!" — Den voldsomme Anstrengelse havde udtømt hans sidste Kræfter — han segnede om som et Liig. Jeg maatte hidkalde Hjelp, for at faae ham bragt tilsengs igjen. Jeg tog den unge Napoleons Portrait ned af Væggen og hængte det ligeoverfor hans Seng, saaledes at hans Øine, saasnart han slog dem op, maatte falde derpaa. Og neppe var

han vaagnet af sin Afmagt, før det dyrebare Billed faldt ham i Øinene. Med svag Røst og smilende Mine sagde han, som fattende sig efter en tung Drøm: „Naa, er Du der! Bliv, bliv! Gud og alle Helgene staae mig bi i denne sidste Nød!"

Den 2den Mai.

Gouverneuren har været her i Dag. Han var kold og stiv som sædvanligt. Han studsede ved at see Keiseren. „Deres Excellents er meget hentæret!" sagde han.

„Deres Excellents! gjentog Keiseren med svag men heftig Røst: Jeg hedder ikke Excellents. Jeg er kun et Menneske, og om faa Timer er jeg ikke engang det mere. Hentæret? Hvis er Skylden? Hvem har hældt Giften i mit Hjerte draabeviis? — Men — nu er det jo snart forbi" — lagde han mildere til: Jeg har spillet min Rolle i Livet. Lad nu de Andre gjøre det bedre. Himlen være lovet, at mit Fangenskab har en Ende!"

Har De Intet at ønske? spurgte Sir Lowe. — „Intet, som De kan opfylde. Paa Jorden ønsker jeg mig en rolig Død og i Himlen en naadig Dommer. Veed De noget Bedre?" — Ellers Intet? — „Ellers Intet? Ellers Intet? Saa De vil da endelig, jeg skal udbede mig Noget af Storbrittaniens Naade? Velan da! Skaf mig i en Hast min Gemalinde hid, at jeg kan sige hende mit sidste Farvel for dette Liv!"

Jeg beklager —

„Jeg beklager Eders Afmagt. Spørg mig ikke mere. Med disse Ord vendte han Hovedet mod Væg-

gen og mumlede: "Ni foi, ni Loi!" (Hverken Tro eller Love).

Fra den Tid af talte Keiseren ikke synderligt mere. Han syntes at tænke dybt, og bevægede stundom sine Læber hastigt.

Den 5te Mai.

I Gaar og i Forgaars laae Keiseren stille hen, uden at tale. I Morges var han muntrere og forlangte at spise. „En herlig Dag! en herlig Dag!" mumlede han tidt, næsten uforstaaeligt, med et halvvanvittigt Smiil. Mod Middag sagde han flere Gange: „Pynt mig! pynt mig!" Klokken eet rakte han sin Haand ud efter mig, drog mig ned til sig og hviskede mig i Øret med hæs Stemme: "Marchand, j'ai la mort entre les dents!" (Marchand, Døden sidder mig paa Læberne). Disse Ord vare de sidste, han talte.

Efter hans forhen yttrede Ønske iførte vi ham Generalsuniformen og lagde ham sagtelig paa hans Yndlingsfeltseng. Med foldede Hænder og tillukte Øine laae han hen til Klokken tre. Undertiden fordreiedes hans Ansigtstræk konvulsivisk, og det var klart, at han leed uhyre Smerter. Men ingen Lyd kom fra hans qvalbespændte Bryst. Pludseligt aabnede han sine Øine — ak, de vare allerede halvbrustne — fæstede dem paa sin Søns Billed, smiilte blidt, og nu begyndte han at drages med Døden. Klokken fire lod det, som om det flygtende Liv endnu engang vendte tilbage i hans Bryst. Han bevægede Læberne heftigt, mumlede mellem Tænderne, men da han mærkede,

at Ingen forstod ham, gjorde han en Bevægelse med den høire Haand, som om han vilde skrive Noget. Vi lagde en Tavle for ham og stak ham en Griffel i Haanden. Med megen Anstrængelse skrev han, idet han blev liggende og saae opad, følgende neppe læselige Ord: Je suis devant Dieu! — En Time efter gav han det sidste Suk.

Den 6te Mai.

Jeg har i Nat vaaget ved Keiserens Liig; jeg har fældet mange Taarer, men han var flere værd. Han, der nys havde rystet hele Jorden, laae nu her, en liv- og farveløs Skygge. Øiet var lukket, Hjertet havde Fred. Hans Død var Heltens Død.

Liget skulde aabnes. Jeg klædte det af. Paa den Dødes blotte Bryst laae et Papiir. Jeg stak det til mig. Det var, som jeg siden saae, Brevet fra hans Gemalinde. Det havde altsaa hvilet paa Heltehjertet i dets sidste Qval, det havde indsuget den Henfarnes Dødssveed! Paa dets Margen havde han skrevet: „Jeg ønsker, at dette Brev maa vorde lagt i Graven til mig, for at hensmuldre paa og med mit Hjerte!" — Hans Ønske er bleven opfyldt. Men af Brevet har jeg taget en Afskrift, og da dets Indhold hædrer den Henfarne og hans Efterlevende i lige Grad, tager jeg ikke i Betænkning, at meddele Almeenheden det.

Marie Louise til Napoleon.

„End eet Brev vil jeg skrive til den fjerne Øe. Jeg har skrevet mange. Himlen veed, om Du

har faaet dem. Maaskee faaer Du heller ikke dette. Men skulde det ved Guds og Dine Fjenders Naade falde i Dine Hænder, da viid, at min Taare er falden derpaa. Ak, mange Taarer. Jeg burde ikke. Nei, Napoleons Hustru burde ikke græde. Men hans Enke maa jo vel."

„O, Du dyrebare Helt! hvorledes har Du det paa Din Klippe? — Jeg hører, man behandler Dig saa haardt. Kan man da ogsaa fængsle Din store Aand? — Siig mig, lider Din Sjel? Savner Du mig? Napoleon, savner Du mig? Have og Lande ligge imellem os, men dog er jeg Dig nær. Føler Du ikke i eensomme Timer, hvor mit Hjerte slaaer mod Dit? O, jeg er Dig altid og allevegne nær. Jeg følger Dig, naar Du vandrer om blandt Dine Klipper; jeg staaer hos Dig ved Havets Bred; jeg hører Din Klage gjennem den tause Nat."

„Men — jeg Arme! dog er jeg langt fra Dig — uhyre langt. Og naar jeg tænker paa, at disse mine Øine aldrig mere skulle see Dig, disse Arme aldrig mere favne Dig, disse Øren aldrig mere høre et Ord fra Dine Læber, da maa jeg svage Qvinde vel fortvivle i min Længsels Marter."

„Ja, jeg længes usigeligt. Gid jeg kunde flye til Dig med vor Søn. Ogsaa paa en Klippe kunde vort Paradiis blomstre. Men jeg maa

ikke. Jeg kan ikke. O, Gud, Du er tabt for mig! Maaskee evig tabt!"

„Man siger, Du er syg. Vil Du døe? O, det var meget bedre. Du og jeg. Hvad Livet adskilte, skal Døden forene. Maatte jeg kun være hos Dig i Din sidste Time. Hvem skal tørre Dødssveden af Din Pande, hvem bede med Dig, hvem lukke Dit Øie?"

„Snart skal vel ogsaa jeg lukke mit. Livet ligger for mig som en øde Ørk. Dets faureste Dage ere forbi. Napoleon, jeg sætter Dig Stævne i Guds Himmel. Hvad enten Du gaaer foran, eller jeg — der mødes vi!"

„Din Søn vil hilse Dig i et Par Linier herneden under. Han er endnu mit Haab. Veed Du vel, at han er Dig selv op ad Dage? En herlig Søn af en herlig Fader."

„Lev vel! Maaskee er det det sidste, jeg byder Dig herneden. Jeg byder Dig det med Kjærligheds Graad. Ja, evigt Farvel. Tænk paa mig i Din Dødsstund."

Napoleon Frantz Carl Joseph til sin Fader:

„Hvi lader Du mig aldrig høre fra Dig, min Heltefader? Du kan dog nok tænke Dig, hvor det maatte fryde mig at erfare, hvorlunde Du lever og lider. Men Engelskmændene forbyde Dig det vel. De have nok at tage vare med Dig. Du har det sagtens ikke godt, men det

troster mig dog, at en Mand som Du, er fri overalt, endog som Fange. Jeg er fuld af Din Hæder, min Fader! Jeg læser i Krøniken om store Helte, men Din Lige finder jeg dog ikke. Jeg vilde gjerne vorde Dig liig. Mener Du, jeg kan? — Min første Bedrift skulde da være den, at hente Dig fra Sanct-Helena; thi saaledes bør ikke en Mand, som Du, begraves levende. — Jeg tænker idelig paa Dig, skjøndt man siger, jeg skal slaae Dig af Tankerne. Men hvor kan jeg det. Overalt toner det i min Sjel: Glem ikke, at Du er Napoleon den Stores Søn. Nei, min Fader! ved Dit udødelige Navn: jeg skal aldrig glemme det; med Guds Hjelp skal jeg i Tiden vise mig det værdigt. Og Du, mindes stundom Din kjærlige Søn."

(Fra det nederlandske Tidsskrift: "Vrai Liberal.")

(Hermed følger en tro Afbildning af Napoleons Grav paa St. Helena, tegnet af Margeat, Capitain i den engelske Marine.)

Guds gode Engel.

Naar intet Lys paa min Vei jeg seer,
Men Mørke omringer mig fjern og nær;
Naar kun med Møie jeg Tanken samler,
Og frem og tilbage i Natten famler;
Naar skjælvende Enden jeg tænker paa,
Og sukker: ak, Herre, hvor skal det gaae!
Naar Verden haanligt mig fra sig støder
Og Sjelen ængstes og Hjertet bløder:

Naar da jeg skuer mod Himmelens Blaa,
Hvorpaa de trøstende Stjerner staae,
Og beder: Fader, Du seer min Smerte —
Kan Barnet Du kaste fra Dit Hjerte?
Kan ud Du mig støde paa vildsom Vei?
Min Gud og min Fader, jeg slipper Dig ei,
Jeg hænger fast! blot en Draabe Trøst
Lad dryppe ned i mit blødende Bryst! —

Da skuer Gud naadig fra Himmelens Skjær —
Hans Hjelp, Hans Hjelp er mig pludselig nær.
Flux Modet med Troen tilbagevender,
Thi ned Han sin smilende Engel sender
Med Haabets Bæger, med Lys og Trøst
Og Lægedom for det blødende Bryst.
Nu finder jeg sikkert af Natten ud —
Jeg favner min Engel, mig favner min Gud!

(* *)

Februar.

„Det er Kyndelmisse i Dag! Man kan dog godt mærke at Dagen længes. Klokken er alt et Qvarteer til sex, og det er endnu saa lyst, at jeg kan see at sye." Saaledes talte Julie, idet hun ilede til Vinduet med sin aa faa Stik nær fuldendte Schweitzer-Dragt.

Nu forlangte hendes Fader, den gamle Syndikus Vange, fra sin Lænestoel af, tredie Gang et Glas Vand; istedetfor det rakte hans Niece Molly ham den brændende Voxstabel. Da blussede Podagristens Ærgrelse op i Fyr og Flammer. „Plager Dig skinbarlig" raabte han, idet han stødte Krykkestokken heftig mod Gulvet: „nu saa vilde jeg heller ti Gange have stødt mit daarlige Been, end at jeg har ladet mig afsladdre mit Samtykke til den fordømte Maskerade! Er mit Huus nu ikke i hele to Dage en sand Daarekiste? Er der ikke vendt op og ned paa Alting? Før forlangte jeg min Nathue, og Julie bragte mig Hat og Stok; nu begjærer jeg for tredie Gang et Glas Vand, og Molly flyer mig Voxstabelen. Ja, ja! saalænge man lader jer Piger blive i Eders sædvanlige huuslige Kredsgang, saa længe bliver Sjel og Legeme sunde; men lader man Jer kun engang smage en Frugt af Fornøielsens Træe, saa blive I strax ør i Hovedet, og selv den Fornuftigste iblandt Jer gjør ingen Undtagelse." Ved de sidste Ord skottede han til Molly, som under denne lange Tale stod foran ham med det forlangte Glas Vand i Haanden, og forsøgte at stille

ham tilfreds med et ømt bedende Blik fra hendes milde Øine.

Imedens nu Julie lagde Alt hvad der hørte til hendes Dragt sammen, og endnu fandt noget at forbedre ved et eller andet Stykke, forsvandt Molly, og kom efter en halv Times Forløb tilbage, som den nydeligste Bondepige i det indtagende Schweitz. Selv den knurvorne Oldings mørke Miner opklaredes ved Synet af den hulde Skabning.

Nu hjalp Molly Julie at klæde sig paa. Hun slyngede det lange blonde Haar i konstrige Fletninger, snørte det smækre Liv i et snevert Livstykke, og søgte villig og uden Misundelse Alt frem, som kunde hæve hendes Cousines naturlige Skjønhed.

Julie betragtede med Velbehag sin høit klædelige Dragt i Speilet. Paa hendes dunkeltglødende Kinder malede sig Forudfølelsen af den forventede Fornøielse, og i de straalende Blik brændte den forhaabede Triumph over Virkningen af hendes Yndigheder. Det bankede. Man aabnede. En Raadstuetjener bragte endnu Syndikussen Akter til Underskrift. „Skriveren skal komme og bringe Pen og Blæk med!" raabte den gamle Mand, og Molly ilede at kalde paa ham. Julie, som i hendes Adspredelse havde overhørt Faderens Befaling, troede, da hun hørte Gjenlyden af Skriverens Trin paa den lange rolige Gang, at det var hendes Kavaleer, Kjøbmand Anker, som kom for at afhente hende til Ballet. Hun vilde i Aften gjøre et Total-Indtryk paa den — imellem hende og Cousinen øiensynligt vaklende Tilbeder; han maatte derfor ikke overraske hende, førend den sidste Naal

var paa sit Sted. Hun ilede, hurtig som en Stormvind, til Døren.

I samme Øieblik traadte Skriveren ind. Ved Julies heftige Forbifart fløi det uhyre Blækhorn ud af hans Haand. Den sorte Strøm bølgede hen over Silkedragtens Purpur, og udgjød sig i mere end ti Løb lige til den broderede Svikkel paa Silkestrømpen. Julie skreg høit af Forfærdelse; hun vred Hænderne, og paa det dødblege Ansigt malede sig Skræk og Forbittrelse. Skriveren stammede rystende nogle Undskyldninger — den gamle Mand skjældte og smeldte, og Mollys Stemme tabte sig i denne Orkan. Endelig, da Faderens Hidsighed blev saa heftig, at Julies Fortvivlelse frygtsom bævede tilbage derfor, lykkedes det Molly, paa en beroligende Maade, at gjøre sig forstaaelig for Julie. „Veed Du hvad, kjære Julie! sagde hun med en Engels Venlighed: tag Du min Dragt. Vi ere af samme Størrelse og Førlighed; den vil passe Dig ligesaa godt, som Din egen. Jeg har desuden noget ondt i Hovedet, og bringer kun et lille Offer ved at blive hjemme; men Du har allerede saalænge glædet Dig til denne Fornøielse."

Julie vægrede sig vel nogen Tid ved at modtage Mollys Tilbud, men dog gav hun endelig efter for hendes kjærlige Nøden.

Nu kom Kjøbmand Anker for at afhente sine Damer. Han studsede over Molly's Hjemmebliven, som man dog fortaug ham den sande Aarsag til, og saae i Pigens stille Offer kun et Beviis paa qvindelig Egensindighed. Hun følede sig saaret — krænket.

Thi just denne Aften vilde han have tilstaaet Molly sin Tilbøielighed, og, hvis de fiintyttrede Tegn paa hendes gjengjeldende Velvillie ikke skuffende havde smigret ham, i Morgen anholde Onkelen om hendes Haand. Julie stod for ham i den meest blændende Ynde. Hun var nu i hans Øine, som formørkedes af Fortrydelse, den Bedre, ja den Elskende; thi hun var paa den meest utvetydige Maade kommet den unge elskværdige Mand, ligefra den første Dag af deres Bekjendtskab, mere imøde, end de strenge Love for jomfruelig Pænhed synes at tillade det.

Da Julie var taget bort med hendes Ledsager, følte Molly smerteligt hvad hun havde tabt. Men — hvert Offer er bekrandset med Roser, og Molly fandt sine i den belønnende Bevidsthed, at have gjort sin Cousine en Glæde, og i sin Onkels Bifald. Denne kaldte Molly hen til sin Lænestoel. „Hør, Molly! sagde han i en Tone, hvis sædvanlige Barskhed gik under i en mild Følelse: Du er et godt Barn! Jeg har idag, som sædvanligt, erkjendt, hvad for et Hjerte Du har. Vær kun overbeviist om, det vil finde sin Løn! Jeg har ret ærgret mig over, at Julie kunde modtage en Fornøielse, som kun kunde finde Sted ved Din Selvfornægtelse; dog Du, min Datter! har Fordelen paa Din Side. Julies Glæde forgaaer med Nydelsen; Din derimod er en Evighedsblomst, og endnu længe vil Erindringen om denne Maskerade opvække en tilfredsstillende Følelse hos Dig." -- Molly kyssede taknemmelig Oldingens klappende Haand, og forlod Værelset, da Denne endnu vilde fuldende et Arbeide.

Det lille Værelse, som Molly beboede, var i Stue-Etagen. Dets eneste men store Vindue vendte ud til Gaden, som den Omstændighed, at det fornemste Herbergeerhuus i Byen laae deri, gjorde meget levende. Førend Molly klædte sig af, traadte hun nogle Minuter hen til Vinduet, og saae fordybet i Tanker paa den Vrimmel af Mennesker i den klart-oplyste Gade, som den stille Aften forgjæves indbød til Hvile, fordi de heller fulgte den klare Februarfrosts muntre livelige Indbydelse. Fire vilde, for en høi, tæt tillukket Vogn, med lange Remme forspændte Heste stormede nu op af Gaden. En anden Vogn rullede dem piilsnar imøde. Hestene for den første bleve skye, sprang til Siden og steilede. Kudsken, meer fremfusende end behændig, gjorde en voldsom Dreining til den anden Side, og den høie Vogn væltede med høi Knagen ligeudenfor Mollys Vindue. Frygteligt klirrede de sønderslagne Ruder i Vognen. En kraftig tordnende Stemme overdøvede Kudskens Banden. Nu troede Molly at bemærke et Fruentimmer, som uden Bevægelse laae under Vognen, og, uden at tænke paa sin Dragt, ilede hun, endnu en halv Schweitzerinde, ud af Gadedøren.

Hun traf et ungt Menneske af høi rank Skabning, sysselsat med, med den høieste Kraftanstrengelse at fremdrage et, som det lod, afmægtigt qvindeligt Væsen, der laae under Vognen, og hæve det i Veiret. Molly sprang til for at hjelpe. Hun holdt Damen, hvis Slør var fuldt af Blod, overende, og det unge Menneske, som nu havde begge Hænder frie, reiste hurtig Vognen op. „Herind i dette Huus!" raabte

Molly, da det unge Menneske tog den bevidstløse Dame ud af hendes Arme, og saae sig om efter et Tilflugtssted. Molly aabnede sit lille Værelse; Damen blev lagt paa det sneehvide Pigeleie, og Molly løftede med heftig bævende Haand det blodige Slør. Da lyste hende en sovende Engels voxblege Ansigt imøde. Et dybt Saar i Panden, og mindre paa Kinden og ved Munden, forvandlede den Sovende til en Martyrinde. Molly, endskjøndt forfærdet lige til det Inderste af hendes bløde letsaarede Hjerte — bragte med Besindighed og Fatning den Ulykkelige al optænkelig Hjelp. Hun gned uophørlig Tinding og Pulsaarer med Eau de Cologne, og efter nogen Tids Forløb opdagede hendes uafladelig opmærksomme Blik det første Glimt af tilbagevendende Liv paa den Syges Ansigt. Molly fordoblede sine Bestræbelser; da aabnede sig et Par skjønne brune Øine, som forundret og sørgende heftede sig paa de nærmeste Omgivelser.

En Glædeslyd undfløi Mollys Læber; det unge Menneske kyssede grædende den Opvaagnedes Hænder, idet han raabte: „Gud være lovet! Nu henter jeg Doctor og Chirurg. Vær rolig, bedste Auguste! Du er i en Engels Varetægt.“ Med disse Ord ilede han bort.

Forsigtig og skaanende begyndte nu Molly at tale til den Syge. Denne trykte med Inderlighed den hulde Trøsterindes Haand, og klagede over heftige Smerter i Panden, som Molly saa løselig havde forbundet. Nu treen den unge Mand ind med Doctoren; strax efter kom Saarlægen. Denne undersøgte Saa-

rene, fandt dem temmelig ubetydelige og forbandt dem. Lægen derimod meente: den heftige Skræk, forbundet med Virkningen af de udvortes Beskadigelser paa Damens indre høist fine Organisation, vilde foraarsage en Saarfeber, hvis Forbud ogsaa alt indfandt sig. At flytte den Syge var derfor ikke i det Veirligt at tænke paa, uden at udsætte hende for den største Fare; og hvis Frøkenen — han vendte sig til Molly — kunde overtale sig til at afstaae sit Værelse paa nogle Dage, saa stod han inde for Huuseierens Samtykke, hvis gamle Ven han kaldte sig. Molly forsikkrede, at hun følte sig lykkelig ved at kunne hellige sit lille Værelse til Menneskelighedens Tjeneste, og tilbød selv med uimodstaaelig Hjertelighed, at ville opvarte den Syge. Lægen gik derpaa op til den gamle Syndikus, som kun flygtigt og ufuldstændigt havde erfaret, hvad der foregik i hans Huus. Han gjorde ham bekjendt med det Uheld, som havde mødt Amtsraadinde Pladow og hendes Broder, Overforster Felix; og tillige opmærksom paa den sandsynlige Virkning deraf, nemlig den unge Kones Sygdom, der vilde vare i flere Dage; og uden i mindste Maade at gjøre Brug af sin Overtalelseevne, erholdt han Tilladelse af den godmodige gamle Mand, til at torde forsikkre sin Syge om, at hun kunne, uden at tage det mindste forurolígende Hensyn til Verten i Huset, med al Beqvemmelighed oppebie der sin fuldkomne Helbredelse. Med denne trøstelige Forsikkring vendte Lægen tilbage til den Syge, foreskrev endnu Adskilligt og begav sig bort med det Løfte, saa tidlig som muligt at komme igjen den næste Dag.

Fælleds Pleie ved en dyrebar Sygs Leie — ligesom overhovedet fælleds Omsorg for en kjær Gjenstand — føder hurtig og inderlig Fortrolighed, og stiller os paa et Standpunkt, hvorfra vi smile ad de sædvanlige selskabelige Forholds Former, som noget høist Ubetydeligt. Den strengt sædelige Molly var i de første Minuter af hendes Bekjendtskab med Overførsteren fortroligere med ham, end hun havde været det med noget mandligt Væsen, og hendes rene eenfoldige Gemyt viste sig for den fine Pigekjender uden Slør i varm Deeltagelses Himmelglands.

Molly rakte Amtsraadinden, som nu følte sig noget mere oplivet, en Kop Thee, og i det hun bøiede sig ned til hende, berørte hendes deilige lange Haarfletninger, endnu smykket med brogede Baand, Overførsterens Hænder, der sad ved sin Søsters Seng. Først i dette Øieblik syntes det Usædvanlige i Mollys Hovedpynt at tildrage sig hans Opmærksomhed, og ligesom opvaagnende af en Drøm, spurgte han hende: om hun ogsaa havde havt isinde at besøge Maskeraden. „Ja! jeg vilde rigtignok, svarte Molly smilende: men — blev hun ved — det kommer mig for, som om der svæver en gandske egen Ulykkesstjerne over denne Maskerade." Ved disse Ord saae hun Overførsteren venlig i Øinene, og mødte der den tydelige Bekymring for, at hun maaskee ved hendes gjestfrie Redebonhed til virksom at staae de Betrængte bi, havde ladet sig afholde fra den Fornøielse, hun havde lovet sig.

Det er en ubeskrivelig fiin Takt, hvormed rene qvindelige Væsener forstaae Tankernes og Følelsernes

sagte Sprog hos en beslægtet Aand. Derfor inddrager ogsaa det stilleste og reneste Gemyt en sød Blomsterduft der, hvor den almindelige Verden ingen fornemmer. Det forstaaer Kjærligheds og Troskabs, Advarsels og Bebreidelses enkelte Toner. Det elsker, det trøster, det beroliger det Hjerte, hvori disse, af det kun kjendte Følelser boe.

Molly vedblev, til Svar paa Overførsterens stumme Spørgsmaal: „Hvormegen Aarsag har jeg til at ønske mig til Lykke med det Tilfælde, som bragte mig til at opgive mit Forsæt! Den lille Selvfornægtelse, som alt meer end rigelig blev gjengjeldet mig med min Cousines Glæde og min Onkels Tilfredshed, har fundet en endnu større Belønning i den Leilighed, den gav mig til paa nogen Maade at kunne være saa agtværdige Mennesker til Nytte."

Nu fortalte Molly ligefrem og uden Sminke — ligesaalangt fra at hæve sin tjenstvillige Fornægtelse, som at indhylle det i en stolt Beskedenhed — Aarsagen, hvorfor hun var bleven hjemme fra Ballet, og i Overførsterens glødende Blik afspeilede sig en Høiagtelsens og inderlig Velbehags Hylding. Hviskende gandske sagte — thi den Syge var slumret ind — fortalte ogsaa Overførsteren sin smukke Medvaagerinde Historien om deres uheldige Kjørsel. Hans Søster, som holdt lidenskabelig af Maskerade, havde, da hans Svoger Amtsraaden just var tiltraadt en Embedsreise, opfordret sin Broder, som boede temmelig langt fra Byen, til at ledsage hende ved denne Lystighed. Han havde i Begyndelsen ikke havt Lyst dertil, dog kunde han ikke overtale sig til at modstaae

sin kjære Søsters Tilskyndelser. „Nu seer jeg først," sagde han med Betydning, idet han formælede Straalen fra sine sorte Øine med de milde lysende Blik fra Mollys blaae Himle: „at min gode Genius har indgivet hende dette Indfald."

Midnat var nu forbi; den Syge laae i en rolig Søvn, og Molly bad Overførsteren, begive sig bort for at finde den fornødne Hvile, og allene overlade hende al Omsorgen for hans kjære Søster. Overførsteren følte tydelig, at det var Pligt at adlyde; han gik, men kun hans Legeme bevægede sig mekanisk hen til Herbergeergaarden i Naboelauget: alle hans Sjelsevner bleve tilbage hos Molly.

Hun sad ved Amtsraadindens Seng, uden at den mindste Træthed havde berørt hendes unge Lemmer. Tankefuld overskuede hun den indholdssvære Aftens Begivenheder, og gjorde Slutninger. Hendes fromme Sind erkjendte i det Tilfælde, som fordærvede Julies Dragt, en høiere Haands Indvirkning; thi havde ikke Kjøbmand Anters Forbauselse ved hendes Hjemmebliven fra Maskeraden, og hans slet fordulgte Omfindtlighed derover, bestyrket hende i den Anelse, hun længe havde næret, at han elskede hende? Hvem veed, om ikke denne Leilighed til at tale allene og længere med hende — som hidtil ikke havde været ham muligt i hendes Onkels Huus — havde fremlokket en Erklæring af hans Følelser og Hensigter? Og — hun kunde ikke andet, hun maatte gjøre sig selv det Spørgsmaal: om hun ogsaa i en Forening med denne iøvrigt behagelige, formuende og agtede unge Mand vilde finde den Lykke, hvis blide Stjerneskin havde

oplyst hendes Ungdoms mørke Morgendæmring med Haabets Glands? Anker syntes at høre Verden altformeget til, altformeget at hylde Rigdoms og Sandseligheds Glæder, end at et Væsen, som kjendte og agtede høiere Nydelser, i Længden skulde kunne gjøre ham lykkelig. Og — havde Molly, den stakkels forældreløse Pige, vel tordet afvise denne Mand?

Slige og lignende Betragtninger sysselsatte hende i Nattens Stilhed. Gandske sagte sluttede Overførsterens Billede sig til denne Tankerække, og hvor alvorlig endogsaa den gode Molly stræbte at fortrænge det — altid vendte Tanken tilbage paa den slinke Yngling, i hvis blomstrende Ansigt Udtrykket af mandig Kraft og barnlig Godmodighed stred om den første Rang.

Dagen gryede allerede, da Julie med hendes Ledsager vendte hjem fra Ballet. Hun havde tømmet Fornøielsens Bæger lige indtil Bundfaldet, og fra hendes forpjuskede Dragt, fra hendes brændende Øine, tørre Læber og glødende Kinder, syntes de letskræmmede Gratier at være flygtet bort. Hun lignede en udmattet Bachantinde. Uden synderlig Forundring eller Deeltagelse — thi endnu omgjøglede Nattens brogede Billeder hende — hørte hun paa Mollys varme Skildring af deres uventede Gjesters Elskværdighed og det Uheld, de havde havt; ønskede sin Cousine at vaage overmaade vel, og forsikkrede hende, i det hun skyndsomst forlod hende, at hun endnu idag vilde høre noget meget Vigtigt.

Amtsraadinden vaagnede silde. Hun følte sig vel ør og feberagtig, men dog langt bedre, end man

den forrige Aften havde ventet. Lægen yttrede sin Tilfredshed med hendes Befindende, og forsikkrede, at, dersom intet uforudseet Tilfælde forværrede det, kunde hun efter tre Dages Forløb fuldkommen helbredet vende tilbage til sit Huus. — Saasnart Velanstændigheden tillod det, lod Overførsteren sig see. Molly glædede ham med den Efterretning, at den sidste Halvdeel af Natten var hengaaet i uforstyrret Roe. Derpaa forlod hun Værelset, for ikke at hindre Sødskendene i en fri Meddelelse af saadanne Ting, som ikke gjerne berøres i en Fremmeds Nærværelse.

Hun ilede til Onkelens Seng, som kjærlig modtog sin gode Pleiedatter, og gjerne tilstedede hendes blide Bøn, om at torde vedblive at være den unge kjære Kones Sygevogterske. Han fritog hende i disse Dage for al Omsorg for ham, og erindrede hende kun om, ikke gandske at glemme sin egen Sundhed.

Molly vendte nu fornøiet tilbage til hendes Syge. Overførsteren sagde hende, at han strax vilde ride til sin Søsters Gods, for der at træffe de nødvendige Foranstaltninger, men tænkte at komme tilbage henimod Aften. Med beskeden Tillid anbefalede han sin Søster til hendes Varetægt, og bad kun om Tilladelse til at torde gjøre Husets Eier sin Opvartning. Denne tog imod ham, og ligesom alt den gode Syndikus af sædvanlig Menneskekjærlighed glædede sig over den Villighed, som han havde havt Leilighed til at lægge for Dagen: saa gjorde Overførsterens Elskværdighed, hans taknemmelige Erkjendelse af den ham og hans Søster viste Tjeneste, og tillige den smigrende Ærbødighed, som den unge Mand viste den ærekjære Ol-

ding — denne Opfyldelsen af sin Pligt mod Næsten endnu kjærere. Med en sød Hjertebanken modtog Molly den Bortridendes ærefrygtsfulde Hilsen, som i den kostbare grønne Pelts, paa den kneisende Hest viste sin skjønne stolte Skabning i det fuldeste Lys. En beklemmende Uroe holdt Mollys Væsen omfattet; kun med Anstrengelse lykkedes det hende, at samle de stedse adspredte Tanker. En ny Verden, fuld af unævnelige, endnu ubekjendte Følelser dreiede sig nu i hendes stille Bryst, og Gjenskinnet fra dens indre Sol straalte fra ethvert Træk i hendes hulde Ansigt.

Flere af Amtsraadindens Veninder havde erfaret hendes Uheld, og besøgte hende for at bevidne deres virkelige eller hyklede Deeltagelse. Imidlertid ilede Molly til sin Onkel, og fik at vide af ham, at Kjøbmand Anker just nu formelig havde forlangt Julies Haand, havde faaet Faderens Samtykke og skjænket sin Forlovede en prægtig Brillantring. Molly omfavnede med de oprigtigste Ønsker hendes lykkelige Cousine.

Et Hjerte, hvori den første Kjærligheds Himmel sænker sig, er den sandeste Konge paa Jorden. Smilende seer det ned paa Støvets Skatte, og vender de længselfulde Blikke kun henimod det dyrebare Væsen, som dets helligste Følelse erkjender for sit Væsens anden Halvdeel. Sande Elskende finde Glædens Peru i den elskede Gjenstands Arme — Golcondes jordiske Salighed i et ubemærket Haandtryk.

Mod Aften vendte Overførsteren tilbage med en Vogn. Han forsynede sin godmodige Verts Køkken med et nylig skudt Daadyr og et Dusin Agerhøns, og

var høist lykkelig over at finde Amtsraadinden over al Forventning munter. Denne Aften forsvandt og saa meget behageligt for Molly. Da Overførsteren havde forladt dem, forlangte Amtsraadinden, at Molly skulde lægge sig tilsengs, men lade denne bringe i Nærheden af sig, og Molly maatte give efter.

Efter tre lignende Dage, erklærede Lægen, at Amtsraadinden kunde nu uden mindste Fare reise. Ikke uden Gysen og Frygt saae denne den istandsatte Vogn holde for Døren; dog Overførsteren satte Mod i hende. Hun kastede sig nu med Taarer i Øinene om Mollys Hals og sagde: „Hvorledes skal jeg, min gode, bedste Molly — o, tillad mig det søsterlige Du! — tilfulde takke Dig? Modtag den Forsikkring, at Erindringen om min overstaaede Ulykke er en af de dyrebareste i mit Liv; thi derved knytter sig jo uopløselig Tanken paa Dig, den kjære, venlige Sjel! Dog — sæt Kronen paa Dine Venskabsbeviisninger ved at tilstede mig en indstændig Bøn! tag denne Pakke! den indeholder den Maske, som jeg vilde have baaret, og, vi har igjen Maskerade den sidste Februar — besøg den i denne Dragt. Jeg staaer inde for Din Onkels Tilladelse; jeg gaaer nu til ham, og jeg slipper ham ikke, førend han har sagt Ja. Dog lov ikke at tage med Nogen, kjære Molly! jeg skal lade Dig afhente."

Der hjalp intet. Molly maatte give efter. Onkelen, gandske henreven af sin Indqvarterings Ynde, dreven af det Ønske, at gjengjelde sin kjære Molly hendes forspildte Fornøielse, gav villig og glad sit Samtykke. Man skiltes ad, og Molly stod midt i

hendes lille forladte Værelse, og lagde dybtsukkende Haanden paa det vildtbankede Hjerte.

Februar var næsten tilende. Kun faa Dage vare endnu tilbage til den Sidste. Molly havde med al den Kraft, som aldrig mangler en skyldfri Sjel, bestræbt sig for at blive Herre over sig selv, og det var lykkedes hende, paa en dunkel, ofte beklemmende Forventning nær, som ulmede dybt i hendes Gemyt. Julie og hendes Fader bemærkede ikke den Forandring, som var foregaaet med Molly, og havde gjort det stille blide Væsen endnu stillere og blidere. Julie var altformeget beskjæftiget med sin Forlovelsesstands Anliggender, end at hun kunde have Sands for noget Andet, og den gamle Syndikus, hvis Anfald af Podagra var gaaet over, tilbragte den største Deel af Dagen i Forretninger udenfor Huset.

Dagen før den bestemte Maskerade faldt det Molly ind, at besee Indholdet af den Pakke, som Amtsraadinden havde foræret hende. Mange af mine Læserinder ville maaskee finde det usandsynligt og gandske uforeeneligt med den Qvindekjønnet medfødte Nysgjerrighed; men — hvor ofte Molly end havde været i Begreb med at afsløre denne lille Hemmelighed: saa havde dog altid en hende selv ubegribelig Blyhed holdt hende tilbage.

Men nu aabnede hun den tæt tillukte Pakke. Et herligt idealsk Gevandt viste sig for hendes overraskende Blik, og da Molly havde mønstret ethvert enkelt

Stykke — de tykke Trikots, de nydelige Sandaler, den hvide Silke-Underklædning, Overklædningen af grønt med Silke broderet Flor, Kammen med den skinnende Halvmaane, Koggeret med de fiint spidsede Pile, Buen af Ibenholt, det lille forgyldte Jagthorn i Sølvbaandet — saa kunde hun ikke tvivle om, at det var Dianas Dragt. „Altsaa Jagtens Gudinde!" lespede hun sagte, og en flygtig Tanke paa Overfør-steren overdrog hendes Fløielskinder med den huldeste Undseelses Karmin.

Endelig kom den sidste Februar. Mollys Æng-stelighed formerede sig med ethvert Klokkeslag. Da-gens Lys forsvandt i Dæmringens Skygger, og Molly klædte sig nu, hvorvel zittrende, paa. Amtsraad-inden maatte staae i nøie Forbindelse med Gratierne og Huldgudinderne, thi denne Dragt syntes at være angivet af de Himmelske selv, og Molly bævede næ-sten, glad forskrækket for sin egen Skjønhed. Den gode Syndikus foer tre Skridt tilbage for det herlige Gudbillede, som hans lille fordringsløse Molly saa pludselig var forvandlet til, og Julie kunde umulig undertrykke en Fornemmelse af Misundelse. Nu rullede en Vogn for Døren. En Tjener i prægtig Livree traadte ind og meldte: han havde Befaling til at afhente Frøkenen. Molly steeg ind. Bævende traadte hun ind i den klart oplyste Redoutsal. Alle Blikke henvendte sig paa den over al Maade nydelige Maske; man hørte høie Bifaldsyttringer. Nu ilede sex ranke Skovnympher til, og ugjorde Dianas Følge. En høi velskabt Aktæon vilde føie sig til Toget, men

blev under Spot og Latter viist tilbage af Nympherne. Mollys Hjerte erkjendte Overførsteren i ham.

Denne Fornøielses Nyhed og Tillokkelser forfeilede ikke sin Vikning paa Molly. Synet af den brogede Drømmeverden — den herlige Musiks Tryllemagt — Bevidstheden om kjære Væseners Nærhed og Beskyttelse, stemte den uskyldige Pige til den elskeligste Munterhed. Dianas Nympher dreiede sig i den raskeste Valts, og den af dem forladte Gudinde, som havde afslaaet at dandse, smilede venlig til Aktæons Hjortehoved, som de drillende Nympher ikke længer afholdt fra at nærme sig sin Gudinde. „Skjønne Diana! sagde han med Liv: Din Vrede røvede mig engang min Menneskelighed — Dit Smiil gjør mig idag til en Gud!"

Klokken slog tolv! Det tilstedeværende Politie gav Tegnet til, at at man skulde demaskere sig. Maskerne sank — og Amtsraadinden, en af de skjelmske Nympher, sluttede Molly-Diana fuld af Glæde i sine Arme. Aktæon blev til Overførsteren. Han benyttede det første uforstyrrede Øieblik til at aabne Pigen sit elskende, fordrende Hjerte, og bad med aaben Inderlighed og med den Raskhed, som er den Mand, der føler sit sande Værd, egen, om den lille Haand, der saa lindrende og mildt forstod at forbinde Saar. Den søde Forvirring, hvori denne Anmodning bragte den overraskede Molly, talte til Bestormerens Fordeel, der blev henviist til Onkelen. Nok — vor jomfruelige Gudinde — tog hjem som Brud.

Følgende Morgen lode Amtsraadinden og Overførsteren sig melde hos den gamle Syndikus, og Molly, som just bragte sin Onkel Frokosten, blussede og skjælvede saa stærkt, saa Kopperne klirrede. De Anmeldte bleve modtagne, og Overførsteren foredrog, understøttet af sin veltalende Søster, sit Anliggende. Den gamle Mand skjulte sin dybe Bevægelse bag ved et komisk Udbrud. „Ei, ei! sagde han: det gaaer jo meget rask! Efter enhver Maskerade en Frier. Havde jeg flere Døttre, og vilde have dem af Halsen, saa behøvede jeg jo kun at lade dem gaae paa Maskerade, for at opnaae mit Øiemed. Er det en almindelig Virkning, denne her, saa begriber jeg ikke, hvorfor ikke Maskeraderne ere mere i Moden! Dog, alvorlig talt. Dersom Mollys Hjerte er enig med Deres Andragende, min kjære unge Mand — og min Mollys Hjerte er ikke saadan en fremfusende, ubetænksom Tingest, som de fleste Pigehjerter; det banker ikke stærkere, førend Fornuften er saa god at tillade det — saa giver jeg med Glæde mit Samtykke; thi De har Ord for at være en brav Mand. Og hvad min Molly angaaer, saa planter De i denne Pige en Blomst i Deres Skov, som vil udspringe huld og fuld af Duft. Jeg mister ikke gjerne min Molly!" — Her blev den Gamles Stemme tyk, og af de fortørrede Øine trængte sig et Par høist sjeldne Taarer. Dette Syn kunde Molly ikke udholde. Med høi Hulken sank hun til den tro Pleiefaders Bryst, og han lagde sin Haand velsignende paa hendes Pande.

Da den lysegrønne Maï bekrandsede den skjønne store Skov, hvori Overførsterens anseelige Vaaning laae, med unge Blade, og fyldte den med befjædrede Sangere — feirede Julie og Molly, med et Mellemrum af otte Dage, deres Foreeningsfester. Da nu Molly, smykket med Myrthekrandsen, nærmede sig til sin Onkel, sluttede han sin Niece med større Bevægelse til sit Bryst, end for otte Dage siden sin egen Datter, og hviskede til hende: „Ikke sandt, Molly, det Tilfælde med Blækhornet, var dog ikke saa slemt? Uden det vilde Du neppe idag træde for Brudeskammelen! Erindrer Du endnu, hvad jeg sagde til Dig, da Du havde fornægtet Dig den Fornøielse, Du havde glædet Dig til? See, mit Barn! saaledes lægger Mennesket med fromt Sind Sædekornet til en god Handling i Tidens Ager, og det algode Forsyn lader hundredfold Glædesfrugter fremspire deraf. Derfor kan jeg idag ikke give Dig nogen anden Velsignelse end den: Bliv ved at være god og from, som hidindtil, og tænk paa Skriftens Ord: Du skal være sædelig, kydsk, huuslig, from, Din Mand lydig, paa det at Guds Ord ikke skal blive til Spot."

Molly var denne Lære tro. I Egeskovens stille Skygger blomstrede et Paradiis for Kjærlighed, Troskab og stille Huuslighed, fremtryllet og pleiet af Mollys blide, fromme Gemyt. Naar hun siden i senere Aar engang besøgte Julie, og fandt den rige Kone, skjøndt omgivet af alle Kostbarheder, svømmende i Mismods Taarer, fordi hendes Mands ustadige Sind ofte forledte ham til, at finde andre Koner

smukkere og elskværdigere end sin egen: da følte Molly tydeligere end nogensinde den Sandhed, at al udvortes Glands og Glimmer ikke formaaer at gjøre det Menneske lykkeligt, som lider Mangel paa Livets ædleste Glæder: et inderligt fortroligt Hjertes tro opoffrende Kjærlighed. Med dyb Beklagelse forlod hun hver Gang den stakkels Kone, og ilede med endnu varmere Kjærlighed tilbage i hendes Elskedes glade Kreds.

Hvergang en Fremmed tog ind under Overførsterens gjestmilde Tag, og hans spørgende Blik med Velbehag dvælede paa en med Mesterhaand malet Diana — Dagligstuens Pragtsmykke — saa fortalte Molly og hendes Mand med søde Erindringer Historien om Maskeraden.

Røverne.

Tvende Venners Eventyr paa et Slot i Bøhmen.

To unge Mennesker, Hartmann og Villibald, havde en lige Tænkemaade fra Barnsbeen af forenet. Begge, hjemme i Berlin, pleiede, besjelet af ungdommelig Levelyst, aarlig, i det mindste paa en kort Tid, at undflye de trykkende Embedsforretninger, som paa-

laae dem, og i Selskab med hinanden at foretage en eller anden Reise. Som Nordtydskerne i Almindelighed, længtes de stedse efter Syden, og følgelig havde de allerede gjennemstreifet det sydlige Tydskland i forskjellige Retninger, havde gjort den herlige Rhintour, og seet de fortrinligste Stæder. Men denne Gang var det lykkedes dem, at afryste Tjenesteaaget paa længere Tid end sædvanligt, og nu skulde ogsaa en Plan udføres, som de længe havde foresat dem. De vilde indaande italiensk Luft, og i det mindste trænge ned til Mailand. De roligste Veie over Dresden, Prag og Wien til det forjættede Land, hvis Syner saa mangen Een gjemmer i sit drømmende Gemyt, som et spraglet romantisk Eventyr.

Deres Hjerter opløstes først ret i kraftigt Livsmod, da de vare ude af Residentsens Porte, som det pleier at gaae, at Reisens skjønne Maal først ret levende staaer os for Øie, naar Vognen ruller ud paa fri Mark. Alle Livets smaaelige Sorger ligge bagved os; det muntre Sind stræber stedse længere og længere fremad, Brystet udvider sig, og underfulde Anelser vaagne, naar det jublende Posthorn lokker os hen i det blaa Fjerne.

Lykkeligt uden det mindste Vanheld havde Vennerne naaet Prag, og nu skulde det gaae fremad i eet Væk lige til Wien, hvor de havde isinde at opholde sig nogle Dage. Strax paa den anden Side af Prag fornam de et dunkelt Rygte om Røverier, som vare forefaldne paa den aabne Landevei, ja om en heel Bande, som skulde gjøre Veiene usikkre. Da der imidlertid ikke indtraf det mindste, der kunde be-

kræfte dette Rygte, saa lagde de ikke videre Mærke dertil. Alt begyndte det at skumre, da de ankom til Sudonieschitz. Her raadte Postmesteren dem, i det mindste ikke strax at fortsætte Reisen, da der vare for et Par Dage siden Ting forefaldne, som i mange Aar havde været uhørt. Mellem Wesseli og Wittingau var Postvognen nemlig bleven anfaldet af Røvere, Postkarlen skudt, to Passagerer haardt saarede, og disse saavelsom Vognen reent udplyndret. Den Militairkommando, der skulde gjennemstreife denne skovrige Egn, var alt i Bevægelse, og han, Postmesteren, ventede den næste Dag at faae Efterretning derom, hvilken de vilde gjøre fornuftigst i først at afvente.

Villibald viste sig villig til at følge Postmesterens Raad. Hartmann derimod, som gjerne viste sig behjertet, og foragtede en saadan Fare, stod paa at ville reise længere, da de endnu førend Nattens Frembrud kunde naae Tabor, som kun var fire Mile derfra, og det desuden ikke var rimeligt, at dette Røverpak, som alt var forfulgt af Militaire, skulde have Mod til at trænge frem til denne Egn, snarere maatte man antage, at de havde forstukket sig i deres Smuthuller. Da nu Villibald satte sine Pistoler i skydefærdig Stand og ladede sin Dobbeltflint, loe Hartmann og meente, Villibald duede kun lidt til en Reise til Italien, da sligt et Eventyr, som det man vilde sætte dem i Frygt for, der maatte være mødt enhver Reisende, for at bringe den rette Characteer i Reisebeskrivelsen. Men Villibald lod sig derved ikke afholde fra at bringe endogsaa Hartmanns Reisepistoler for Lyset, hvilke denne rigtignok havde taget med til sin Beskyttelse, men

havde meget omhyggeligt lagt dem uladte ned i Reisekufferten. Villibald ladede dem, saasom han paa sin Side meente, at naar man reiste paa Eventyr, var det ogsaa raadeligt, itide at belave sig paa, at kunne bestaae dem.

Aftenskyerne udbredte sig mørkere og mørkere paa Himmelen; begge Vennerne vare just fordybede i en levende Samtale og tænkte ikke paa nogen Fare, da der faldt et Skud, og nogle Karle med et vildt Udseende sprang ud af Krattet, af hvilke den Ene greb Hestene i Tøilerne, medens en Anden gjorde sig Umage for, at drage Postkarlen ned fra Bukken. Men idet det lykkedes Postkarlen, at befrie sig fra Røvernes Angreb, ved et Slag af Pidsken over Ansigtet paa denne, havde Villibald med sin gode Dobbeltflint sigtet saa godt paa den Anden, at han styrtede veltruffen overende. Hartmann vilde trykke sine Pistoler af paa den Røver, som sprang hen imod Vognen, men følte sig i samme Øieblik saaret af et Skud. Villibald skjød det andet Løb af sit Gevær af paa Røveren, medens Postkarlen pidskede paa Hestene og jagede afsted i fuld Galop. Nu hørte de Skud paa Skud falde bagved dem, og ilede afsted alt hvad de kunde. „Ho-ho!" jublede Postkarlen høit, da de vare et godt Stykke derfra: „hoho! nu er det godt! nu er det godt! Herr Grevens Jægere har bundet an med dem."

Det Hele var et Øieblikks Sag, og overraskede af den truende Fare, i en evig Spænding, belavet paa

et gjentaget Angreb, holdt endelig Postkarlen paa den nye Station. Uagtet Kuglen kun havde streifet Hartmanns høire Arm, blødte Saaret dog saa stærkt og smertede saa heftigt, at det ikke var at tænke paa, at reise videre. Et elendigt Vertshuus, som neppe frembød den sædvanlige Beqvemmelighed, ingen ordentlig Saarlæge i Nærheden; alt dette satte Vennerne i en ikke liden Forlegenhed, som for Villibald blev til ængstelig Bekymring, da Hartmann efter den første Forbinding, som en elendig Skjæggeskraber plumpt nok havde besørget, blev angrebet af en just ikke let Saarfeber. Villibald forbandede Hartmanns Mod, eller snarere hans Letsindighed, som nu hexede dem saa fast i et forbistret Hul, hvor det blotte Ophold, efterat de vare slupne lykkeligt fra det morderiske Angreb, satte Hartmanns Liv i Fare, og maaskee forstyrrede den hele Reise.

Den næste Morgen, just som Hartmann havde erklæret, at han til Nød kunde fortsætte Reisen, og Villibald overlagde i sit stille Sind, hvad der var raadeligst, at blive eller reise, uden at kunne fatte en Beslutning, tog Sagen gandske uformodentlig en anden Vending.

Ad Sideveien til laae nemlig, gjennemstrømmet af Muldafloden, Grev Maximilian von C**s rige, vidtløftige Godser, og en Tjener lod sig see, som, afsendt fra hiin, paa det indstændigste indbød dem til at begive sig til Grevens Slot, som laae faa Mile derfra. „Herr Greven, foiede Tjeneren til: har fornummet, at de Herrer Reisende vare blevne anfaldte af Røvere paa hans Eiendom, og at den ene af Her-

rerne endogsaa var bleven saaret under sin tappre Modstand. Altfor silde vare hans Jægere komne til, for gandske at afvende Faren, eller i det mindste staae Herrerne bi. Herr Greven ansaae det derfor for sin Skyldighed, at modtage Herrerne i sit Slot, saalænge til den saarede Herre var gandske helbredet og kunde fortsætte sin Reise.

Vennerne maatte ansee denne Indbydelse for en besynderlig Gunst af Skjæbnen, og toge derfor saameget mindre i Betænkning at modtage den.

Med den ridende Tiener fulgte en stor, godt udstoppet, med fire Heste forspændt Kareth, hvori der endnu befandtes en Mængde bløde Puder. Hartmann blev nu af de andre medkomne Tjenere saa omhyggelig indpakket i disse, som om hans Saar havde været dødelige, og som om ethvert haardt Stød virkelig i Øieblikket kunde have kostet ham Livet. Uagtet Hartmann befandt sig ret vel, gjorde han dog, da Folkene hjalp ham ind i Vognen, et saa lidende, bekymret Ansigt, som om han selv var overbeviist om Farligheden af hans nærværende Tilstand, hvorover Villibald ret hjertelig maatte lee for sig selv. Nu gik det afsted i sagte Trav; Villibald fulgte Sygekarethen i Reisevognen.

Det lod, som Greven ikke havde kunnnet oppebie de Fremmedes Ankomst, thi han modtog dem alt ved den yderste Portal til Slottet.

Grev Maximilian von C* var en anseelig Herre, henimod de Halvfjerdsindstyve; det tilkjendegav hans sneehvide Haar og furede Pande. Men den ungdommelige Raskhed i hans Bevægelser bød Alderen Trods,

ligeledes hans stærke velklingende Stemme, og den milde Ild, som straalte fra hans store talende Øine. Et gandske forunderligt Blik fra disse Øine maatte endogsaa indtage Enhver for den gamle Mand, thi al en leveglad Ynglings hjertelige Inderlighed opløste sig deri.

Greven lagde, idet han modtog Vennerne, en gjestfri Iver for Dagen, der som noget gandske usædvanligt maatte være dem paafaldende. Han tog selv Hartmann under Armen og hjalp ham op af Trapperne. Saarlægen paa Slottet skulde strax i hans Nærværelse forbinde Hartmanns Saar. Saarlægen besørgede det med en færdig konstøvet Haand, og erklærede derpaa, at Saaret ikke i mindste Maade var farligt, at Feberen kun kunde tilskrives den første slette Forbinding, at een eneste rolig Nat ogsaa vilde fordrive denne, og Saaret inden meget kort Tid være lægt.

Medens Vennerne nu vederqvægede sig med de Forfriskninger, som Greven havde ladet bringe, overgav Villibald sig gandske til den glade Lune, som var bleven opvakt hos ham ved den uventet gode Vending, som denne truende Hændelse havde taget, ved den virkelig inderlige Modtagelse, og Udsigten til at tilbringe de faa Dage, som behøvedes til Hartmanns fuldkomne Helbredelse ret behagelig. Det samme gjorde Hartmann, for saavidt, som hans sygelige Tilstand tillod det, og forsikkrede, at han nu først følte den største Smerte i sit Saar. Men denne Smerte var egentlig kun psykisk, og bestod i den dybe Bedrøvelse over, ikke at torde nyde af den Tokaier, som perlede saa

herligt i de blankslebne Glas. Ogsaa denne Bedrøvelse, meente den gamle Greve, maatte afhjelpes, og spurgte Saarlægen paa sin Samvittighed, om Hartmann ikke i det mindste torde nyde et halvt Glas af denne hidsige Viin. Da nu Saarlægen, endskjøndt rystende paa Hovedet, tillod det, hævede den gamle Herre sit fyldte Glas og raabte leende: „Sandelig, Røverne leve, for saavidt som de ikke alt ere nedskudte eller nedhuggede af mine Jægere og de omstreifende Husarer, thi jeg har dem at takke for en stor Velgjerning. Ja, mine kjære, vakkre Herrer! dog nei! ikke Herrer! mine kjære, vakkre Venner! thi Eders hele Væsen har alt gjort Jer dertil, og i Eders Selskab føler mit Hjerte sig saa vel, som om jeg alt fra lang Tid af havde tilbragt de glad Timer med Eder! Ja, en sand Velgjerning er det for mig, at jeg har fundet Leilighed til at indbyde Eder i mit Slot." — Efter mangen munter Samtale om forskjellige Ting, efter mange snurrige Fortællinger, som snart Een, snart en Anden, ja selv den gamle Greve havde ført paa Bane, saa at den vedholdende høie Latter syntes at tyde hen paa et lystigt Lag af muntre Ynglinger, meente Saarlægen, at det var paa Tiden at den Syge fik Roe. Villibald udbad sig, at torde blive hos sin Ven, og saa maatte den gamle Herre, som ugjerne skilte sig fra begge Venner, lade sig nøie med det Løfte, at de Begge den følgende Dag ufeilbarlig vilde komme til Middagsbordet. Han forsikkrede, at Tiden vilde blive ham uendelig lang saalænge, og at han vilde sende den nølende Kok Execution i Køkkenet, for at han skulde skynde sig med Taffelet.

Begge Venner forundrede sig høiligen over den gamle Greves ungdommelige Livelighed, saavelsom over den udmærket gjestfrie Modtagelse, der, som gandske Ubekjendte, var bleven dem til Deel, og talte derom i et ungt Menneskes Nærværelse, som havde indfundet sig for at opvarte dem. „Ak!" sagde denne med en godmodig, trohiertig Tone: „ak, mine kjære, naadige Herrer! det er ikke altid saaledes! Den naadige Herr Greve. Ja, han er nu for sit Liv gjerne munter og fornøiet, men det kan han kun være, naar der kommer fremmede Gjester, men de komme kun sjelden, næsten slet ikke, thi Ingen gider. Nu i det mindste har slige velsignede muntre Gjester, som De ere, og som passe sig saa godt, som De, for vor naadige Herr Greve, ikke været her i Mands Minde. Ak! — hvis kun ikke —"

Det unge Menneske stammede i det; Vennerne saae tause paa ham, spændt over det Hemmelighedsfulde i hans Tale.

Da blev det unge Menneske ved: „Nu, hvorfor skulde jeg ikke sige det: Ikke Alting er her i Slottet saaledes som det skulde være. Der gives formegen Sorg og Kummer her, og saavidt som een af os kan begribe med sin ringe Forstand, og saadan har hørt lidt om, maa der vel ogsaa være Grund nok dertil. De blive sikkert en Tidlang her endnu, mine naadige Herrer! vor naadige Herr Greve vil ikke lade slige velsignede Gjester slippe saasnart fra sig, saa vil De vel ogsaa selv komme efter, hvor Skoen trykker!"

„Jeg vedder, sagde Hartmann, da Tjeneren var borte: at den Sko, som trykker her, klemmer ret slemme Liigtorne."

Følgende Dag, da de Fremmede indfandt sig ved Middagstaffelet, forestillede Greven dem en meget velskabt Yngling med en ædel Anstand, med de Ord: „Min Søn Frantz." — Han var nyelig kommen tilbage fra store Reiser, og Vennerne tilskrev hans lange Ophold i Paris Blegheden af hans iøvrigt mandigt skjønne Ansigt og dybt liggende Øine. Han saae ud til at have nydt Livet. Man syntes at vente paa en Person til; snart blev ogsaa Dørene aabnede, og et ungt Fruentimmer af udmærket Skjønhed traadte ind. Det var Grevens Niece, Amalie von T. Foruden disse Personer deeltog endnu Saarlægen og Slotskapellanen, en Geistlig af et ærværdigt Udseende, i Taffelet.

Den gamle Greve fremturede i sin Munterhed, gjentog for Vennerne, hvor han priste Tilfældet, som havde ført dem til ham, og disse toge heller ikke i Betænkning, at give al deres gode Lune, ligesom Dagen iforveien, Tøilen, saa at Samtalen, da ogsaa den Geistlige viste sig som en inderlig leveglad Mand, bevægede sig levende og rask mellem disse fire Personer.

Saarlægen hørte til de Folk, som mere tog en taus Deel i Munterheden, end viste sig munter selv. Uden just at tale meget, loe han ad alt det Snurrige, som forekom, og naar han da havde leet ret hjerteligt, bøiede han Næsespidsen næsten lige ned i Tallerkenen, for at bede om naadig Tilgivelse fordi han følte og loe over det Comiske ved det høigrevelige Taffel.

Derimod sad Grev Fritz, uden at forandre een eneste Mine, nedsjunken i dyb Alvorlighed, og kun nu og da flød nogle ubetydelige Ord over hans Læber. Grevinde Amalia syntes slet ikke at være ved Taffelet, thi, ligesom om der blev talt et hende gandske fremmed Sprog, lagde hun ikke det mindste Mærke til Samtalen og talte selv ikke et eneste Ord. Villibald, som havde taget Plads ved Siden af Grevinden, besad et ualmindelig Talent til at bringe tause Damer til at tale, eller i det mindste til at høre. Dette Talent vilde han nu gjøre gjeldende, idet han henvendte Ordet til Grevinden, og berørte snart en, snart en anden Streng, som ellers pleier at give Gjenklang i et qvindeligt Gemyt. Dog Alting forgjæves. Grevinden saae paa ham med hendes store skjønne, dog noget døde Øine, og vendte sig, uden at værdige ham noget Svar, atter bort fra ham, for at stirre i den tomme Luft.

Villibald troede tydeligt at læse i Hartmanns Ansigt: Du er en Nar; gjør Dig ingen Uleilighed med den stolte Taabe, som ikke finder sig hjemme imellem os. Der blev drukket paa Keiserhusets Velgaaende, og Grevinden, som endnu ikke havde bragt en Draabe Viin over sine Læber, kunde nu ikke undgaae at gribe Glasset og klinke med sin Naboe, hvilket hun syntes at gjøre med Uvillie. Villibald, som endnu ikke kunde holde op med at tale til hende, gjorde den Bemærkning, at der gaves sælsomme Sindsforstemmelser, som, hvorvel de syntes uopløselige, dog selv hos Damer maatte vige for den livelige Aandskraft, som duftede i den ædle Viin. Ja denne Aand forvandlede

ofte en saadan Forstemmelse til den elskværdigste Lune. Han vovede derfor at bede Grevinden gjøre et Forsøg paa, om hiin Erfarings Sætning var rigtig, og tømme sit Glas.

Grevinden saae paa ham, som om hun pludselig havde følt sig overrasket og truffet af hans Yttring, derpaa talte hun halvsagte, med en Tone, som vidnede om den dybeste Smerte: „Forstemt? De finder mig forstemt? Hellige Jomfrue! Er det muligt at et sønderbrudt Instrument kan stemmes! Nu da, blev hun roligere ved: De mener det vistnok godt, min Herre! men Vinen hidser mig, og jeg finder Intet flauere end de saakaldte Sundheder, som Hjerte og Gemyt ikke tager Deel i, og hvormed man kun betaler sin Tribut til den sædvanlige Skik og Brug."

„Saa lad os da, naadige Grevinde! sagde Villibald: tømme vort Glas paa dets Velgaaende, som vi gjemme dybt og uudsletteligt i Hjerte og Gemyt!" Da farvedes Grevindens Kinder pludseligt med en høiere Rødme, en dunkel Straale lynede fra hendes Øine, hun greb Glasset og tømte det, efterat have klinket med Villibald, uden at tage det fra Munden. Grev Frantz, som sad skraaes overfor Begge, havde ikke vendt et Øie fra dem; ogsaa han greb sit Glas, tømte det, og satte det med en saadan Heftighed ned paa Bordet igien, at det sprang klingrende i hundrede Stykker.

Alle taug forlegne; den gamle Greve syntes med nedsænket Blik at overlade sig til en mørk Eftertanke. Medens Vennerne vexlede betydende Blik, og paa deres Side paa ingen Maade følte sig opfordret til at

ville gjøre godt igjen, hvad det ubevidste Indgreb i en Hemmelighed havde fordærvet, tog den Geistlige Ordet paany, og i det han begyndte, som det lod, meget alvorligt, vidste han behændig og uformærkt at dreie hen i en overmaade snurrig Historie. Saarlægen, der allene syntes, ikke at have havt noget Begreb om hvad der var foregaaet, og med ængstelige Blik rundt omkring paa Alle at spørge: hvorfor der nu var bleven saa pludseligt stille, loe gandske umaadeligt, bukkede sig den ene Gang efter den anden ned i Tallerkenen, og brød tilsidst ud i de Ord: „Deres Excellence tilgive! men det er umuligt — Lungen kan det skade, samtlige Intestinis — man maa ikke holde sig, man maa heller pruste en Smule ud."

Den gamle Greve vaagnede, som af en dyb Drøm, betragtede Saarlægens mørkebrune Ansigt, og brast derpaa ogsaa ud i en høi Skoggerlatter. Nu opliveedes vel Samtalen igjen, men det var dog et tvungent, møisommeligt vedligeholdt Liv, saa Vennerne vare glade, da de reiste sig fra Taffelet. Grevinde Amalie bortfjernede sig hurtig, og nu først syntes Alle, Saarlægen allene undtagen, at være blevne befriede fra en trykkende Byrde.

Ogsaa Grev Frantz var bleven munter. Han spadserede, medens den gamle Greve som sædvanligt tog sig en Middagssøvn i sit Cabinet, med Vennerne Haugen igjennem.

„I Sandhed!" sagde han til Villibald, efterat de havde vexlet mangt et Ord, i en spøgende dog noget skarp Tone: „I Sandhed! min Fader har ikke fortalt mig formeget om Deres selskabelige Talent.

Der er lykkedes noget for Dem, hvad der vel ikke tykkes Dem selv at være svært, men hvad jeg for min Deel lige til nu har maattet ansee for umuligt at udføre. Jeg mener, De har været istand til at formaae Grevinden til at tale med Dem, som er hende gandske fremmed, den allerførste Gang hun saae Dem. Endnu mere, at hun, foranlediget af Dem, tvertimod al jomfruelig Pænhed, tømmede paa eengang et heelt Glas Viin. Kjendte De alle den gode Grevindes forunderlige Særheder saa godt som jeg, saa vilde De ikke falde i Forundring, hvis jeg med Deres Tilladelse holder Dem for et Slags Hexemester."

„Dog vil jeg haabe, svarede Villibald leende: af det gode Slags, som kun svinge deres Tryllestav, for at bringe Noget som opmuntrer og vederqvæger for Dagens Lys."

Overbeviist om, at det, med Hensyn til den unge Greves Hang til Skinsyge, var raadeligst, ikke at gaae dybere i dette Capitel, dreiede Vennerne Samtalen paa andre Ting, og Grevinden og hendes forunderlige Særheder blev ikke mere omtalt.

Da begge Vennerne om Aftenen, efter en munter næsten altfor yppig tilbragt Dag, fandt sig allene paa deres Værelse, sagde Hartmann: „Siig mig engang, Villibald, er der ikke Noget her i Slottet, som er Dig over al Beskrivelse paafaldende?"

„Ikke saavidt jeg veed, svarede Villibald: Mig kommer tvertimod Alting her i Slottet temmelig almindeligt for, og der gives intet Hemmelighedsfuldt, som det unge Menneskes Ord igaar dog syntes at tyde hen til. Den unge Greve er forliebt i Grevinden, som ikke kan lide ham, og den gamle Herre, som ønsker Begges Forening, er fortredelig derover, og veed ikke hvorledes han skal bære sig ad, for at faae dem gift sammen. Det er Alt."

„Hoho! raabte Hartmann: det er ikke Alt! Mærker Du da ikke, at vi med begge vore Fødder staaer lige midt iblandt Schillers Røvere? Skuepladsen er et gammelt Slot i Bøhmen, følgelig Dekorationen rigtig. Som handlende Personer fremtræde: Maximilian, regjerende Greve; Frantz, hans Søn; Amalie, hans Niece. Nu, lad Carl være Anføreren for de Røvere, som har overfaldet os. Det glæder mig meget, endelig engang at træffe den Begivenhed i den virkelige Verden, som gav Schiller Stof til sit Sørgespil, og med Vished erfare, hvilken Ende det tager med Carl Moor, om han bliver stukket ihjel af Schweitzer eller overgiver sig selv til Retten. Spørgsmaalet er kun, om vi som det tilfældige Chorus tør tillade, at Grev Frantz indespærrer sin Fader i det gamle Taarn, der staaer ved Enden af Haugen, som Du veed, især da vi for Øieblikket mangler i Hermann den Ravn, som bringer ham Føde!"

Villibald loe dygtig over Hartmanns naragtige Indfald, men meente dog, at virkelig et mærkværdigt Spil af den blinde Hændelse her havde ført, i det

mindste med Hensyn til Navnene, de vigtigste Personer sammen, paa Hovedhelten nær, saa at der endnu kun manglede en Hermann og en gammel Daniel.

„Hvem veed, tog Hartmann Ordet: om de ikke alt i Morgen vil træde frem for os. Hvad derimod Hovedhelten angaaer, saa har han for det første ikke noget at bestille i Slottet, og dog forekommer det mig, som om med det allerførste en sælsom klædt Mand med et soelbrændt vildt Ansigt skal træde frem og raabe ret følsomt: „Du græder Amalie?"

Vennerne udviklede nu paa deres Viis, hvorledes at Alting skulde føie og begive sig, og kappedes i alle Slags, dette store men græsselige Sørgespil parodierende Ideer, og de strede endnu derom efterat de alt havde lagt sig, saa at Morgenen begyndte at dæmre, da de endelig sov ind.

Den anden Dag hed det, at Grevinde Amalie havde en heftig Hovedpine og vilde ikke forlade sit Værelse. Grev Frantz var aldeles oprømt, ikke mere den Samme som igaar, og selv den gamle Greve syntes at være lettet fra en tung Byrde.

Saaledes kom det, at Samtalen ved Middagstaffelet bevægede sig frit og tvangløst i hensigtsløs Livelighed, uden paa nogen Maade at blive forstyrret. Da der ved Deserten blev skjenket en sjelden heed Viin, og Greven spurgte Vennerne, om den ogsaa blev drukket i Berlin, meente Hartmann, at han vel ikke erindrede at have drukket dette Slags, men at han derimod engang ved en Fest havde smagt en ældgammel Rhinskviin, som, efter hans Mening, overgik

alle de sjeldne Vine, han hidindtil havde kjendt. „Hoho! raabte den gamle Greve, idet hans Ansigt glindsede af Glæde: vi vil see, hvad min Kjelder formaaer! Daniel" vendte han sig til en gammel Tjener — „Daniel skal engang hente os et Par Flasker af den hundredaarige Rhinskviin herop, og Krystalpokalen med!"

Man kan begribe, at Vennerne følte sig en Smule besynderlig slaaet ved Navnet Daniel. Strax efter indtreen en iisgraa Mand med krummet Ryg, og bragte baade Vinen og Pokalen; da formaaede de ikke at vende deres Blik bort fra denne Figur. Hartmann saae paa sin Ven Villibald med en Mine, som om han vilde sige: Naa, har jeg ikke havt Ret? Da undslap Villibald de Ord: „I Sandhed, det er høist mærkværdigt!"

Da Vennerne efter Bordet bleve ene med Grev Frantz, og havde aldeles muntert talt om Et og Andet, brød Greven pludseligt af, og spurgte først Hartmann, derpaa Villibald, idet han betragtede dem skarpt, hvad der havde forekommet dem saa mærkværdigt, saa paafaldende ved den gamle Danielsindtrædelse? „Vistnok" blev han ved, da Vennerne taug forlegne: „Vistnok kaldte denne gamle tro Tjener af vort Huus, ved en eller anden Liighed, en mærkværdig Hændelse i Deres Liv tilbage i Deres Erindring, og er denne Hændelse af den Natur, at den kan meddeles, saa giv mig Leilighed til paany at beundre det Talent til at fortælle godt og levende, som de Begge besidde i en høi Grad. Jeg beder Dem ret hjerteligt derom."

Hartmann meente, at Synet af Daniel paa ingen Maade erindrede dem om nogen mærkværdig Hændelse i deres Liv, men vel om et naragtigt Indfald, der dog var altfor naragtigt og tillige for ubetydeligt til, at gjentages nok engang.

Men da nu Greven ikke holdt op, men nødte Vennerne stedse meer og meer til, at opdage ham Aarsagen til deres pludselige Bestyrtelse ved Middagstafelet, tog Villibald endelig Ordet saaledes: „Kan det være Dem saameget om at gjøre, hvad tvende Fremmede, som et Tilfælde gjorde Dem bekjendt med, tause hos sig selv tænke? Dog, De ønsker at vide, hvad der foregik inden i os, da den gamle Daniel traadte ind. Velan da! Dog sig mig i Forveien: dersom De skulde tage Deel i et eller andet dramatisk Værks Opførelse, vilde det da ikke være Dem fortredeligt, ja endogsaa modbydeligt, at maatte forestille en slet Characteer?"

„Naar Rollen ellers er underholdende, svarede Greven leende: og giver Anledning til at udvikle Talent, som i Almindelighed pleier at være Tilfældet med Skurkerne, saa hverken kunde eller vilde jeg vægre mig derved."

„Nu vel! vedblev Villibald: min Ven Hartmann meente igaar i Spøg, at her i dette prægtige gamle Slot var just ogsaa alle i et Slot spillende Hovedpersoner til Schillers Røvere forsamlede, paa Hermann og den gamle Daniel nær; da nu under Taffelet virkelig en gammel Tjener ved Navn Daniel —"

Villibald blev staaende i det, da han blev vaer, at en frygtelig Dødsbleghed lagde sig paa Grevens

Ansigt, at han ravede, og neppe formaaede at holde sig overende.

„Tilgiv mig, mine Herrer! sagde han med bævende Læber: en Svimmelhed — Jeg føler mig pludselig syg!" Greven forlod Værelset, idet han med Møie samlede alle sine Kræfter sammen.

„Hvad vil det sige! hvad gaaer her for sig?" sagde Hartmann. — „Hm! svarte Villibald: gespenstigt Blændværk, Djævelskab! Jeg troer Du havde Ret, da Du meente, den Skoe, som trykkede her, maatte klemme en slem Liigtorn! Enten betynges Grev Frantz paa en eller anden Maade af en Forbrydelse, eller Tanken paa Amalias græsselige Forhold i Schillers Røvere, som jeg paa en uforsigtig Maade erindrede ham om, skar ham dræbende i Hjertet. Jeg skulde have tiet stille; men hvem kunde ogsaa vide —"

„I ethvert Tilfælde, afbrød Hartmann sin Ven: maatte det krænke Greven, at see sig pludselig i hiin djævelske Bastards Rolle, og selv derfor skulde Du ikke have rykket ud med Sandheden, men paa Stedet angivet en anden Aarsag til vor Forbauselse. Forresten sporer jeg aldeles ingen Lyst hos mig til at ville trænge dybere ind i den Hemmelighed, som herfker her, og da mit Saar næsten gandske er lægt, saa holder jeg det for det raadeligste at bede den gamle Greve, at han i Morgen den Dag lader os befordre til næste Station."

Villibald meente derimod, det var dog bedre at vente et Par Dage endnu, for at Hartmanns fuldkomne Helbredelse ikke skulde sætte dem i Frygt for et Tilbagefald eller nogen ny Hindring for deres Reise.

Vennerne gik i Haugen. Idet de nærmede sig en afsides Pavillon, hørte de en vred Mandsstemme tale deri, og jamrende Fruentimmertoner blandet dermed. De troede at gjenkjende den unge Greves Stemme, og fornam, da de traadte tæt hen til Døren, gandske tydeligt de Ord: „Afsindige! jeg veed at Du afskyer mig, fordi jeg tilbeder Dig, fordi mit hele Væsen kun lever og aander i Dig. Men Ham slutter Du i Dit Hjerte, den Forvorpne, som dynger Skjændsel paa Skjændsel over vore Hoveder. Flye, bedaarede Væsen! Fly, søg ham op, Din Kjærligheds Afgud. Han venter Dig i en Røverhule eller et mørkt Fængsel! Dog nei! nei! Til Trods for hiin Djævel fra Helvede, slipper jeg Dig ikke af mine Arme!"

„Elendige! Hjelp! Hjelp!" — saaledes skreg den qvindelige Stemme gandske høit.

Villibald stødte uden videre Døren op. Grevinde Amalie sled sig løs af den unge Greves Arme, og flygtede med en opskræmmet Hinds Hurtighed.

„Ha!" raabte Greven Vennerne med græsselig Stemme imøde, idet en vild Flamme funklede af hans Øine: „I kommer just tilpas. Ja, jeg er Frantz! jeg vil være det, jeg maa være det — jeg —"

Pludselig qvaltes hans Stemme, og med det neppe forstaaelige Ord: „Medhjelper!" sank han ned.

Hvor tvetydigt end hele dette Optrin forekom Vennerne, hvormeget de end vare overbeviste om, at Greven i sin Daad virkelig var hiin djævelske Skurk liig, maatte de dog indsee, at det var Pligt at staae ham bi. De løftede Greven op, satte ham i en Lænestoel, og Hartmann strøg ham i Tindingerne med en kraftig

Spiritus, som han altid pleiede at bære hos sig. — Greven kom med megen Besværlighed til sig selv, og sagde, idet han greb Villibalds og Hartmanns Hænder, med en Tone, som vidnede om den dybeste hjerteknusende Jammer: „De har Ret. Et Sørgespil, ligesaa græsseligt som hiint, hvorom Navnene i vort Huus erindrede Dem, vil maaskee snart blive opført her. Ja! jeg er Frantz, som Amalie afskyer; men ikke, ved Gud og alle Helgene! ikke hiin Forvorpne, hvis Skikkelse svævede op fra Helvede for Digterens Øine. Nei, kun en Ulykkelig, som en sort Tilskikkelse omfatter og har indviet til den smerteligste qvalfuldeste Død; og denne Tilskikkelse hviler uudryddelig i hans eget Bryst. Forlad mig nu, og vent mig paa Deres Værelse!"

Efterat Vennerne vare vendte tilbage til deres Gemak, traadte virkelig Grev Frantz ogsaa strax efter ind. Han syntes at være kommet, at have fattet sig gandske, og begyndte med en sagte, rolig Tone: „Tilfældet har ladet Dem see ned i den Afgrund, hvori jeg vel uden Redning maa forgaae. Jeg kalder det ikke ubetænksomt, nei! Den samme mørke Skjæbne, som svæver truende over mig, tvang Dem til at erindre mig om den sælsomme Liighed mellem vort Huses Former og hiint gyselige Sørgespils, hvorpaa jeg dog hvor paafaldende hiin Liighed end er, dog aldrig før har tænkt. Det var, som om de havde rakt mig Nøglen til den frygtelige Hemmelighed, som nu skulde aabne sig for mig! og ligesom ikke noget Tilfælde, men hiin mørke Skjæbne havde ført Dem hid for at styrte mig i Afgrunden. Hvorledes Aarsagen til De-

res Forbauselse ved Taffelet, og hele Oplysningen derom sønderknuste mig i mit Inderste, vil ikke være undgaaet Deres Opmærksomhed. Erfar nu, og forundre Dem endnu mere over den bydende Aands gaadefulde Virksomhed — at jeg virkelig har en ældre Broder, som hedder Carl. Dog, denne Carl er ikke hiin græsselige, men virkelig store Røveranfører — Nei! — Tungt, meget tungt er det mig, at tale om den Skjændsel, som besmitter vort Huus, men det, som nu nylig tildrog sig for Deres Øine, tvinger mig dertil, og jeg nærer den fuldeste Tillid om, at De vil bevare Alt, hvad jeg opdager Dem, som en dyb Hemmelighed. Alt i sin Ungdom yttrede Carl, i Forening med en fortrinlig skjøn udvortes Form, de sjeldneste Aandsdueligheder, ja endogsaa en glimrende Genialitet i Alt hvad han foretog sig. Saameget græsseligere fandt derfor Alle det, at et afgjort Hang til Udsvævelser, ja til ethvert Slags Afskyeligheder, paa samme Tid gjorde sig gjeldende hos ham. Dette var vort Huus, vore glorværdige Ahner saa fremmed, at min Fader troede at skimte en gyselig Udaads Forbandelse deri. — O, Gud! man sagde: Carl, den førstefødte Søn, var Frugten af en hæslig Brøde, som min Moder laae under for. Ogsaa Amalie skal have sin Fødsel et skjændigt Bedragerie at takke, som førte et af Kjærligheds Affindighed henrevet qvindeligt Væsen i den Mands Arme, som min Moder engang elskede, og som hun blev tvungen til at opoffre for min Fader. De seer, her gives Meget at udlægge for en haandfast Psycholog, men ingen af Dem holder jeg just derfor. Lad mig tie om den uafbrudte

Række af Ondskab og slette Streger, som til min Faders evige Qval besmudsede Carls hele Løbebane paa et fremmed Universitet. Det lykkedes endelig min Fader, at skaffe ham i Militairtjeneste. Han drev det til at blive Capitain; man rykkede i Marken; der bestjal han Krigskassen, blev infam kasseret, og sat paa Fæstningen. Han undløb, og vi have ikke hørt til ham siden. For kort siden har man skrevet mig til, at man vidste fra en god Kilde, at den infam kasseerte Grev Carl af C* var bleven paagrebet, som Anfører for en Røverbande i Elsaß, og skulde med det første henrettes. Jeg har sørget for, at min Fader ikke erfarer eller kan erfare det; dette sidste Slag vilde øieblikkelig dræbe ham. Og Grevinden elsker denne Forvorpne, elsker ham med en grændseløs afsindig Brynde. Amalie var tolv Aar gammel, da Carl forlod sin Faders Huus, hvori den fader- og moderløse Niece blev opdraget. Finder De det muligt, at et Barn kan oplue i en saadan Kjærlighed, at denne Kjærlighed, som en undslukkelig Flamme kunde omfatte hendes hele Væsen? En satanisk Hemmelighed er denne Kjærlighed, og en djævelsk Gysen gjennembæver mig ofte, naar jeg seer Amalie opløst i Græmmelse og Smerte, fortæret af en Længsels Qvaler, som frøk forhaaner Alt, hvad som bærer Navn af Dyd og Jomfruelighed. — De ønsker at høre Noget om mig selv. Nu! med den samme Brynde, med al den Afsindighed, som Amalie elsker min ryggesløse Broder, ja ligesaa stærkt elskede jeg, da jeg neppe havde opnaaet min Ynglingsalder, Tolvaarsbarnet. Da jeg var bleven ældre, forkastet af hende, troede jeg at

skulle seire over en Lidenskab, som maatte blive mig fordærvelig, ved at give den til Priis for hele Verdens tillokkende Lyster. Jeg gjennemreiste Frankrige, Italien, men hendes Billede — hendes Billede, troede jeg det end forvisket, straalte dog altid frem igjen i fornyet Glands. Dræbende Gift gjærede i mit Inderste. Intetsteds Rist, intetsteds Roe! Saaledes som Natfuglen omkredser Flammen stedse snævrere og snævrere, og endelig finder sin Grav i sin Længsels Glød, saaledes kom jeg, med det faste Forsæt, aldrig at see Amalie mere, hende dog altid nærmere og nærmere, indtil jeg — idet jeg tilsyneladende kun gav efter for min Faders Villie, vendte tilbage til Slottet. Min Fader seer min Qval, han afskyer Amalies uværdige Tilbøielighed; han troer, at hendes forvirrede Sind endelig skal blive helbredet. Trøstløse Haab! Og dog, skjøndt jeg betragter mig selv som en Afsindig, kan jeg ikke lade den fare, som levende i mit Væsen forstyrrer mit Væsen. Og dog aldrig er jeg i denne evige, navnløse Qval bleven saa sønderrevet ligesom af Tanker fra Helvede, som i det rædselsvangre Øieblik, da De bragte det frygtelige Billede af hiint Sørg:spil for mine Øine, og jeg strax efter traf Amalie, som jeg troede i sine Værelser, i Pavillonen. Hele den heftigste haabløse Kjærligheds Raserie opvaagnede i mit Bryst, og Fortvivlelsens vilde Vrede forenede sig med den. Det er forbi! jeg vil rive mig løs med Magt — man taler om, at Krigen vil bryde ud paany — jeg tager Tjeneste —"

„Hvad mener Du om alt dette?" sagde Villibald, da Vennerne atter befandt sig allene. — „Jeg mener, svarte Hartmann: at Grev Frantz slet ikke er at lide paa. Han er vistnok i sine Lidenskaber et vildt Menneske, og jeg beklager den fortryllende Grevinde Amalie ret af Hjertet. I det mindste var det høist sælsomt, eller meget meer udelikat, at Greven, kun for at undskylde sig for det Optrin i Pavillonen, indviede os i sit Huses Hemmeligheder, og slog sin Broders Navn for vore Øine paa Gabestokken."

I samme Øieblik opstod en stor Allarm i Slotsgaarden. Grevens Jægere tilligemed nogle Husarer bragte just en stor Deel paagrebne og tildeels saarede Røvere. Mennesker af vildt, tildeels gandske fremmed Udseende, som, lykkedes det endog at bringe dem til at aabne Munden, hvilket var vanskeligt, da de trodsig taug til alle Spørgsmaal: dog kun talte bruddent Tydsk og fordærvet neppe forstaaeligt Italiensk. Andre kunde slet ikke fornægte deres zigennerske Herkomst, og talte med Færdighed Bøhmisk. Man kunde med Føie slutte deraf, at dette Røverpak var kommet herover fra den italienske Grændse, og maatte have forstærket sig i Bøhmen med Horder af Zigeunere. Da man spurgte Røverne om deres Anfører, loe de høit og sagde: han var i Sikkerhed og god Roe; han var ikke saa let at fange, som man bildte sig ind. Jægerne fortalte virkelig ogsaa, at en Sværm Røvere havde hugget sig igjennem med fortvivlet Raserie, og vare, da Natten var brudt ind, undkommet i det Tykke af Skoven. „En Grund mere", sagde Greven med et behageligt Smiil, til Ven-

nerne: „hvorfor jeg paa ingen Maade kan give Slip paa Dem endnu. Enhver Fare maa først være ryddet af Veien."

Om Aftenen var Villibald forsvundet af Selskabet, der som sædvanligt bestod af begge Grever, den Geistlige og Saarlægen. Man vilde alt til at søge ham op, da han traadte ind. Hartmann kunde mærke paa sin Ven, at der maatte være mødt ham noget Besynderligt, og det var virkelig ogsaa Tilfældet. De Fremmede vare neppe allene paa deres Værelse, før Villibald brød løs: „Nei, det er den høieste Tid, at vi skynde os bort. Det uhyggelige Sælsomme tager altformeget til, og det tykkes mig, at vi ere komne det Mølleværk, som en særdeles mørk Skiæbne synes at sætte i Bevægelse her, altfor nær, saa at vi let kunne blive grebne af Svinghjulet og uden Redning nedstyrtes i Fordærvelse. Du veed, at jeg havde lovet den gamle Greve, at meddele ham noget af mit Skriverie. Da jeg nu med Manuskriptet i Haanden, hvilket jeg havde ledt ud af min Kuffert, kommer ned, forvilder jeg mig i min Adspredelse hen paa den venstre Side af den store Sal, der, som Du veed, er behængt med store Malerier. Den Rubens, som vi nylig beundrede, drog mig paany til sig. Medens jeg nu staaer for den og betragter den, aabner en Sidedør sig, og Grevinde Amalie træder ind. Du mener vel, endnu gandske forstyrret, gandske ude af sig selv over det, som var foregaaet et Par Timer før?

Intet mindre end det. Aldeles munter og uden Tvang træder hun hen til mig, og begynder at tale om Malerierne og de forskjellige Mestre, som ere forsamlede her, idet hun fortrolig læner sig paa min Arm, og gaaer langsomt Salen igjennem med mig. „Dog" raaber hun endelig, da vi ere ved Enden af den: „dog, gives der vel noget Kjedsommeligere, end at tale saa meget om døde Billeder? Har det friske Liv saa liden Fordring paa os, at vi skal vende os bort fra det?" Og dermed aabner hun Døren, og vi gaae gjennem to, tre Værelser, til vi endelig træde ind i et Gemak, som er dekoreret med den udsøgteste Smag. „Jeg hilser Dem i min Bopæl!" siger Amalie, og nøder mig til at tage Plads paa Sophaen ved Siden af sig. — Du kan forestille Dig, at jeg blev heel underlig tilmode i Nærheden af det indtagende Væsen, som ellers forekom mig saa kold og frastødende, og nu var Ynde og Elskværdighed selv. Jeg ønsede just paa at ville i de skjønneste Talemaader være gandske forfærdelig elskværdig, og lavede mig til at affyre et eller andet glindsende Aandslyn, da Grevinden saae stivt paa mig med et Blik, som jeg paa Øieblikket forstummede for. Hun tog min Haand og spurgte: „Finder De mig smuk!" Som jeg vilde aabne Læberne for at svare, blev hun ved: „Jeg forlanger intet Smigrerie, som i dette Øieblik kun maatte forekomme mig flaut. Et simpelt Ja eller Nei er mig nok!" — Ja! svarede jeg nu, og jeg gad nok vidst, hvorledes dette Ja maa have klinget, da jeg udstødte det hurtigt, som i en Slags sælsom Forbauselse. — „Kunde De elske mig?" spurgte Grevinden videre, idet hendes

Blik sagde mig, at hun heller ikke nu forlangte noget mere end et simpelt Ja eller Nei. — Fanden føre sig anderledes op; jeg har intet hvidt køldt Blod, ingen philisteragtig Fiskenatur. Ja! raabte jeg, og trykte hendes Haand, som jeg endnu stedse holdt i min, til de bævende Læber, og kyssede den den ene Gang efter den anden med en Varme, som ikke kunde lade hende i Tvivl om, at jo hiint Ja ret var kommet fra mit Hjertes Dyb. „Nu da!" raabte Grevinden ligesom jublende af Glæde: „saa riv mig ud af disse Forhold, som daglig, som hver Time paa Dagen giver mig den qvalfuldeste Død. De er fremmed — De gaaer til Italien — jeg følger Dem. Før mig bort fra den Forhadte — red mig anden Gang!" — Som et pludseligt Lynslag traf nu den Tanke mig, hvor ubetænksomt jeg havde givet efter for Indtrykket af den i Øieblikket vakte Sandselighed. Jeg foer sammen, dog syntes Grevinden slet ikke at bemærke det, men blev roligere ved: „Jeg vil ikke fortie for Dem, at mit hele Væsen tilhører en Anden, og jeg derfor gjør Regning paa en gandske uegennyttig Dyd, som vel neppe er at finde. Dog, ligesaalidet vil jeg nægte, at det under visse Omstændigheder vilde være muligt at tilstaae Dem Kjærlighedens høieste Løn — og jeg vilde lønne rigelig. Er nemlig den, som jeg siden min Barndom gjemmer i mit Hjerte, ikke mere blandt de Levendes Tal — saa — De vil bemærke, at jeg, da jeg vover at udtale det, har prøvet mig selv saa dybt som muligt, og at min Beslutning ikke er Frugten af et græsseligt Øieblikks pludselige Tilskyndelse. Forresten veed jeg, at De og Deres Ven har

sammenlignet Forholdene her i Slottet med Expositionen af et vist frygteligt Sørgespil. Der ligger meget Sælsomt, Ulykkebringende deri." — Hvad i al Verden skulde jeg sige til Grevinden? Hvilket Svar skulde jeg finde i hele Mulighedens Rige? Grevinden rev mig ud af min Forlegenhed, idet hun meget rolig sagde: „Nu intet videre — forlad mig nu — vi tales videre ved paa en beleiligere Tid —" Jeg kyssede taus Grevindens Haand, og nærmede mig Døren. Da ilede hun hen til mig, kastede sig i tydelig Kjærligheds Fortvivlelse i mine Arme, glødende Kys brændte paa mine Læber. „Red mig!" raabte hun med en Tone, som sønderrev mit Bryst. Halv bedøvet, bestormet af de meest modsigende Følelser, var det mig umuligt at vende tilbage til Eder. Jeg løb ned i Parken. Det forekom mig, som om jeg havde vundet den høieste Kjærligheds Lykke, som om jeg uden noget Hensyn maatte opoffre mig selv, og gjøre Alt, hvad Grevinden paalagde mig — indtil jeg, da jeg blev roligere, indsaae Afsindigheden i et saadant fordærveligt Foretagende. Du har vist bemærket, at Grev Frantz, førend vi gik op paa vort Værelse, drog mig til Siden og talede hemmeligt med mig. Nu, han gav mig ikke mindre end at forstaae, at han var underrettet om den Tilbøielighed, som Grevinden havde fattet til mig. „Deres hele Væsen", sagde Greven: „Deres hele Maade at fremstille Dem paa, indgyder mig den meest ubetingede Tillid, derfor tør jeg sige Dem, at jeg aner mere, end De vel skulde troe. De har talt med Grevinden — vogt Dem for Armidas sindsdaarende Forlokkelse! Det

maa klinge Dem besynderligt fra min Mund; dog deri bestaaer just den onde Forbandelse, som forfølger mig, at jeg er mig mit Vanvid bevidst, og ikke formaaer at rive mig løs af den usalige Tilstand, som ødelæg-ger mig, og som jeg desuagtet er tvungen til at have kjær." — Du seer, Ven Hartmann, at jeg nu be-finder mig her i en saa desperat forvirret Stilling, som gjør en hurtig Afreise aldeles nødvendig."

Hartmann var ikke lidt overrasket over det, som havde tildraget sig med hans Ven Villibald, og Begge, efterat de endnu havde talt meget frem og tilbage om Tingenes Stilling i Slottet, vare eenstemmig af den Mening, at Alting sikkert maatte have udviklet sig af visse for den menneskelige Natur altid truende Afgrunde.

Med Solens første Straaler vaagnede Vennerne af Deres Søvn. Blomsterduften strømmede ind af det aabnede Vindue, og udenfor i Skov og paa Enge var Alting Liv og Lyst. Vennerne besluttede, endnu førend Frokosten at gjøre en Spadseregang gjennem Parken. Da de nu vare komne i den meest bortlig-gende Deel af samme, fornam de en ivrig Samtale, og bleve strax efter den gamle Daniel vaer tilligemed en høi ziirligklædt Mand; de syntes at have vigtige Ting at afhandle med hinanden. Endelig gav den Fremmede Oldingen et lidet Papir, og gik, ledsaget af Daniel, ind ad Skoven til, hvor en Jæger med to Rideheste ventede i en lille Frastand. Begge, Jæ-geren og den Fremmede, svang sig op og jagede i fuld Galop derfra. Da Daniel vendte om, stødte han

lige paa Vennerne. Han foer forfærdet sammen, men sagde strax derpaa smilende: „Ei, ei! alt saa tidligt oppe, mine Herrer! Nu, her var just nylig den fremmede Herr Greve, som vil være vor Nabo. Han har seet sig en Smule om her; jeg har maattet føre ham omkring overalt. Saasnart han nu er flyttet ind paa sit Slot, vil han aflægge Besøg hos vor naadige Herr Greve, og bede om godt venligt Naboskab."

Ogsaa denne Fremmede og Daniels Forskrækkelse, forekom de nu mistroiske Venner heel betænkelig. Med megen Møie afnødede Vennerne den gamle Greve det Løfte, at de næste Morgen skulde faae Befordring videre, men derfor vilde han hele denne Dag ikke forlade deres Selskab. Det var Alt hvad Villibald, der frygtede for Grevinden som et sky Barn, kunde ønske. Morgenen forgik munter og glad; da man lavede sig til, at sætte sig til Taffels, manglede Grevinde Amalie. „Hendes Hovedpine har vel atter indfundet sig" sagde den gamle Greve fortredelig. Da aabnedes Døren. Grevinde Amalie traadte ind. Vennerne kunde neppe drage Aande. Hun var klædt i mørkerødt Fløiel, et straalende Belte omgav fast det smekre Liv, og et ligesaa prægtigt Smykke forhøiede Glandsen af den sneehvide Hals, medens rige Kniplinger halv skjulede den svulmende Barm. De mørke Lokker pare gjennemflettede med Perlesnore og Myrther, Handsker og Vifte fuldendte den festlige Pynt. Hun straalede i en saadan Skjønheds Glands, at en dyb Taushed bevidnede selv deres Overraskelse, som vel tiere havde seet hende saa pyntet.

„Min Himmel! begyndte den gamle Greve: hvad betyder det, Amalie! Du er jo saa pyntet, som om Du skulde som en glad Brud træde for Alteret."

„Er jeg da ikke en lykkelig Brud?" sagde Amalia med et ubeskriveligt Udtryk, knælede ned for Greven, og bøiede sit Hoved, som om hun forlangte hans Velsignelse. Heel forklaret af Glæde løftede Greven hende op, kyssede hende paa Panden, og sagde derpaa: „O, Amalie! er det ogsaa muligt? Frantz, lykkelige Frantz!" Grev Frantz nærmede sig med usikkre Skridt. Man læste den bange Tvivls Angest i hans Ansigt. Amalie gyste, dog overlod hun Greven villig sin Haand, som han bedækkede med heftige Kys.

Ved Taffelet var hun stille og alvorlig, syntes kun at tage liden Deel i hvad der blev talt, men synlig var hun i en blød Stemning, og ligesom lyttende til Villibalds Ord, der som sædvanlig var hendes Nabo, og som forresten var tilmode, som om han sad paa gloende Kul. Grev Frantz kastede sælsomme Blikke over paa dette Par, og Villibald maatte frygte for, at Amalies uforklarlige Foretagende, den vanvittige Tanke, at pynte sig som Brud, og tillige bevise ham mere Opmærksomhed end nogensinde før, kunde gjøre en hæslig Streg i hans Livsregning, og nøde ham til en usalig Tvekamp. Men det kom gandske anderledes. Da Taffelet var hævet tog hun Villibalds Arm, og ilte, medens de Andre endnu vare indvikslede i en Samtale, saa hurtig derfra, at hun pludselig befandt sig allene med ham i det langt fraliggende

Værelse. Hun vaklede, var ifærd med at segne omkuld, da sluttede Villibald hende i sine Arme, og ude af sig selv, gandske Kjærligheds Flamme, trykte han hede Kys paa de skjønneste Læber; da lespede Grevinden: „Slip mig! o slip mig — min Skjebne er afgjort — Du kom for silde! O, var Du kommet tidligere! dog nu — o Gud!"

En Taarestrom vældede ud af hendes Øine, og hun forlod Værelset i samme Øieblik, som Grev Frantz traadte ind. Villibald udrustede sig til at udholde et haardt Optrin, og at møde enhver af den Skinsyges Fornærmelser med mandigt Mod og Kraft. Dog blev han ikke lidet forundret, da Greven i heftig Bevægelse traadte hen til ham, og med en Tone, med et Blik, som nokfom vidnede om, hvor sønderrevet hans Inderste maatte være, spurgte han: „Som jeg hører, reiser De jo imorgen tidlig tilligemed Deres Ven?" — „Gandske sikkert, Herr Greve! svarede Villibald meget roligt og koldsindigt: vi have alt opholdt os forlænge her, og en ond Tilskikkelse kunde uden vor Skyld indvikle os i meget, som kunde forene sig til meget Vanheld her paa Slottet."

„De har Ret," sagde Greven dybtbevæget, idet varme Taarer perlede ud af hans Øine: „De har Ret, min Herre! Jeg behøver ikke mere at advare Dem for Armidas Trolddomsynder. Rinaldo river sig løs med mandigt Mod. De forstaaer mig gandske? Jeg har betraget Dem med skinsyg Mistroe. Jeg frikjender Dem for al Brøde. O, kunde det ogsaa kaldes en Brøde, om — dog stille! lad os ikke mere tale derom. Saameget er vist, at her bevæger sig

en ulykkesvanger Hemmelighed, men der hører Helvedes Konster til at komme efter den."

Det øvrige Selskab forsamlede sig. Den Geistlige blev kaldt bort. Da han kom tilbage, talte han sagte med den gamle Greve; denne svarede halv høit: „Hun er en overspændt Fjante. Lad hende skjøtte sig selv!" Vennerne erfore siden efter af den Geistlige, at Amalie havde forlangt at tale med ham, og opkastet alleslags sælsomme Tvivl om Synden, evige Straffe, o. s. v., for ham, men derpaa, da han havde beroliget hendes gandske forvildede Gemyt, saa godt han havde formaaet, havde hun erklæret, at hun følte sig gandske syg og vilde blive hele Aftenen indelukket i sit Værelse.

Med Hensyn til Vennernes Afsked flød den ædle Viin endnu rigeligere end ellers, og bragte den sværmerske Amalie samt hendes Sygdom i Forglemmelse, der, som den gamle Greve vilde vide af Erfaring, beroede paa tomme Indbildninger. Alle, især Villibald, der, ved Tanken paa den nær forestaaende Afreise, følte sig løst fra alle Sorger, og saa let og glad som en frigiven Fugl, vare og bleve i den gladeste og utvungneste Lune. Ja, deres Spøg steg næsten til Overgivenhed. Saarlægen holdt ikke op at bede om naadig Forladelse for sin Latter, og vilde imellemstunder til at spørge, om den naadige Grevinde ogsaa virkelig skulde vies idag? Men den Geistlige skar ham strax Ordet af, og det var heel kosteligt at see paa, hvorledes han sad gandske forbløffet med aaben Mund, og slet ikke kunde begribe, hvorfor han ikke skulde vide noget af det Bryllup, som efter hans Me-

ning blev helligholdt, endskjøndt i Stilhed uden Brud. Kun Grev Frantz syntes at være i en evig Uroe, piint af onde Anelser. Snart forlod han Haugesalen, hvor man var forsamlet, snart vendte han tilbage igjen, saae ud af Vinduet, traadte hen for Døren, o. s. v. Man skiltes ad silde ud paa Natten.

Næste Morgen fornam Vennerne en usædvanlig Frem- og Tilbagesøben i Slottet; Stemmer imellem hverandre; Larm med Vaaben, og deslige. De traadte hen til Vinduet, og saae just Grev Frantz fuldvæbnet at galoppere afsted i Spidsen for Jægerne. Tjeneren, som ellers hver Morgen kom op med Frokosten, udeblev. Anende en eller anden truende Hændelse, gik Vennerne ned. De mødte lutter blege, forvildede Ansigter. Ingen gav dem ordentligt Svar.

Endelig fik de Øie paa den Geistlige, som traadte ud af den gamle Greves Værelser. Af ham fik de Alt at vide. Grevinde Amalie var forsvunden, uden at efterlade det mindste Spor. Da hun ikke om Morgenen, som hun ellers pleiede at gjøre, havde ringet paa Kammerpigen, gik denne til hendes Værelse. Hun fandt Døren i Laas, og da hun intet Svar fik paa al sin Banken og Raaben, blev hun sat i den største Angest og Bekymring. Hun løb ned, skreg høit, at Grevinde Amalie var død eller i det mindste laae i dyb Afmagt, og snart var hele Slottet forsamlet udenfor Grevindens Værelse. Man brød Døren op, Amalie var flygtet, flygtet i den samme prægtige

Dragt, som hun havde baaret Dagen iforveien. Hun havde ikke ladet sig klæde af, og havde heller ikke gjort det selv, thi ellers maatte man have fundet Klæderne i Værelset. Paa Marmorbordet foran Speilet laae en lille Seddel, hvorpaa disse Ord med Amalies Haand: „Bruden iler i Brudgommens Arme."

Gandske ubegribeligt syntes det, hvorledes Amalie havde kunnet flygte, uden at det blev opdaget. Om Dagen var det gandske umuligt, thi saavel indensom udenfor Slottet bevægede sig altid en Mængde Mennesker, som sikkert maatte have bemærket Grevinden, og tilmed i hendes usædvanlige rige Dragt. Var Flugten foregaaet om Natten, saa lod det sig heller ikke forklare, hvorledes hun havde kunnet komme ud af Slottet, hvis Porte man om Morgenen fandt fast tillukkede. En Flugt ud af Vinduet lod sig nu slet ikke tænke, formedelst den betydelige Høide til det Stokværk, hvori Grevindens Værelser befandt sig. Aabenbar maatte Nogen i Slottet have været Grevinden behjelpelig ved hendes Flugt.

Hartmann fortalte nu, hvorledes han Morgenen før havde truffet den gamle Daniel i Parken, i ivrig Samtale med en Fremmed, som derefter var galopperet rask ind ad Skoven til.

Den Geistlige blev meget opmærksom, lod sig beskrive den Fremmedes Figur, hans Gang og hans hele Væsen paa det nøieste, og sank derpaa i dyb Eftertanke. „En sort Mistanke" sagde han derpaa halv sagte: „er paa Veien til at opstige hos mig. Skulde denne gamle Tjener, et Mønster paa Retskaffenhed — skulde hiin Forvorpne selv — Nei, det

er ikke muligt! Og dog — Beskrivelsen over den Fremmede — hans Samtale med Daniel paa en Tid af Dagen, da denne kunde troe sig ganske ubemærket. Nu, snart vil Alting opklare sig! Er Grev Frantz saa lykkelig, at opdage Grevinden, og bringe hende tilbage —"

„Det forbyde Gud! raabte Villibald heftig: Lad Grev Frantz holde Grevinden for død, for evig tabt. Den meest gjennemtrængende Græmmelse lindrer Tiden, og selv Døden, der under uovervindelige Lidelser er Velgierning for den, hvis Inderste et eller andet usalligt Forhold i Livet sønderriver med navnløs Qval. Maatte dette græsselige Forhold, denne Kamp mellem den umætteligste Kjærlighed og den dybeste Afskyy, født af den samme urene Flamme, som raa Sandselighed har tændt; maatte denne frygtelige Kamp, hvori det Ædelste gaaer tilgrunde, aldrig meer forstyrre dette Huus!" — „Ak!" sagde den Geistlige, idet han hævede Øinene mod Himmelen: „De har vistnok Ret; jeg kan ikke modsige Dem."

Vennerne vedbleve deres Forsæt, at afreise strax paa Stedet. En halv Time efter stod den bepakkede Reisevogn for Døren. — Den gamle Greve havde ladet Vennerne sige et hjerteligt Farvel ved den Geistlige, da han ikke selv følte sig istand til at tale mundtlig med dem. Men som de vilde stige op i Vognen, traen Greven heel uventet ud i Døren. Han bar sit Hoved stolt opreist, hans Ansigtstræk syntes som forædlede, fastere hans Skridt. Han havde overvundet Smerten. — Han omfavnede Vennerne hjerteligt, og sagde derpaa med alvorlig Værdighed: „Deres

Bekjendtskab var det sidste Lyspunkt i mit Liv; Amalies Flugt det første Slag af det Uveir, som nu bryder ud over mit Huus, og tilintetgjør det. I Alderdommen, naar Phantasiens Flammer slukkes, gjelde Anelser mere end i Ungdommen. Jeg takker Dem for de muntre Øieblikke, som Deres friske livsmodige Aand forundte mig. Beed, at Herren snart vil fuldende, hvad han har besluttet over mig."

Greven torrede hurtigt en Taare bort af Øiet, da han skiltes fra Vennerne, og disse forlode ogsaa Slottet i den dybeste Bevægelse.

Midt i den tilgrændsende Skov stødte de paa en Trop af Grevens Jægere, som bragte Grev Frantz til Slottet paa en Bør, flettet af løvfulde Grene. Et Skud, som gandske uvertet faldt i det tykke Krat, havde truffet ham i Brystet. Han lod til at være uden Redning. „O, bort! bort fra denne Jammerens Skueplads!" Saaledes raabte Vennerne, og rask gik deres Reise videre fremad.

Adskillige Aar vare forløbne. Hartmann, rykket frem paa sin diplomatiske Løbebane, gik i sin Regjerings Ærinder til Rom, og derpaa til Neapel. Herfra erholdt Villibald, der var bleven tilbage i Berlin, et Brev af følgende Indhold:

Hartmann til Villibald.

Jeg tilskriver Dig, min bedste Villibald, i den største Sindsbevægelse. Jeg er bleven mindet om et

Øieblik i vort Liv, som greb Dig saaledes, at Du i lang Tid ikke kunde forvinde den sælsomme Følelse af Lyst og Smerte, af Kjærlighed og Foragt. Dog, uden videre Fortale til Sagen.

Igaar besøgte jeg det meest henrivende romantiske Punkt i denne Egn, nemlig Calmadelenser-Klosteret i Nærheden af Pastlippo.

Prioren var artig nok til at henvise mig til en Munk, som var en Tydsker, og som han dispenseerte fra sit Taushedsløfte. — Jo længer Munken talte med mig, desto mere bekjendt blev Tonen af hans Stemme mig, og tillige i hans ærværdige Ansigt laae der noget Bekjendt og før seet, som kun det lange hvide Skjæg syntes at gjøre tvivlsomt. Munken betragtede mig med en forskende Opmærksomhed, som aabenbar vidnede om, at jeg ogsaa forekom ham bekjendt. Endelig nævnede jeg, da Munken spurgte mig, om jeg for førstegang var i Italien, vor Reise fra Berlin, over Prag og Wien til Mailand. „Saa — raabte Munken: bedrager den Erindring mig vel ikke, der randt mig i Sinde, str jeg saae Dem. Vi har alt seet hinanden paa Grev Maximilian von C*s Slot i Bøhmen." —

Munken var hiin værdige Geistlige, Grev C*s Slotskapellan, og Du kan tænke, hvorledes, som med et Trolddomsslag det klare levende Billed af hiint skjebnefulde Moment i Slottet, traadte frem for mine Øine. Med Heftighed bad jeg Munken meddele mig, hvad der siden havde tildraget sig, og tilføiede, at hvis min Tilbagereise atter førte mig igjennem Bøhmen, vilde jeg sikkert gjøre Brug af den gamle Gre-

ves Gjestmildhed, dersom han endnu var i Live. „Ak — sagde Munken, i det han løftede sit taarefulde Blik mod Himlen: ak, Alting er forbi! den hele Pragt og Herlighed forsvunden. Natfugle have nu fæstet Bolig i Ruinerne af den Borg, hvor eilers Frihed og Gjestmildhed thronede i glimrende Pragtgemakker."

Vi have vel begge anet denne Families Undergang, der alt forlængst var truet af uheldvarslende Hemmeligheder; hør nu, hvorledes Alting, ifølge Munkens Fortælling, har tildraget sig:

Dødeligsaaret blev den unge Greve bragt hjem til Slottet. Ved Saarlægens Dulighed frelstes han; den milde Sorg, den dybe Tungsind, der fyldte hans Sjel, havde brudt hans, Ild og Flamme sprudende Aand, og var just derfor gavnlig for hans Helbred. Begge, den gamle Greve og Grev Frantz, havde opgivet alt Haab om at opdage Amalie, der var forsvunden som ved Hexerie, uden mindste Spor. Gravens Stilhed herskede i Slottet, og kun enkelte lyse Øieblikke, som den Geistlige vidste stundom at fremlokke, afbrød den dybe Sorg, hvori Fader og Søn vare nedsjunkne. Kun den Trøst, som Religionen formaaer at yde, styrkede den gamle Greve, da det græsselige Slag traf ham, som Grev Frantz forgjæves havde søgt at afvende. Grev Maximilian fik ved et Tilfælde at vide, at hans Søn Carl virkelig for nogen Tid siden var bleven bragt som Anfører for en Røverbande fangen ind til Elsaß, og dømt til at henrettes, men befriet derfra med Magt af sine Kammerater, som havde brudt Fængselet, hvori han sad.

Hans Familienavn var slagen op paa Galgen, dog havde man af Skaansel udeladt hans Grevetitel.

Søvnløs laae Grev Maximilian en Nat, qvælt af Tanken paa den Skjændsel, hvori den ugudelige Søn havde nedsænket den værdigste Familie, og paa hvorledes Amalies forbryderske Vanvid endogsaa havde udslukt de sidste Funker af Haab om nogensomhelst jordisk Trøst, da fornam han sagte Trin udenfor Slotsvinduerne, og det forekom ham, som om Hovedindgangen blev forsigtig aabnet. Derpaa blev Alting stille, men snart efter lod der sig høre, ligesom fra den dybeste Kjelder, en sælsom klirrende Lyd, som om man færdedes med Jern. Greven trak i Klokken, som gik ud i Daniels Kammer; men han maatte ringe, saameget som han vilde, Daniel lod sig hverken høre eller see. Da stod Greven op, kastede Klæderne om sig, tændte et Voxlys ved Natlampen, og steg ned, for selv at undersøge Aarsagerne til denne Larm. I Forbigaaende saae han ind i Daniels Kammer, og overbeviste sig om, da Sengen endnu var urørt, at Daniel ikke endnu havde lagt sig. Da Greven indtreen i den store Søilesal, smuttede et Menneske hurtigt ud af Portalen. Til høire og venstre var en Rad Værelser, som man fra Forsalen af traadte ind i. Rækken paa høire Side endte med et lille hvælvet Cabinet, hvis Dørre vare af støbt Jern, ligesom og der befandt sig et forsvarligt Jerngitter for det eneste Vindue. Midt i Steengulvet i dette Cabinet var en Jernfalddør anbragt med stærke Tværbøiler over. Den førte ned til en dyb Hvælving, hvor den betydelige Familieskat gjemtes, som bestod deels af myntet Guld,

deels af prægtigt Guld- og Sølv-Bohave, og af Juveler og andre Klenodier. Dørrene til det første Værelse paa høire Side stode aabne, Greven traadte hurtigt ind, skred igjennem den hele Række, og Aandedraget var næsten forgaaet ham, da han fandt Døren til det sidste Cabinet aabnet uden nogen Vold. Greven traadte forsigtig ind. „Giv dog nogen Tid. Det er et forbandet Arbeide, men jeg skal snart være færdig." Saaledes talte et Menneske med lav Stemme, som knælede paa Falddøren, og ivrig filede paa Jern-Tværbøilerne.

„Heida!" raabte Greven med stærk Stemme. Da foer Mennesket forskrækket op og vendte sig om. Det var Daniel. Bleg som et Spøgelse stirrede han paa Greven, og denne paa ham, truffen af den græseligste Overraskelses Lynslag.

„Forvorpne Hund! udbrød Greven endelig: hvad bestiller Du der?"

Krampagtigt fordreiedes Daniels Ansigt, idet han med skjælvende Læber fremstammede: „Ret — mæs — sigt — Arvegods — jo!" Da nu Greven traadte nærmere, tog han hurtig et Brækjern op fra Gulvet, og holdt det truende mod Greven. „Afveien, Afskum, som jeg har næret og pleiet! Graahaarede, hyklerske Skurk!" Saaledes raabte Greven i opblussende Vrede, greb kraftfuld og stærk, uagtet sin høie Alder, Oldingen i Struben, og slæbte ham gjennem Værelserne til Forsalen, hvor han af al Magt ringede i Slotsklokken. Skræmmet op af Søvne styrtede nu Enhver til, for at see et Skuespil, som Alle bævede tilbage for. „Slut ham i Lænker, og kast ham i

Taarnet!" raabte Greven til Tjenerne. Dog, som de vilde gribe Oldingen, der ukjendelig, uden at give Lyd fra sig, mere hang end stod for Grevens Næve, maatte de holde inde paa Grevens Vink. Han syntes nogle Øieblikke at grunde paa en Beslutning. Derpaa sagde han med alvorlig Høimodighed. „Kaster den gamle Kjeltring ud af Slottet, og lader han sig mere see, saa hids Hundene paa ham!" Og hans Befaling blev udført.

I samme Øieblik savnedes to af Grevens troeste Jægere, Poul og Andreas. Den gamle Greve begyndte alt at mistænke ogsaa dem for Andeel i Daniels Udaad, da de ved Morgenens Frembrud, bedækkede af Støv og Sved, galopperede ind ad Slotsporten.

Medens de Andre gabede paa den grebne Skurk, vare de hurtig løbne ud i Gaarden, hvor de troede at have hørt Trampen af Heste. Virkelig bleve de ogsaa vaer, trods Nattens Mørke, en tom af tvende Ryttere ledsaget Vogn, som i en lille Frastand langsomt bevægede sig afsted. Hurtig sadlede de nu deres Heste, toge Bøsse og Jagtkniv med og galopperede efter Vognen. Morgenen var alt brudt frem, da Vogn og Ryttere pludselig forsvandt Jægerne af Sigte, ved en dyb Kløft, medens der løsnedes flere Skud i det tykke Krat. Det nødte Jægerne til, hurtig at vende om, da de maatte troe dem omringet af en Bande, som var dem overlegen.

Det syntes kun altfor vist, at den gamle Daniel var traadt i Forbund med de Kjeltringer, som havde lagt an paa at udplyndre Greven. Og dog blev det

Denne og Alle en uforklarlig Gaade, hvorledes det kunde gaae til, at en saa gammel, og efter alt Udseende Familien saa tro Tjener som Daniel, havde kunnet lade sig forføre til en saadan Forbrydelse. Den Geistlige allene meente, at han ofte, ved ubemærket at betragte Daniel, var bleven vaer hos ham Spor til et sønderrevet Gemyt, som var utilfreds med sig selv og den hele Verden; og at han, den Geistlige, endogsaa engang havde hørt den gamle Mand i en heftig Opbruusning mod en Kammerat at yttre: Herren havde ikke holdt det, som han havde lovet ham, naar han havde tjent ham saa længe som nu; og Herren var overhovedet meget streng og haard, og egentlig Skyld i den ældste Herr Greves Ulykke.

„Den Utaknemmelige! sagde den gamle Greve: o, den Utaknemmelige! Jeg har meer end fordoblet hans Løn; jeg har ikke holdt ham som min Tjener, men som min Ven. Men ved den Slags Velgjerninger blive gemene Naturer kun overmodige, og man støder dem fra sig, istedet for at drage dem fastere til sig. Nu bliver det mig klart, at alt det, som jeg holdt for godmodig Eenfoldighed, kun var et indvortes Velbehag over slige Streger, som kun et dybt fordærvet Gemyt kan betjene sig af. Med Abekjærlighed hang den Kjeltring ved den, som jeg med oprørt Hjerte maatte forskyde. Ved alle de Skjelmerier, han alt som Dreng begik her paa Slottet, var den Gamle en tro Medhjelper, men jeg tilskrev det kun en dum Godmodighed, som Drengen, der alt dengang udøvede en Magt over Mennesker, som jeg gruede for, ikke vidste at underkue. Ofte kunde den Gamle ikke

skjule sin Mismodighed, naar jeg maatte lægge Hindringer i Veien for hiin Forskudtes usalige Ødselhed, og i den underdanige Ærefrygt, i den tro Hengivenhed, som han da gjorde sig dobbelt Umage for at yttre imod mig, seer jeg nu det meest udtænkte, sorteste Hykleries Bestræbelser."

Den Geistlige bemærkede videre, hvorledes man nu med den høieste Sandsynlighed vel kunde antage, at Daniel havde befordret Amalies Flugt. Daniel kunde nemlig meget let have forskaffet sig Nøglen til Portalen og den yderste Slotsport, meget let kunde han under et eller andet Paaskud have bortfjernet det muligt besværlige Tjenerskab, hvoraf nogen ellers kunde have bemærket Amalie paa Veien fra hendes Værelse, ned igjennem Huusdøren og ud af Porten paa fri Mark, og saaledes det blive udført, som uden en saa betroet Tjeners Hjelp havde været umuligt. Den Geistlige erindrede videre Daniels Sammenkomst med en fremmed Mand i Parken hiin aarle Morgenstund, og den sælsomme Anelse, som dengang havde bemægtiget sig ham. Han sluttede med, hvorlunde det dog havde været bedre, at indespærre den gamle Misdæder, og ved hans Tilstaaelse at faae Sagen oplyst.

„Just dette Lys, sagde Greven i høitidelig Alvorstone: er det jeg gjerne vil undgaae, og jeg vil anraabe den Almægtige om, at Alting maa vedblive at være nedsænket i den dybe Nat. En indvortes Stemme siger mig, at hiint Lys vilde være den Lynstraale, som knuser mit Hoved og min Stamme."

Atter vrimlede Skoven nu af Røvere, alleslags fremmede Folk lode sig see i Byerne, ja selv trindtom Slottet, snart som afskedigede Soldater, snart som Laboranter, snart som omslakkende Kræmmere, o. s. v., men hvis hele Udseende var mistænkeligt nok til, at tiltroe dem et gandske andet værre Haandværk. — Desuagtet blev i lang Tid Alting roligt, indtil endelig Rygtet atter gik om udøvet Røverie i Egnen af Potschatek; tillige fik man Efterretning om, at en stor Zigeunerbande, trods de udstilte Posters Vagtsomhed, skulde være dragen ind i Landet over den mæhriske Grændse.

Andreas, en af de Jægere, som havde forfulgt Røverne, stadfæstede denne Efterretning. Han havde tæt ved den Bjergkløft, hvori Vognen tilligemed Ryttterne dengang forsvandt, bemærket en Sværm Zigeunere: Mænd, Qvinder og Børn.

Da sammenkaldtes Jægerne fra hele Nabolavet, og alt den følgende Nat stillede Grev Frantz, ledet af en indvortes uimodstaaelig Drift, sig i Spidsen for dem, for at overfalde og tilintetgjøre dette Pak.

Allerede langtfra lysnede en tæt ved Randen af Kløften høit blussende Ild. Grev Frantz sneg sig sagte til med sine Jægere, og de bleve en Trop af tolv til femten Zigeunerkoner og Piger vaer, tilligemed adskillige Børn. Der blev kogt og stegt, sjunget og dandset, medens omtrent sex Mænd, støttede paa deres Bøsser, syntes at bevogte Troppen. Pludseligt styrtede Jægerne med høit Skrig ind paa dem, men da greb baade Piger og Koner til de ladte Bøsser, og

skjød tilligemed Mændene paa Jægerne, som imidlertid, begunstiget af Kratskoven, traf bedre, saa fire af Mændene og nogle Qvinder styrtede til Jorden; de andre forsvandt i Kloften.

Som nu Jægerne undersøgte paa Valpladsen, hvem af de Nedstyrtede der maaskee kun var saaret, hævede en tæt besløret Skikkelse sig fra Jorden og vilde flye. Grev Frantz traadte den imøde. Med et høit Skrig var Fruentimmeret, ved Synet af ham, i Begreb med at synke om. En Jæger holdt hende overende i sine Arme, idet han løftede Sløret, som bedækkede hendes Ansigt. Greven saae stivt blegnende paa den Afslørede, som paa et græsseligt Spøgelse. Det var Amalie. I samme Øieblik rev hun sig, med den meest rasende Fortvivlelses Kraft, ud af Jægerens Arme, trak pludselig en stor Kniv frem, og styrtede henimod Greven. Forsteren, der stod ved Siden af ham, slyngte sine Arme om den Affindige, afvæbnede hende, medens Jægerne holdt hende fast imellem sig, og spurgte Greven med veemodig Tone: „Hvad skal vi gjøre? hvad er der muligt at gjøre?" Da var det, som om Greven først nu blev reven ud af en krampagtig Forstenelse; han raabte med en vild frygtelig Tone: „Binder hende, bringer hende til Slottet!" svang sig op paa Hesten, og jagede afsted igjennem Skoven.

„Forvorpne Skabning! altsaa til Mordere og Tyve flygtede Du fra Din Faders Huus, fra Kjærlighedens Arme! Nei, mere Skjændsel skal Du ikke bringe over det graa Hoved; Klostermuren skal skjule Dig og Dit brødefulde Vanvid for Verden!" Saa-

ledes raabte den gamle Greve i sit Gemyts dybeste Harme, da Amalie blev bragt for hans Øjne. Dog, hun aandede ikke, hun kunde ikke mere holdes for et levende Væsen. Ikke engang den sagteste Bevægelse, ikke et Blik fra de dødsstive Øine beviste, at hun fornam eller bemerkede det mindste af hvad som taltes eller begav sig omkring hende. Ikke en Lyd kom over hendes Læber. Førte man hende, saa gik hun, lod man hende staae, saa stod hun; hun lignede aldeles en Automat. Greven lod hende spærre i et afsides, eensomt Værelse, og havde i Sinde, om faa Dage at lade hende bringe til et fjerntliggende Kloster.

Forgjæves gjorde den Geistlige sig Umage for at bevæge Amalie til at tale. Hun vedblev at tie; og ligesaalidt lykkedes det, at nøde hende til at spise og drikke. Begge, saavel den Geistlige som Saarlægen, stemmede overeens i den Formening, at det paa ingen Maade var physisk Sygdom, men snarere en psychisk anstrengt Villie, og at hun havde besluttet at døe.

Grev Frantz var roligere og mere fattet, end man skulde have ventet. Han syntes gandske at have føiet sig i den raadende mørke Skjæbne, og hverken at haabe eller frygte noget mere.

Endelig i den fjerde Nat efter at dette havde tildraget sig, brød det frygtelige Uveir løs, som tilintetgjorde de ædle Grever von C**s Herresæde.

Just i Midnatstimen, da Alt paa Slottet laae i dybeste Søvn, blev Slotsporten sprængt, og Røversværmen trængte ind under et vildt Mordskrig, skjød ind ad Vinduerne, brød Dørene op, og myrdede de

tililende Tjenere, som en efter den anden stødte paa dem. Neppe havde Grev Frantz ladet sine Pistoler, da han alt hørte Røverne rase i Værelserne nær ved hans Sovegemak, og raabe hans Navn. Han holdt det for ude med sig. Dog, Vinduet fra hans Sovekammer vendte ud til Haugen, opad Muren var en Spalier, paa denne svang han sig ned, iilte i den bælmørke Nat til Førsterhuset, hvis Vinduer langtfra lyste ham imøde. Glad Haab bevingede hans Fjed; da han kom dertil, fandt han alt Jægerne færdige at bryde op, medens den hele Stormringningsklang gyselig lød fra Byerne. Førsteren havde hørt den stærke Skyden i Nærheden af Slottet, seet klart Fakkelskin, formodet et Røverangreb, og strax gjort Allarm. Rask iilte man nu tilbage til Slottet.

Som Anføreren for Banden, der udmærkede sig ved en majestætisk Figur, et stolt Udseende, traadte ind i den gamle Greves Værelse, trykkede denne en Pistol af imod ham, og feilede. Han vilde just skyde den anden af, da med et høit Skrig: „Carl, Carl! her er jeg, her er Din Kone!" Amalie styrtede til og i Røverens Arme. Pistolen sank den gamle Greve af Haanden, forfærdet raabte han: „Carl! Søn!"

Da traadte Røveren med frøk haanlig Stolthed hen for ham og sagde: „Ja, den Søn, som Du forstødte, maa saaledes fordre sin Arvedeel af Dig, Du graahaarede Synder!"

„Forvorpne Skurk!" raabte Greven, skummende af Vrede. — „Tie! sagde Røveren: jeg veed hvem jeg er, og hvorledes jeg er bleven det. Du saaede i Dit fordærvelige Bryst giftigt Ukrud, og undrer Dig

at Ukruddet er spiret op, men uden Blomster? Forførte Du ikke min Moder? Gav hun Dig ikke med Afsky Haanden, som Du fraev Den, hun elskede saa inderligt? Og til Trods for Dig, vil jeg herske paa min blodige Røverthrone med hende, som elsker mig ligesaa sandt, som Din Kone aldrig har elsket Dig, og som Du vilde koble bort."

„Helvedes Afskum!" raabte Greven, og greb Amalie, for at rive hende bort fra Røverens Bryst. Da raabte denne med græsselig Stemme: „Haanden bort fra min Kone!" og svang den dragne Sabel truende over Faderens Hoved. I dette Øieblik var det at Grev Frantz, som lykkelig var trængt igjennem med sine Jægere, kom til og saae sin Faders Fare, lagde an og skjød. Med sønderknust Hoved styrtede Røveren til Jorden. „Det er Din Broder Carl!" stønnede den gamle Greve, og sank livløs ned ved Siden af den Dræbte. I stum Bedøvelse, som truffen af et Lyn, stirrede Grev Frantz paa Liget.

Der flød Blod i Slotsgangene, og næsten var der ikke een eneste af Grevens Tjenere, som jo laae haardt saaret eller død. Ogsaa den brave Saarlæge fandt man i Forsalen, myrdet med mange Stik; men ikke langt fra ham laae ogsaa den forvorpne Daniel med sønderknust Hoved. Ingen af Røverne undkom. De, som i Slottet selv ikke blev dræbt af Jægerne, og som vilde redde sig ved Flugten, faldt i Hænderne paa de bevæbnede Bønder, som skareviis kom dem imøde. — Endnu under Fægtningen havde disse Skurke, da de saae at Alting var tabt, sat Ild paa Slottet, som nu paa alle Kanter blussede op i Flammer.

Med Møie reddede man den gamle, afmægtige Greve, saavelsom den i fuldkommen Apathie nedsjunkne Grev Frantz ud af Ilden, som, da det var umuligt at faae Bugt med den, fortærede hele Slottet lige ned til Grunden. Amalie var ingensteds at finde; man troede, hun var omkommet i Flammerne.

Grev Maximilian døde faa Dage efter i den Geistliges Arme, som derpaa forlod denne Skrækkens Bolig, og begav sig til Calmadelenserne i Neapel.

Grev Frantz bragte ved et lovformeligt Gavebrev Godserne i en fattig haabefuld Ynglings Hænder, der hørte til en Green af den grevelige Familie. Han selv forlod Landet med en ubetydelig Summa, og sandsynligviis har han forandret sit Navn, da man ikke siden har hørt noget til ham.

Det gjør den nye Eiers fine Følelse Ære, at han ikke vil opslaae sin Bolig der, hvor hiin gruelige Begivenhed har tildraget sig. Det nye Slot blev opbygget paa den anden Bred af Mulda.

Det er mig heel umuligt, efter Munkens Fortælling at tilføie noget om mig selv eller om andre Ting; det vil Du selv føle, min Villibald, derfor intet videre i Dag, ꝛc.

Villibald til Hartmann.

Töplitz, den. ....

Jeg kan, jeg tør ikke sige Dig, hvilket Indtryk Dit Brev har gjort paa mig! En Tilskikkelse kan

man vel kalde det, at Du langt borte i et fremmed Land traf den Geistlige fra hiint Slot; en endnu større Tilskikkelse var mig forbeholden. I faa Ord skal Du faae Alt at vide.

Igaar Morges gjorde jeg her — Hvorfor jeg opholder mig i Töplitz, spørger Du? Ikke sandt! — Min sædvanlige Rheuma, som gjør mig lam i alle Lemmer, men især min fatale, al Aandskraft hemmende Hypochondrie — ja, saa kalde Lægerne det, uagtet Navnet er mig forhadt, og synes heller ikke at passe paa min Tilstand. Alt det har bragt mig hertil. Altsaa igaar Morges tidlig, da jeg følte mig usædvanlig frisk og stærk, foretog jeg mig en længere Udflugt end sædvanlig. Jeg var kommen ind i en vildvoxet Bjergkløft, da saae jeg pludselig et Fruentimmer af høi, rank, ungdommelig Figur, i en sort, med Fløielskanter i gammeltydsk Smag tilskaaret, Silkekjole, og en meget riig ziirlig Kniplingskrave; hun gik langsomt nogle Skridt foran mig. Synet af en gandske eensom, pyntelig klædt Dame i denne vilde Orken, havde virkelig noget meget Sælsomt. Jeg tænkte, her er det dog vel ikke upassende, at tale til hende, og iilte efter hende. Jeg var allerede tæt bag ved hende, da hun vendte sig om. Jeg bævede forfærdet tilbage, hun flygtede med et høit Skrig ind i Krattet, og var i et Øieblik forsvundet. Ikke var det det blege af Kummer og vel ogsaa af begyndende Alder vanzirede Ansigt, som dog endnu bar Spor af høi Skjønhed, kun det uhyggelige Blik i de mørke ildsprudende Øine, som jeg bævede tilbage for. Jeg holdt det ikke for raadeligt, at følge den Ubekjendte, og det

af en dobbelt Grund. For det første var jeg tilbøielig til, ifølge hiint Blik, at holde hende for vanvittig; for det andet kom jeg i Fare for, gandske at forvilde mig, da det nu allerede maatte koste mig Umage nok, at finde den nærmeste Vei tilbage til mit Hjem.

Da jeg ved Vertshuustaffelet fortalte mit Eventyr, sagde min Nabo, som alt i mange Aar pleiede at besøge Töplitz hver Sommer, til mig, at hiint Fruentimmer rigtignok var vanvittig, og meget godt bekjendt af mange Personer i Töplitz. For flere Aar siden viste et ungt Fruentimmer sig nemlig der i Egnen, som i en pjaltet Dragt snart tiggede hos Bønderne, snart bedre klædt bød Juveler af betydelig Værd tilfals, og derpaa igjen forsvandt mellem Bjergene. De overtroiske Folk holdt hende snart for en Skovhex, snart for en Bjergtrold, og bade en Geistlig i Töplitz om at fordrive den onde Aand. Den Geistlige lovede det; dog havde han gandske andet i Sinde. Snart hændte det sig ogsaa, at han, vandrende i den Egn, hvor denne Person pleiede at vise sig, virkelig stødte paa hende, og blev anmodet om en Almisse af hende. Den Geistlige, en Mand med klar Forstand, med et skarpt psycologisk Blik, mærkede strax af hendes Ord, at han havde en Afsindig for sig. Det lykkedes ham at vinde hendes Tillid, og uagtet han ikke vidste, hvorledes han skulde rime alt det sammen, som hun sagde ham om hendes Stand, hendes Herkomst og nuværende Forfatning, saa gik han dog med megen Behændighed ud derpaa. Den Geistliges trøsterige Ord syntes at gjøre et veldædigt Indtryk paa hende; hun lovede, at indfinde sig paa samme Sted igjen, og holdt

Ord. Endelig efter flere Samtaler kom det saa vidt, at den Vanvittige villig fulgte ham til Töplitz, hvor han indleiede hende hos en Familie, hvis Eiendom laae temmelig afsides, og tillige leverede ham et lidet Skriin med Juveler, som hun havde havt nedgravet i Skoven. Den Geistlige var overbeviist om hendes fornemme Herkomst; han lod derfor bekjendtgjøre en Opfordring til mulige Beslægtede, hvori han paa det noieste beskrev hendes Person og de Juveler, hun havde betroet ham. Det varede ikke længe, saa meldte sig den unge Grev Bogislav von F. i Töplitz, og erklærede, efter at han længe havde underholdt sig med den Afsindige, at hun var en Paarørende af hans Huus, for hvem h. n vilde betale betydelige Kostpenge, da hun paa ingen Maade vilde forlade sit nærværende Opholdssted. Min Nabo sluttede med at opmuntre mig til at gjøre den Vanvittiges Bekjendtskab, som kun paa hendes eensomme Spadseregange var folkesky, men ellers meget mild og god.

Jeg gik i Eftermiddags derhen. Huusfolkene syntes at være belavede paa slige Forsøg; de sagde mig: Grevinden vilde snart komme hjem fra hendes eensomme Spadseregang. Strax efter traadte ogsaa virkelig Damen ind i Værelset, gandske i samme Dragt, hvori hun havde mødt mig i Skoven, hilsede mig uden al Forundring med den fornemste Anstand, og nødte mig, vel vidende at mit Besøg kun gjaldt hende, til at tage Plads. Uden mindste Spor til Afsindighed talte hun om ligegyldige Ting, indtil jeg yttrede — jeg veed ikke selv hvorledes det faldt mig ind — at det ikke var lykkedes mig, at erfare

hendes sande Familienavn. Da heftede hun sit Blik fast paa mig, og sagde med den dybeste Sorg i Stemmen: „Hvorledes, min Herre? skulde De ikke kjende mig? Skulde De ikke alt tilforn have seet mig midt i den frygteligste Tilskikkelses Gruelighedet, ikke alt ofte være bleven grebet af den uhyre Skjebne, som holder mig saa bittert omsluttet? Ja, jeg er hiin ulykkelige Amalie, Grevinde von Moor, men det er den sorteste Bagvaskelse, at min Carl selv skulde have dræbt mig. Kun tilsyneladende gjorde han det, for at tilfredsstille den vilde Sværm. Det var kun en Theaterdolk, som han satte mig paa Brystet." Det sidste sagde Grevinden gandske sagte og næsten smilende. Derpaa blev hun ved i sin forrige Tone: „Schweitzer og Kosinsski, de ædle Mennesker have reddet mig. De seer, min Herre! jeg lever, og intet Liv er uden Haab. Keiseren vil, han maa benaade Grev Carl von Moor, men han tør ikke gjøre det førend Grev Frantz er død. Men han har tre Liv. To Gange er han allerede død; jeg selv (idet Grevinden rykkede tæt hen til mig, hviskede hun mig i Øret) jeg selv — denne Haand har engang dræbt ham. Nu lever blot det tredie Liv; naar det er endt paa en voldsom Maade, som snart vil skee, saa er Alting godt. Carl kommer tilbage, bliver sat i Besiddelse af sine Godser i Bøhmen, som man har berøvet ham, og min græsselige Qval er tillige forbi. Da min Onkel døde, berørte jeg med denne Haand, som endte hans Søns andet Liv, hans venstre Øie; og da blev det staaende aabent, og Ingen formaaede at trykke det til, og han seer endnu bestandig paa mig med dette Øie." Grevinden

nedsank derpaa i en dyb Eftertanke, sprang strax efter igjen pludselig op, og idet Afsindighedens mørke Ild glindsede fra hendes Øine, raabte hun til mig: „Finder De mig smuk? Kunde De elske mig? O, jeg kan rigelig belønne Deres Kjærlighed! Før mig bort fra den Forhadte! Red mig! red mig!"

Grevinden vilde synke til mit Bryst, men da tog Huusverten hende ved Armen, og tilhviskede hende: „Naadige Grevinde, naadige Grevinde! der er han! det er den høieste Tid. De maa bort!" — „Du har Ret, gode Daniel! svarte hun ligedan — ja, gandske Ret! bort! bort!" Og med disse Ord sprang hun hurtig ud af Værelset.

Jeg bævede som rystet af Feberkulde, stammende uforstaaelige Ord. „De er forskrækket, min Herre! sagde Verten smilende: men nu har det ikke det mindste at betyde mere. Ellers, førend jeg havde udfundet af hendes Ord, hvorledes jeg skulde bære mig ad, blev hun rasende, hvergang hun skreg: red mig, red mig! men nu pakker hun kun hurtig sine Juveler sammen, og løber omkring under alslags forvildet underlig Tale, til hun falder i en dyb Søvn, hvoraf hun atter vaagner i hendes sædvanlige rolige Tilstand."

Da jeg kom hjem, fandt jeg Dit Brev! ikke et Ord mere. — O, Hartman, min inderligst elskede Ven! vi staae midt i Schillers Røvere, sagde Du dengang; men den Tanke, der ikke syntes at være andet end Spøg, berørte Pendulen i det fordærvelige Hjulværk, som greb mig Letsindige, og hvis, selv det Inderste sønderrivende Kraft, jeg endnu føler. Lev vel, ꝛc.

Da Hartmann endelig saae sin Ven igjen i Berlin, fandt han ham vel helbredet fra den ødelæggende Stemning, som ogsaa kan tilregnes physisk Lidelse; men Begge, Villibald og Hartmann, erindre sig ofte endnu, naar de silde ud paa Aftenen sidde fortrolig hos hinanden, hiint græsselige Sørgespil i Bøhmen, i hvis første Akt en sælsom Tilskikkelse lod dem spille med, og en dyb Gysen gjennembæver da deres inderste Gemyt.

(E. T. A. Hoffmann.)

Gjensynet paa St. Bernhard.

I en gammel Landsbykirke i Kanton Bern staaer bag Alteret i en Nische et Malerie, forestillende Guds Moder, hvorlunde hun holder Christusbarnet opretstaaende foran sig, og dette udbreder de smaae Arme, som om det vilde slutte hele Verden deri. Skjøndt det nu er viensynligt, at dette Billed vilde passe i den gamle Alterramme, og vel ogsaa har været bestemt for denne, har man dog ikke smykket Alteret dermed, men Rammen staaer tom, og Billedet synes opreist som et Minde over to Gravstene.

For mange Aar siden levede i denne Landsby en Præst, ved Navn Sarret. En raa Aprilaften sad denne Olding i sin Familiekreds. Hans Søn Louis

forelæste ham endnu engang Texten til næste Dags Prædiken. Da treen Kromanden ind og meldte, en Vandringsmand var for nogle Timer siden kommen til ham og laae nu i en saa heftig Feber, at det var troligt, han havde fundet sit sidste Herberg her. Med Længsel havde han forlangt Præsten til sig, men da der af hans Tale lod sig slutte, han var en Katholik, havde han sagt ham, her var kun en reformeert Kirke; hvorpaa den Syge da havde givet sig til at græde bitterlig.

„Ei, ei, min kjære Kromand! raabte Sarret, og sprang op i hellig Iver: er det da absolut nødvendigt, at Menneskene maae være af een Tro, for at staae hverandre bi i den sidste Nød?" Med disse Ord greb den Gamle efter Hat og Stok, befalte sin Søn at medtage en Krukke med styrkende Balsom og en Flaske Viin, og iilte efter Verten.

Samaritanerne traadte ind i Gjestestuen. I et Hjørne af den laae den Syge paa en Seng i stærk Feberhede, stirrende paa et lidet Kors, han holdt i sine skjælvende Hænder. Sarret traadte til ham og sagde: „Min Søn, jeg er Præsten her paa Stedet og kommer at besøge Dig." — Gladelig skuede den Syge op. „Ak, sagde han med svag Stemme: min sidste Stund er nær, og jeg længes efter vor Kirkes hellige Skikke. Vil De høre mit Skriftemaal og give mig den sidste Olie?" — „Dit Skriftemaal vil jeg høre, svarte Sarret: men at salve Dine Fødder til Vandringen i Dødens Dal, forstaaer jeg ikke. Med styrkende Viin vil jeg vaske dem, thi Du har endnu en Stund at vandre i herneden."

Med Møie reiste den Syge sig op, og fremstammede sit Skriftemaal. Han var en ung Maler, der kom fra Italien og vilde vandre hjem. Hans rene Sjel havde ingen anden Synd at bekjende, end at han af Iver for sin Konst stundom havde forsømt den offentlige Gudstjeneste. Sarret gav ham herpaa Absolutionen. Han besad nogle medicinske Kundskaber, og mærkede ret vel, at Reisens Møie havde udtømt Ynglingens Kræfter. Derfor gav han ham styrkende Midler, medens Louis vaskede hans hovnede Fødder med varmet Viin. Skjøndt nu den Lidendes Tilstand herved blev formildet, syntes dog Lægens Hjelp nødvendig. Imidlertid lod Sarret Patienten bringe til Præsteboligen og lægge i en varm Seng, hvor han snart indslumrede af Mathed.

Præstefamilien bestod af den gamle Fader Sarret, hans Hustru Margaretha, og deres Børn Louis og Maria. Louis var nys kommen tilbage fra Universitetet i Lausanne, hvor han havde studeret Theologie og tillige fundet en Ven, der nu var hans Søsters Forlovede. En riig Kjøbmands Søn, ved Navn Reimold, studerede nemlig med ham; han var en ædel, men høist søermerk Yngling. Begge bleve snart fortrolige Venner, og da Louis ofte talte om den stille Lykke i det dyrebare Hjem, besluttede Reimold at følge ham did, da hans Studier vare endte. — Sammen vandrede begge Ungersvende gjennem Schweitzerdalene til den venlige Landsbye, og da de kom til Præstegaarden, da Maria, opblomstret til Jomfru, støi i Broderens Favn og drog ham ind til de dybtrørte Forældres Bryst, da blev Reimolds Sjel

saa bevæget, at han grædende kastede sig i de Gamles Arme, og tilraabte dem: „Lad dog ogsaa mig være Eders Søn!" Og han blev det. — Snart anede Louis et gjensidigt Venskab mellem Veu og Søster; han sammenføiede deres Hænder, Forældrene gave deres Minde med Glæde, og Reimold ilte tilbage til Lausanne, for ogsaa at erholde Sines. Alt havde han nu skrevet hjemmefra og meldt, at hans Fader Intet havde mod hans Valg. — Saaledes stode Familieforholdene, da den syge Vandrer optoges i Præsteboligen.

Lægen kom og fandt hans Tilstand meget betænkelig. Uophørligt sysselsatte ham et Gudsmoderbilled, hvorpaa han meente at arbeide. Hans Øine stirrede paa een Plet, og hans matte Haand bevægede sig, som om han førte Penselen. Op foer han ofte som i Vanvid fra dette stille indbildte Arbeid, som om det ikke vilde lykkes for ham, foldede Hænderne i Fortvivlelse, og bad inderligt til den hellige Maria, hun vilde blot vise sig for ham een eneste Gang, at hans dødelige Øie kunde fatte hendes himmelske Træk.

En Aften, da Moder og Datter sadde stillesyslende i Sygeværelset, indfandt Feberen sig med usædvanlig Styrke. Moderen havde endnu ikke været Vidne til hans Paroxysmer, og forstod ham derfor ikke, da han bad: O, Maria, Maria! hører Du da ikke min Raaben og Beden? — Hun meente, han kaldte paa hendes Datter, og idet hun med den ene Haand greb Lampen, med den anden førte sin Datter til Sygesengen, sagde hun: Her er Maria! Samme Øieblik slog hun Lampeskjermen op, og da Lyset plud-

seligt faldt paa Marias deilige Ansigt, og Pigen veemodigt smilende rakte Ynglingen sin Haand, meente han virkelig at see den Himmelske for sig, stirrede henrykt paa hende og trykte sine hede Læber paa hendes Haand. Da hun nu satte sig hos ham og tilkalte ham med kjærlige Ord, spurgte han bævende, om hun da vilde blive lidt hos ham? og da hun i sin Uskyldighed forsikkrede, hun vilde ikke forlade ham, begyndte han stille at græde. Fra dette Øieblik af gav Feberen efter, og Livet syntes at have seiret over Døden.

Kort Tid efter erklærede Lægen ham uden al Fare. Marias Underholdning syntes at trylle Sundheden tilbage i hans Legeme; i hans Bryst rodfæstedes en aldrig anet Følelse, og en usigelig hellig Kjærligheds Blomster begyndte at udfolde sig deri.

Alt kunde Johannes — saa hed Ynglingen — forlade sit Kammer og gjøre Familien Selskab i Dagligstuen. Saaledes sadde de da sammen en Aften, ventende paa Louis, der var gaaet til den nære By, og Johannes fortalte om sine Reiser. Da traadte Louis ind og tilraabte Søsteren: „Hvad giver Du mig for det, jeg har her?" — „Vist et Brev fra Kjæresten!" sagde Moderen smilende. — „Er det sandt? raabte Maria rødmende: et Brev fra Reimold?" Og hastigt greb hun det, og sprang med det op paa sit Kammer. „Fra hvem var det Brev?" spurgte skjælvende Johannes, der endnu Intet vidste om dette Forhold. „Fra min Datters Brudgom, sagde Moderen: fra den rige Reimolds Søn i Lausanne." Johannes faldt i dybe Tanker, tog stiltiende sit Lys, og

gik ind i sin Stue. „Maria er forlovet!" sagde han her, og en skjærende Smerte foer gjennem hans Bryst.

Reimold havde meldt Maria sin snare Tilbagekomst, og hun frydedes ved Haabet om det nære Gjensyn. — Gjerne havde Johannes atter grebet Vandringsstaven, thi i hans Hjerte var det nu tomt og øde, men endnu følte han sig for svag, Familien vilde ei heller slippe ham, og hvad skulde han sige, naar Maria saae paa ham med vaade Øine, barnlig greb hans Haand og meente, han maatte ikke reise, før ogsaa hun skulde flytte herfra!

Den unge Konstner besøgte tidt den ærværdige Kirke. Den tomme, kostbare Alterramme, der sandsynligen havde mistet sit Malerie, da Kirken, der var bygget i de katholske Tider, var bleven forandret til en reformeert, fængslede hans Opmærksomhed, og han besluttede, af Taknemmelighed at pryde Alteret med et nyt Malerie. Han yttrede sit Ønske for den gamle Sarret, og denne opmuntrede ham til at sætte det i Værk. Snart sad Konstneren for-Staffelinen; men hvad han vilde male, det dulgte han omhyggeligen for Alle, ogsaa for Maria.

Reimold kom. Johannes blev ham forestillet som en fortrolig Ven af Huset. Den lykkelige Kjærlighed, hvis Vidne han var, greb hans Hjerte med usigelig Magt. Han listede sig ind i sit Kammer, og satte sig for sit Arbeide, som Skumringen skjulte. Da gik Fuldmaanen op, kastende sin Glands paa det begyndte Malerie, og da det deilige, næsten fuldendte Madonnahoved smiilte ham imøde, raabte han dybt:

veemodig: „Nei, jeg er ikke forladt! thi Du, herlige Natur, og Du, himmelske Konst, ere mine Fortrolige.“ Mere fattet gik han tilbage til Familien, og lyttede til dens Samtaler. Snart vendte Maria sig til ham allene, thi Mændene vare komne paa lærde Materier, og Reimold glemte gjerne Alt omkring sig, naar han kunde disputere om videnskabelige Emner. Saaledes gik det den første Aften, og saaledes gik det ofte siden. Reimold betragtede Kjærligheden blot som Vederqvægelse efter lang Aandsanstrengelse, Johannes derimod tænkte og følte anderledes. Han aandede og levede kun i Kjærlighed. Maria fandt derfor altid hos ham et med hendes beslægtet Hjerte.

Imidlertid arbeidede Johannes flittigt paa sit Malerie, og søgte i Konsten Vederqvægelse for sit syge Hjerte. Maria mærkede ret vel, at han var bleven stillere og mørkere, men da hendes barnlige Sjel ikke anede Aarsagen, sluttede hun sig stedse fastere til ham, for igjen at opmuntre ham ved øm Opmærksomhed.

Adskillige Uger vare nu forløbne siden Brudgommens Komme, og han yttrede gjentagne Gange det Ønske, at Maria med sine Forældre vilde gjøre en Reise med ham til Lausanne, for at gjøre nærmere Bekjendtskab med hans Familie. Den gamle Sarret gav omsider efter. Louis allene skulde blive tilbage og bestyre Embedet. Johannes vilde Reimold endelig have med. Man pakkede ind, og snart øinede man Lausanne. Reimold viste allerede sit Fædrehjems høie Tag i det Fjerne. Moderen jublede, Maria blev angest. Man kjørte ind i Staden, og holdt udenfor en prægtig Bygning; rigtklædte Tjenere iilte de

Kommende imøde; den godmodige Præstekone antog dem for galante Herrer, og neiede ydmygt for dem Alle. Den gamle Reimold modtog sine Gjester med kold Høflighed. Prægtige Værelser bleve dem anviste, og da de havde aflagt Reiseklæderne, bleve de førte ind i Selskabsværelserne, hvor Madam Reimold, Brudgommens Stedmoder, modtog dem med Stolthed. Den gamle Sarret maatte, for ei at tabe sin Fatning, stedse ihukomme Salomons Ord: Alt er forfængeligt. Hans Kone derimod kunde ikke noksom prise og beundre hvad hun saae; Maria var stum, og besvarte sky sin Brudgoms Kjærtegn. Johannes var ogsaa hjemme i denne Verden. Han havde strax bemærket, at Madam Reimold med Flid havde fremsøgt Alt, for at blænde den fattige Præstefamilie; destomindre ændsede han hendes Herligheder, og gik dem koldt forbi, som om de slet Intet havde at betyde. Madam Reimold sluttede heraf, han maatte være af riig og fornem Byrd, og udmærkede ham fremfor de Andre. Den gamle Reimold kom sjelden ud af sit Contoir, men overlod Gjesterne gandske til sin Kone. Denne havde ugjerne samtykket i Stedsønnens Forbindelse med den fattige Præstedatter, thi hun ønskede, han vilde have forlovet sig med hendes egen Datter af første Ægteskab, som hun altid stillede ved Siden af Maria, i den Formeniug, derved at ydmyge Landsbypigen. Der gjordes store Selskaber, hvori Familien Sarret blev bragt i mangen Forlegenhed, ja vel endog tilsidesat. Forgjæves søgte den unge Reimold at tage dem i Forsvar. Johannes var

den Eneste, der kunde holde den forfængelige Qvinde i Tømme, og altid stod han som en Skytsaand ved Marias Side. Ogsaa den gamle Reimold var bleven utilfreds med Fader Sarret. Han havde skjenket Maria kostbare Smykker og Klæder, men hendes Fader vilde ikke tillade hende at bære dem. Det harmede den stolte Kjøbmand, og han trak sig fortrædelig tilbage.

Det var da naturligt, at Præstefamilien snart maatte længes inderligt efter det stille Hjem. Afreisen blev besluttet, Reimold vilde følge med. Med nedslaaet Mod begave de gode Mennesker sig paa Hjemveien, og Ingen gjorde Mine til, at holde paa dem. De naaede den stille Bolig med smertelige Følelser. Stoltheden, Glimmeren i det Reimoldske Huus var som et Lyn slaaet ned i den fattigmørke Præstegaard, og forjaget eller dog forstyrret den fordums Fred.

Vel følte Johannes at her ikke længer var noget blivende Sted for ham. Alt for dybt bar han Maria i sit Hjerte, og saaledes gik det da til, at han paa hiint for Kirken bestemte Malerie, der forestilte en Gudsmoder, hvorlunde hun holder Christusbarnet opretstaaende foran sig, og dette udbreder de smaae Arme, som om det vilde slutte hele Verden deri, uden selv at mærke det, havde afmalet sin elskede Maria Træk for Træk. Maleriet var nu færdigt, uden at noget Menneske havde seet det mens han arbeidede derpaa, Harly undtagen, et ungt Menneske, Reimold havde taget hos sig som Tjener. Han var et godt og ærligt Menneske, desuden Katholik, og Johannes havde faaet ham ret kjær. Begge holdt deres Andagt

sammen i Kirken; Johannes spillede tidt paa Orgelet og Harly traadte Bælgene. Nu vilde Konsineren see, hvorledes hans Arheide tog sig ud i Kirken. Harly maatte hente Nøglen dertil, og Begge bare i al Lønsdom Billedet derover. Medens de nu passede det i Rammen, havde den gamle Klokker nysgjerrig listet sig efter dem, og de saae ham ikke, før han betragtende stod hos dem. Rask treen Johannes imod ham, men den gamle Mand greb hans Haand og sagde mildt, visende paa Billedet: „Ei, der har De jo ret frembragt et Konstværk; det er jo vor kjære Jomfru Maria, livagtig som hun gaaer og staaer. Hende vil hver Mand kjende."

„Hvilken Jomfru Maria?" spurgte Johannes slagen. — „Ih nu, Præstens Maria, svarte Klokkeren: hende er det op ad Dage, og det smukke Barn, hun holder paa Skjødet, synes mig at ligne halvt hende, halvt Dem selv!"

Forfærdet stirrede Johannes paa Altertavlen, og da bares det ham fore, som om Billedet pludseligt var bleven forvandlet, og istedetfor den hellige Maria, som han troede med Andagt at have fuldendt, smiilte ham nu virkelig den Elskedes Træk imøde. Han slog begge Hænder for Øinene, og sank stillegrædende ned ved Alterets Trin.

Klokkeren forstod ikke, hvad ham var hændet, men Ynglingen gav ham et Vink at gaae. Sit Hjertes Hemmelighed saae han nu forraadt for hele Verden. „Nei! raabte han, idet han stod op: Du skal ikke forstyrre Nogens Andagt her! Himlen er mit Vidne, at jeg har fuldendt Dig i den reneste Begei-

string!" Derpaa greb han Harly's Haand og sagde: „I en høitidelig Time ville vi indvie dette Billed, og naar vor Andagt har helliget det, da vil jeg selv tilintetgjøre det, og saaledes bringe Himlen mit Hjerte til Offer."

De bedækkede derpaa Billedet med et Klæde, og lukkede Kirken igjen, dog beholdt Johannes Nøglen. Han iilte paa sit Kammer, og indpakkede Alt, hvad hans var. Kun Harly betroede han, at han næste Daggry vilde reise ad Italien, dog forbød han ham, at sige noget Menneske, hvor Billedet var bleven af. Han bad ham endelig blive oppe den Nat, og vente paa ham.

Stille-munter satte han sig med Familien ved Aftensbordet. Det var sidste Gang. Han kunde ikke spise, men saae smilende paa Alle, uden at høre, hvad de talte. Omsider sagde den gamle Sarret: „Jeg har hørt, min kjære Johannes, at De idag har ladet Altertavlen bære over i Kirken; den er vel snart færdig?" — „Ja, svarte Johannes: den er færdig!" — „Nu, blev Oldingen ved: saa ville vi høitideligen indvie den næste Søndag, og takke den kjære Konstner for hans Gave." — Johannes slog Øinene ned, medens en blid Rødme overfoer hans Kinder. — Man stod op fra Bordet. Faderen bad høit og lyste, som han pleiede, Velsignelsen over Alle. Derpaa havde Johannes-ventet, som Sønnen paa sin Faders Velsignelse. Han formaaede ikke at blive længere, ønskede Alle Godnat, trykte for sidste Gang Enhvers Haand, ogsaa Marias, og iilte ind i sit Kammer. Her lod han sine Taarer frit Løb.

Derpaa skrev han nogle korte, men hjertelige Afskedsord til Alle. Den gamle Sarret bad han undskylde, at han ikke havde ladet Billedet blive, da det ikke var lykkedes ret. Klokken slog elleve. Han tændte nu en Lygte, listede sig op paa Harly's Tagkammer, bad ham komme med og tage nogle Stykker Brænde under Armen. Herpaa gik han med ham til Kirkegaarden, og bad ham lægge Brændet paa et lønligt Sted, thi her skulde det skjønne Billed efter Indvielsen vorde Flammerne overantvordet. Han aabnede Kirken, og begge Ungersvende skrede tause gjennem de mørke Gange. Johannes tændte Kjerterne og tog Klædet af Maleriet, og, overstrømmet af det fulde Lys, stod det der i al sin Glorie. Harly sank paa Knæe for det, Johannes iligemaade, sigende: „Med reent Hjerte har jeg fuldendt Dig, og med reent Hjerte knæler jeg her for Dig og helliger Dig, Du Benedidede!" — Og i uforstyrret Andagt laae begge Ynglinger der længe, stillebedende. — Johannes stod endelig op. „See, sagde han til Harly: See, det er Guds hellige Moder! Vor Bøn har helliget hende, og saa lad dette Helgenbilled da igjen henflyde i Luft og Røg! Men lad os først fuldende Gudstjenesten her."

Han drog ham med sig op paa det mørke Orgelchor, og medens han satte sig ved Orgelet, og skjælvende lagde sine Fingre paa Tangenterne, ilte Harly udenfor, at træde Bælgene. Nu strømte de fulde, mægtige Orgeltoner gjennem den mørke, gravstille Kirke, og de enkelte Akkorder samledes snart til en Choral. Kun Taarnuhret var vaagent ved denne

midnatlige Gudstjeneste, og, som om det vilde istemme den hellige Melodie, slog det tolv. Johannes hørte det, og iiskold overfoer ham den Tanke, at Aandernes Time havde slaget. Han havde engang hørt fortælle, hvorlunde det havde tildraget sig i en vis Kirke, at de Døde hver Nat havde samlet sig, for at holde deres stille Gudstjeneste, og det kom ham fore, som om det samme nu ogsaa skulde gaae for sig her, og som om de Døde parviis kom vandrende ind ad Kirkedøren bagved ham i deres halvhensmuldrede Liigklæder, og toge Plads paa de tomme Bænke, og opsloge deres støvede og blegede Psalmebøger, for at istemme hans Choral, og som om han var bleven en Dødningorganist. Frygten reiste Haaret paa hans Hoved, og det rislede ham iiskoldt ned ad Ryggen. Han vovede hverken at see sig om eller at ophøre med Choralen, som han alt havde gjentaget adskillige Gange. Men hvorledes maatte han nu blive tilmode, da virkelig en høi og reen Stemme tonte op til ham fra Kirken, og sang Ordene til hans Choral! Forfærdelsen jog ham op, og Frygtens Vanvid truede at gribe ham, da han skuede op mod Alteret og saae en hvid Skikkelse sidde paa dets Trin. Men samme Øieblik reiste Skikkelsen sig og udstrakte Armene efter ham og kaldte ham ved Navn. Da gjenkjendte han Maria. Hun havde vel mærket paa ham, han havde noget Vigtigt fore, hendes Urolighed havde ikke tilladt hende at sove, og da hun fra sit Kammervindue saae ham vandre til Kirken med Harly, var hun i sit Hjertes Angest ilet ind paa hans Værelse, hvor da de forseglede Breve og de sammenpakkede Sager havde

talt tydeligt nok til hende. Nu var hun fløiet efter ham til Kirken. I usigelig Sindsbevægelse iilte Johannes ned til hende, segnede ned for hende og omfavnede hendes Knæe. „Hvad er det, Johannes?" spurgte hun, men han kunde ikke svare hende for Graad. „Jeg ahner det vel, sagde hun skjælvende: ikke sandt, De vil forlade os?" Og da Johannes blot svarte med et Hovednik og ikke vilde staae op, sank hun ned ved hans Side og slyngede sine Arme om ham og lagde sin hede Kind op mod hans, og da hun med englemilde Ord besvor ham, ikke at forlade hende, og da hun i sin Uskyldighed sagde ham, hvor kjær hun havde ham, og at hun ikke vilde kunne leve uden ham, saa glemte han Alt omkring sig og trykte Maria til sit Bryst og fæstede sine glødende Læber paa hendes. Men da faldt hans af Kjærlighedens Fryd forklarede Blik paa Altertavlen, og dens Liighed med Maria greb ham paany, og det kom ham fore, som om han med syndig Kjærlighed havde omfavnet Helgeninden. Da foer han heftig op og raabte: „Nei, Maria! ogsaa Du skal være mig hellig! Jeg har blot givet Dig Afskedskysset, og saa nu Farvel, Du Engel!" Med disse Ord styrtede han ud af Kirken, ind paa sit Kammer, greb her Hat og Stok, tog Vadsækken paa Skuldrene, bad Harly, der var fulgt efter ham, ufortøvet at brænde Billedet, og iilte saa ud i Natten paa den mørke Vei.

Næste Morgen var hele Præstegaarden i Oprør. Harly havde afleveret de af Johannes efterladte Breve, og Alle beklagede nu hans hastige Afreise. Harly maatte fortælle den Gamle hele Sammenhængen, og

sluttede med den Forsikkring, han havde virkelig villet opbrænde Billedet, men Maria havde hindret ham deri, slukket Lysene og lukket Kirkedøren, saa Maleriet endnu befandt sig i Alterets Ramme. Den gamle Sarret lod Maria give sig Nøglen, og gik ene til Kirken. Da han nu længe havde staaet i dybe Tanker for det herlige Billed, troede han, klarlig at see, hvad der var foregaaet i Ynglingens Sjel. En stille Smerte skjar i hans Bryst. Han kaldte den gamle Klokker hid, lod ham igjen tage Billedet ud af Rammen, men befalede ham at tie om den hele Sag, og hængte det i sit Studerekammer.

Maria var syg. Vennens Afsked havde sønderrevet hendes Inderste; hun formaaede ikke at forlade Sengen, og græd uophørligt. Kun Faderen anede, hvad der foregik i hendes Inderste, men han stolede paa hendes Sjels Reenhed og Kraft.

Reimold havde ladet sin Tjener fortælle sig Alt, og snart gjennemskuet Hemmeligheden. Han var for from og ædel til, endogsaa blot i Tankerne at gjøre Johannes og Maria den mindste Bebreidelse. Hende vilde han give Tid til at fatte sig, og besluttede derfor, paa nogen Tid at vende tilbage til Lausanne, efter at han havde bedet sin Ven Louis, fra Tid til anden melde ham, hvorledes det stod til med hende.

Trolig kæmpede Maria for sin Pligt, men beseire kunde hun ei sin Kjærlighed til det hende saa dyrebare Hjerte. Fortæret af heden Længsel, martret af stille Bebreidelser, begyndte hun tidligt at blegne. Høsten og Vinteren henrandt, men Freden vendte ikke tilbage i det stille Præstehuus. Foraaret kom, men

Ungdomsblomsterne paa Marias sneeblege Kinder vilde ikke vaagne mere.

Reimold kom tilbage. Den nedbøiede Fader førte ham til den dødblege Datter og spurgte: „Nu, min kjære Søn, vil De endnu føre denne Brud hjem?" — Ja, Fader, svarte han med vaade Øine, men først vil jeg hente hendes Brudgom hjem fra Italien. — Haabets Morgenrøde oprandt atter paa Marias Kinder, da Reimold erklærede, han var fastbeslutter, at opsøge Johannes og lægge hans Haand i hendes.

Nu var der igjen Glæde i al den Gaard! Louis skulde følge med. Reisen skulde for størstedelen gjøres tilfods, og da Harly fortalte, Johannes havde villet gaae over St. Bernhard, besluttede de, at tage samme Vei.

Afreisens Dag bestemtes. Da indtreen en Aften en smuk Ungersvend og stillede sig smilende hen for de Gamle. Det var Maria. Hun havde iført sig en Klædning af sin Broders, og raabte med tindrende Blikke: „Lad mig reise med til Italien! Jeg har saa ingen Ro her. Uden mig ville de ikke finde ham, men mit Øie finder ham let!" Ingen Modforestillinger hjalp, Forældrene maatte samtykke.

Saalunde droge da virkelig de tre Reisende en smuk Sommermorgen hen mod Bjergene. — Ak, vel var det en herlig Reise, de begyndte! Deres Hjerter sloge saa fulde af Haab, som om de droge til det forjættede Land. De gjorde kun smaae Dagreiser, og naaede endelig Foden af St. Bernhard.

Efter en meget besværlig Vandring kom de til Klosteret, som ligger paa Bjergets høie Top. De

besaae dets Mærkværdigheder, deriblandt ogsaa Gravkapellet. Da det er umuligt at kaste nogen Grav i Klippegrunden, vorde de Reisendes Liig, man finder i Sneen, indhyllede i hvide Klæder og hensatte i Gravkapellet ved Siden af hverandre, saaledes, at de danne en Kreds og den Enes Hoved hviler ved den Andens Bryst. Kapellets Vægge ere gjennembrudte og forsynede med Jerngittere, og den skærende-kolde Trækluft foraarsager, at Ligene aldrig gaae i Forraadnelse, men langsomt indtørres, og at deres Ansigt forblive saa kjendelige, at Mange efter hele Aars Forløb ere blevne gjenkjendte af deres Venner. Kapellet blev oplukket, og man treen ind. Synet af den stille Dødningkreds fyldte alle Sjele med helligt Veemod. Gravforhænget synes her ligesom trukket tilside, og ved Moderbarmen seer man de trætte indslumrede Børn Bryst ved Bryst.

Pludseligt udstødte Maria et Forfærdelsesskrig og sank livløs i sin Broders Arme. Hendes Øie havde fundet ham — — den Sidste af de evigt Slumrende var Johannes. Her havde altsaa Skjebnen knuust Ynglingens Hjerte. Hid gik altsaa hans Vei, og her skulde han i dyben Søvn sidde og vente, til den Elskede nok engang skulde vandre ham forbi og kjende ham.

Bag Alteret i Landsbykirken slumrer Konstneren nu! Vennerne bare Liget ud af det kolde Sovekammer, og lagde det her i den lunere Grav og i Forraadnelsens Arme. — Ved hans Side hviler og hensmuldrer den Elskede. Og som tvende Naboblomsters Støv stille sammenblandes som en lønlig Sæd til

Fremtidshøst, saaledes sammensynke deres skjønne Træk, deres brustne Hjerter, til eet Støv.

Disse ere de tvende Grave i den gamle Landsbykirke i Kanton Bern, over hvilke et Gudsmoderbilled er opstilt som et Minde i en Nische bag Alteret, hvis skjønne Ramme endnu staaer tom den Dag i Dag.

(E. Houwald.)

Herrens Bøn.

Den Algodes Øie saae ogsaa ind ad Cancellist Mildings Tagkammervindue. Den fattige, troslittige Mand hilste just med foldede Hænder den oprindende Sol, og med gudhengiven Sjel bad han: „Fader vor, Du som er i Himmelen, helliget vorde Dit Navn! Tilkomme Dit Rige! Skee Din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden!" Da afbrød ham hans indtrædende Hustru; hun sneg sig hen til Vinduet, bød ham Godmorgen, og sagde sukkende: „Du kjære Sol! Med Dig oprinder atter en Sorgens Dag for os!"

Milding svarte: „Rinder Sorgen op med Solen, saa gaaer den ogsaa ned med den, naar vi ikke selv fængsle den til vort Hjerte. Jeg har i Nat sovet ret sødt." — „See, hvilken deilig Tvæt der hænger i

Haugen ligeoverfor! tog Hanne Ordet: Ak, hvor lykkelig vilde ikke Tyvendeparten af den Mængde Linned gjøre mig! Du har næsten ikke et heelt Stykke, vor Clara ikke heller!" — „Himlen hjelper nok, svarte Milding: Clara har igen Nød. Hun har jo et Hjerte som det pureste Guld."

Tre muntre Smaaeglutter sprang nu op fra deres haarde Leie. Ogsaa deres Natdragt retfærdiggjorde Moderens Klage; taus pegede hun paa Rifterne deri. „Men derfor seer man ogsaa deres yppige, sunde Kjød titte derigjennem, trøstede Faderen: det er ret en Øienslyst!" — Hanne smiilte veemodigt, jog Børnene ind i det lille Kammer, for at klæde dem paa, og Milding foer nu ogsaa i sin Søgnedragt. Han sukkede ved hvert Stykke han tog paa, thi Alting var næsten opslidt. — Pludseligt klang Claras Englestemme ham imøde fra Kammeret. Andægtig sang hun:

„Evig varer ei vor Smerte,
Jordisk Modgang har sit Maal:
Det jeg veed, og tidt mit Hjerte
Deraf henter Mod og Taal.
Naar den kolde Vinter endes,
Følger milden Sommer paa:
Saa til Glæde Korset maa
For den Gudhengivne vendes,
Og om Alt herneden brast —
Himlens Kjærlighed staaer fast!"

„Og om Alt herneden brast — Himlens Kjærlighed staaer fast!" istemte Faderen andagtsfuld. Da traadte Hanne i Døren og spurgte sørgendeblidt: Lille

Faer, Du husker vel, at det er Torvedag? — Dette Spørgsmaal stødte ham ned igjen fra Undagtshimlen. „Torvedag?" gjentog han neppe hørligt, og foer med Haanden i Lommen, for at undersøge, hvormeget der var i den lille Pung. — „Jeg mangler kun Alting, vedblev Hanne: Brød — Lys — Meel — Smør —"

Milding rystede Pungen ud paa Bordet — og dens Indhold fandtes at beløbe omtrent en Dalerspenge. Gud forbarme sig! sukkede Hanne, og nølede endog med at tage Pengene, der vel neppe dækkede Femtedelen af hendes Fornødenheder. „Saa tag dog, hvad jeg har! sagde Manden: Jeg for min Part spiser ikke meget idag, og maaskee slet Intet. De kosteligt stuvede Kartofler, vi fik i Gaar, smagte mig saa godt, at jeg spiste mere end tilbørligt. Med dem kan jeg godt holde ud til Aften. Til Dig og Børnene kan Du opvarme Resten."

Hanne rørtes ved denne Resignation. Hun tog Pengene af Mandens Haand, kyssede denne og iilte ind i det tomme Spisekammer, for uforstyrret at græde sig mæt. Men her kom det samme Raad ovenfra, og da Milding vilde gaae paa Contoiret, traadte hun for ham og sagde ømt: „See, kjære Mand, Bønnen bringer Hjelp! Gaae og sælg dette Billeds Guldindfatning, saa ere vi hjulpne for en Uge i det mindste, og næste Uge vil Gud nok hjelpe videre. Cancellisten betragtede overrasket det smukt indfattede, ham ubekjendte Portrait, der forestillede et ædelt mandligt Ansigt, smilende til ham, som om det vilde sige: Sælg kun Indfatningen paa mit Ansvar, min Broder. — „Hvorledes er Du kommen til dette Klenodie,

Johanne?" — „Klenodie? svarte hun bevæget: Ja, det var min Frederik mig i Live, det er hans Billed mig efter Døden. Fred med ham!" — „Din første Mand altsaa?" — Hanne bekræftede det. Han lagde Billedet tilbage paa Bordet, sine Hænder paa Johannes Skuldre, og vilde tale, men Hjertets Bevægelse lod ham ikke komme til Orde. — „Ogsaa Du er et Klenodie! sagde hun: Frederik ledte mig gjennem Ungdommens Blomsterdale, men Du bar den Afblomstrede, samfulde tyve Aar, bar hende paa Dine Arme giennem den lange Nat, Gud hjemsøgte os med."

„Og nu skulde jeg vanhellige Dine Erindringers Altertavle? See, her bag paa staaer hans Navnetræk med Blomsterskrift „Forglemmigei!" Nei, Gud skal bevare mig for en saadan Synd. O, hvor Fattigdom dog er bitter! Fader i Himlen „giv os i Dag vort daglige Brød!"

Nu iilte Clara ind, kastede sig i hans Favn og sagde: „Kjære Fader, jeg kunde sige Dig noget, hvorved Du kunde tjene Dig en god Skilling. Skriv Dit Levnetsløb! Fortæl hvad Du har lidt og stridt fra Din Barndom af og indtil denne Dag; fortæl Folk, hvor from og ædel den gode Moder er; hvorledes hun ofte hungrer selv, for at mætte Dig og os Andre." — „Et Luftkastel! svarte Faderen: Ingen Boghandler vilde give en Hvid for slige Hverdagslidelser. Der vil Andet til, nutildags!" —

„Men sig mig, kjære Mand — faldt Hanne ham i Talen: hvor har Du gjort af det Dalersstykke, Du havde igaar?" — „Det, min Skat, det har jeg

givet Hundler." — „Den Meeneder? den Skurk, der berøvede os Arven efter Din Fætter?" — „Over ham er nu Straffedommen kommen. Den Ulykkelige er forladt af Gud og Mennesker. Han ligger ulægelig syg — han vansmægter. Jeg er en Croesus imod ham. Han skrev til mig, og jeg gav ham den Daler. Du seer suurt til det, Hanne? Og dog beder Du Dag for Dag: „Forlad os vor Skyld, som vi forlade vore Skyldnere!"

En Præsident beboede anden Etage. Tjeneren meldte Julie, hans eneste Datter, at Cancellist Mildding ønskede at tale med hende. Frøkenen kjendte ikke denne Huusfælle; hun spurgte Lisette, hvad den fremmede Mand vel kunde ville saa tidligt. Pigen svarte: „Formodentlig et Tiggerie om Anbefaling; maaskee har han ogsaa hørt tale om mit forestaaende Giftermaal, og kommer at tilbyde Dem sin Datter som Kammerjomfru. Om hende veed jeg intet Ondt at sige. Det er stille, yderst fattige Folk, som Sygdom og den kjære Indqvartering har sat tilbage."

Strax saae Julie sig om efter sin Redicule, hvori hun, da hun igaar kjørte ud, havde gjemt sin Chatolnøgle; hun vilde forud lægge nogle Daler tilrette. Men Pungen var borte, og herover forfærdedes hun saare, thi hun havde iaftes, medens hun dandsede, taget den kostbare Diamantring, hendes Brudgom nys havde givet hende, af Fingeren, og forvaret den deri.

„Jeg viser den Gamle bort til en anden Gang, sagde Lisette: vi kunne imidlertid lede efter den; den maa jo findes." — „Nei, lad ham kun komme ind, svarte Julie: den stakkels Mand er maaskee i yderste Nød. See imidlertid efter, om Pungen ikke er i Vognen."

Den gode Milding traadte ind med mange Complimenter. „Naadige Frøken — sagde han: nede ved Skuret, hvor Herr Præsidentens Vogn pleier at staae, traadte jeg paa Noget, og tog det op. Det var en Sypung. For at komme dens Eierinde paa Spor, aabnede jeg den, og fandt deri en Nøgle, en kostbar Ring og et Tørklæde, hvori Deres Navn er broderet. Her bringer jeg det Altsammen, og anbefaler mig underdanig."

„Ja, svarte Julie: De anbefaler Dem som en brav Mand, der har gjort mig til sin Skyldnerinde." Herpaa ledte hun Samtalen paa Mildings Kald, paa hans Tjenestetid og Stilling, paa Hustru og Børn, og med eenfoldig Trohjertighed skildrede han hende dette Taagebilled, som ovenfor fremstiltes os.

„Stakkels gode, fromme Mand og Fader! sagde hun med Engleglæde: Maaskee lykkes det mig, at flette nogle Blomster i Tornekronen paa dette Hoved, der er graanet med Ære."

Med skinnende Aasyn og vaade Øine treen Milding ind i sin fattige Stue. Johanne bødede just hans Arbeidsfrakke, og Clara stod for Speilet, pyntende sig saagodt hun kunde, for at gaae paa Torvet. Han blev henrykkende Forhaabningers Herold. Moderen blegnede af Glæde. „Ja, det er Guds Haand!

raabte hun: Fortæl mig dog fra Grunden af, hvorledes Alting er tilgaaet. Hvor laae Pungen? Og Frøkenens Navn var broderet i Tørklædet? — Ringen gad jeg seet — den straalte vel retskaffens? Den kunde have hjulpet os af al vor Nød — det tænkte Du vel ogsaa, da Du saae den?"

„Ja, den straalte — svarte Milding: saa det skar i mine Øine. Og jeg, kjære Hanne — jeg tænkte: Leed os ikke udi Fristelse, men frels os fra det Onde."

Næste Middag kom Milding alvorlig og tankefuld hjem fra Cancelliet. „Børn, sagde han: Gud er mig saare naadig. Præsidenten talte idag til mig fremfor til alle mine Colleger. Hvorlunde gaaer det, gode Gamle? spurgte han: Altid flittig, altid Pligten tro, et Mønster for Mange! De maa have Tillæg. Snart, ret snart!" — „Ak, kjære Fader! sagde Johanne: hvad er det, Du fortæller! Men vi har ogsaa Noget til Dig. Mens Du var borte, bragte Fodposten dette Brev."

„Vi drømme dog ikke, sagde Milding, da Seglet var brudt og tredive Dukater faldt ham i de skjælvende Hænder. „Til en ærlig Mand!" stod indeni, men intet Navn. Sikkert kom denne Gave fra Julies Brudgom. Med foldede Hænder bad Milding af inderste Sjel: „Dit er Riget, Magten og Æren i Evighed. Amen!"

(Gustav Schilling.)

Oldsagnet om Trolleborg i Fyen.

For mange — mange Aar siden, da Enhver saa temmelig kunde gjøre og lade hvad han vilde, uden at frygte Øvrighedens Arm, sad paa et eensomt Slot ved Havet en i Tvekamp falden Ridders Enke, der i sin forladte Stilling ei havde anden Trøst, end sine tre herlige Døttre.

„Hvi stirrer Du saa ud af Vinduet?" sagde Moderen en Aften til Alvilde, den Ældste i det søsterlige Kløverblad. „Jeg betragter — svarte Pigen — hin mørke Sky paa Havets Flade; hvad mener Du vel Moder, det kan være?" Moderen saae ud, de to andre Døttre, Ida og Erwine, gjorde ligesaa. Men imedens de nu gjættede, hvad det vel kunde være, de øinede langt borte, hørte de en sagte Banken paa Døren og en forunderlig Puslen derudenfor. En lønlig Rædsel overfaldt dem, og Ingen vovede at lukke op. Det blev ved at banke. Da gav Moderen den lille Ida et befalende Vink; Datteren forstod det, fattede sig, treen hastig hen mod Døren og lukkede den op.

Ind traadte en Hob Mænd af sælsomt, næsten latterligt Udseende. Ingen af dem var større end Dukkerne paa et Marionettheater, og Alle vare de indsvøbte i vide Purpurkapper.

Ved dette Syn svandt al Qvindernes Frygt, thi de havde hørt meget Godt fortælle om dette Folkeslag. Ida blev endog saa modig, at hun traadte dem høflig imøde og bød dem hjerteligt velkomne. — Mandslingerne bøiede sig dybt til Jorden, hvorpaa Togets

Formand, udmærket ved et sneehvidt Skjæg, saaledes talte: „Saasom og eftersom Gnomerne i lang Tid have havt et roligt Opholdssted under Eders fredelige Borg, føle vi os nu, da normanniske Sørøvere nærme sig, forpligtede til, at melde os hos Eder som Bundsforvandte, og tilbyde Eder ei blot et sikkert Tilflugtssted i vore utilgængelige Klippehuler, men ogsaa Hoved og Arm." — Fruen takkede for Gnomerfolkets gode Villie, og erklærede sig beredt til, at begive sig i dets Varetægt. Dog yttrede hun tillige, at Faren vel ikke var saa nær. Med stor Heftighed sprang en lille Mand op paa en Stol og pegede paa den Gjenstand i Havet, som hun havde anseet for en Sky, men som nu viste sig at være en Flaade, fuld af bevæbnede Mænd. — Ved dette Syn forfærdedes Pigerne. Men Mændene trøstede og opmuntrede dem. Snart forlode de Alle Borgen. De Fremmede gik foran og førte dem først igjennem Kjelderen, derpaa gjennem hvide, mørke Lønhvælvinger, og endelig gjennem underjordiske Egne, der nedenfra oplystes af et underligt Skin. Her var Gnomernes Rige. Man saae Stæder og vidtløftige Landskaber. De Reisende modtoges overalt med Ærbødighed, og kunde ikke vende Øinene fra de herlige Ertser og Ædelstene, der laae opdyngede allevegne og bearbeidedes af Dvergene, og fra de herlige Frugter, der smiilte dem imøde overalt. — Man anviste de Fremmede en høi Grotte til Opholdssted, og dem fattedes Intet af hvad deres Sjel kunde begjære. Men imidlertid hjemsøgte Normannerne hele det skjønne Fyens Land med Rov, Brand og Ødelæggelse. Den omtalte Borg

allene stod ildfast og uindtagelig. Thi de i alle Konster forfarne Dvergmennesker havde overstrøget Stolper og Mure med en Essents, der gjorde dem uforbrændelige, og en utallig Hær af dem holdt Grave, Porte, ja Vinduer besatte, saa Ingen torde vove sig dertil. — Langt om længe blev der da igjen Fred paa Øen. Gnomerne fulgte Qvinderne tilbage til deres Dørtærskel og forlode dem her, ledsagede af tusinde hjertelige Taksigelser. — Moder og Døttre traadte ind i de bekjendte Gemakker, hvor de fandt Alting gandske i den gamle Orden. Men Omegnen var heel forandret, thi Vaaren, der før havde bestraalet en tætbebøet, med Klostre og Kirker smykket Slette, kastede nu sine Straaler paa sørgelige Ruiner. Med Veemod tøge de, som sædvanligt, Plads ved Vinduet, og Moderen var meget bekymret for de kommende Dage. See, da foer Ida pludseligt op og raabte: „Hvad finder jeg her ved Siden af den blomstrende Rose!" Det var et lidet Guldbæger af herligt Arbeid, og, som de vel mærkede, en Foræring af Gnomerne.

Efterhaanden samledes de flygtede Indbyggere igjen paa Øen. Med Forundring betragtede Alle den stolte, velbeholdne Borg ved Havet, og sagde: „I Sandhed, kun ved Trolddom kan dette Huus være bleven bevaret!" hvilkaarsag det ogsaa fra denne Stund af blev kaldt: „Troldeborg." Og det begav sig efter Aar og Dag, at Dannerkongen med en Krigsflaade landede ikke langt fra Borgen og tog ind til Enken. I hans Følge vare tre unge Riddere, som de tre Ungmøer stak forfærdeligt i Øinene. De kunde

ikke dølge deres Hjertes Ønsker. Disse bleve hørte og — tilfredsstillede. — Saalunde opblomstrede tre ædle Slægter, hvis talrige Ætlinge endnu bære deres Stammemoders Præg, idet de udmærke sig ved Aand, Konstsands og Gjævhed. Den Ældste af dem opbevarer den Dag i Dag det gyldne Bæger, Dvergene skjenkede hans Ahnfrue.

(Treschow Hansen.)

Rædselfulde Optrin i Constantinopel.

(Fortalte af et Øievidne: en tydsk Snedkersvend.)

Saasnart det Rygte kom til Constantinopel, at Grækerne vilde afryste Trældomsaaget, og at Oprøret stod i fuld Flamme i Provindserne, bleve 200 af de rigeste og anseteste græske Familiefædre slæbte i Fængsel. En Herold udraabte, at naar flere end to Personer fandtes samlede paa Gaden, skulde de nedsables uden Naade; Pøbelen begyndte at rase, stormede ind i de rige Grækeres Huse, afhuggede dem Næse og Øren og kastede de saaledes Lemlæstede ud af Vinduerne ned paa Gaden. Janitskarerne søgte at afvæbne det rasende Folk; men pludseligt styrtede mod Aften flere tusinde Fabrikarbeidere frem, joge Soldaterne paa Flugt, og inden en Times Forløb var hele Staden en

Skueplads for de blodigste Optrin. De indspærrede 200 Grækere bleve deels nedhugne, deels slæbte ud paa Gaden, hvor Tyrkerne slæbte dem efter sig med Strikker, indtil de opgave Aanden. De afhugne Hoveder stak Muselmændene paa deres Sabelspidser, og droge saaledes jublende gjennem Gaderne. Skjøndt der samme Aften udbrød en Ildløs, der let havde kunnet blive farlig, toge dog Tyrkerne slet ingen Notits deraf, men vedbleve at myrde uforstyrret.

Paa alle Gader og offentlige Pladser antændtes om Natten store Baal, hvorved de arme Grækere martredes ret grueligt. Man gjorde f. Ex. Ladestokke gloende i Ilden, og stødte dem derpaa ind i deres nøgne Legemer; man stak deres Hænder eller Fødder ind i Luerne til de vare gjennemstegte; man stak gloende Staaltraad i deres Næse og Øren; man afsved deres Øienlaage med gloende Kul. Om Morgenen saaes mange Grækere af begge Kjøn ophængte ved Fødderne udenfor deres Huse, sprættende og ynkeligt hylende; Tyrkerne havde stukket dem en Mængde Gafler og Knive i Kjødet, vel endogsaa udskaaret hele Stykker deraf.

Janitskarerne gjorde nu atter Mine til at adsprede Pøbelen, men forgjæves; den forbittredes desmere. En utallig Skare trængte frem mod Storherrens Pallads, og skjøndt de udenfor samme spillende Kanoner i faa Sekunder nedlagde flerehundrede Rebeller, stormede dog Mængden blindt frem, og erobrede alt Skytset. Imidlertid vare alle Forbryderne brudte ud af deres Fængsler, og opløftede et frygteligt Glædeshyl i Gaderne. Selve den ellers saa frygtede Storsultan truedes med, at hans Pallads strax vilde vorde

tagen med Storm, hvis han ikke øieblikkeligen forbød Janitskarerne, at lægge Hindringer i Veien for de kristne Hundes Henrettelse. Da stak Soldaterne strax Sablen i Skeden og saae roligt til. Allerede da fandtes der over 4000 Grækerliig paa Gaderne med afhugne Hænder, Fødder og Hoveder, ei at tale om dem, der laae myrdede i Husene eller fandtes hængte udenfor.

Den store Muftiplads, hvorpaa min Mester boede, frembød de rædselfuldeste Syner for vore Blikke, og vel tør jeg sige, at der her laae over 300 Døde ovenpaa hverandre. Alle Døre og Vinduesskodder vare om Natten blevne sønderslagne og opbrændte. Havde der reist sig den mindste Vind, da vilde hele Staden i et Øieblik være bleven forvandlet til en Askehob.

Nogle drukne Tyrker saae mig og to af mine Medsvende ved Vinduet. De stormede ind, trak os ud, gav os Vaaben og stødte os ind iblandt en stor Hob, der just skulde afgaae, for at hente en Transport friske Slagtoffere ud af Husene. Vi trængte først ind til en riig Juveleer, uden dog at træffe et Menneske i Værelserne. Banden stormede op paa Loftet. Her var den ulykkelige Familie krøben op — Fader, Moder, to Døttre, en Søn og en Tjenestepige. Den ene af Døttrene, en rank og vakker Pige, styrtede sig, da en af Tyrkerne greb efter hende, ud af en Luge ned paa Gaden, hvor hun blev liggende steendød. Den anden Datter kastede sig for Barbarernes Fødder og bad om Naade. De loe hende i Øinene, og slæbte hele Familien afsted til den frygtelige Mordplads.

Her maatte de ulykkelige Forældre see paa, at man afklædte deres Datter og afskar hende saavelsom Tjenestepigen først begge Bryster, derpaa Næse og Øren. Den gamle Moder sank i Afmagt, Faderen skreg i høien Sky, men Sønnen sprang rasende frem mod den ene Blodhund, gav ham et Næveslag i Tindingen, fravristede ham den blodige Sabel og gav ham dermed et Hug i Ansigtet, saa Næsen hang ham ned over Munden. Den lemlæstede Tyrk brølte som en Løve, og foer i sin fortvivlende Dødsangest lige ind i Baalet. Men den unge Græker sank i samme Øieblik under hundrede Sabelhug til Jorden. Inden faa Minuter var hele Familien hugget i tusinde Stykker.

Derpaa stak man omtrent 80 Spyd ned i Jorden, med Spidsen opad, for derpaa baglænds at kaste de Ulykkelige, at de ret langsomt kunde sprette sig tildøde. Men da man for Øieblikket ikke havde flere end 65 samlede, og alle Spydene skulde besættes paa eengang, besluttede man at tøve, til de Manglende vare hidslæbte, og begyndte imidlertid at afklæde dem man havde, Gamle og Unge, Fruentimmer og Mandfolk mellem hverandre.

Med Længsel ventede jeg et gunstigt Øieblik til at undvige fra disse Rædselsscener. Da det begyndte at skumre, gjorde nogle drukne Tyrker det Forslag, at lave en dygtig Punsch ved Baalet, da man havde Viin, Rom og Citroner nok. Til den Ende maatte der hidskaffes nogle store Kjedler. Denne Leilighed troede jeg at burde benytte, og gav mine Sidemænd at forstaae, jeg vidste, hvor der var en stor Kjedel i Nærheden. Med tre Tyrker afsendtes jeg, for at

skaffe den hid. Jeg førte dem til min Mesters Huus. Han blev ret glad ved at see mig igjen, men da han saae Tyrkerne træde ind efter mig, blev han bange. Til Ulykke var der ingen Kjedel i Huset. Jeg lovede at laane en i Nabolavet. Herpaa spurgte Tyrkerne mig, om der ikke boede en græsk Hund der i Huset, hvilket jeg benægtede, skjøndt der ovenpaa boede en gammel Græker med sin eneste Datter. Som vi nu gik ud af Huset efter Kjedelen, mødte os nogle andre Tyrker, som boede nær derved. „Hvi har I ikke den gamle græske Hund med Jer, som boer herovenpaa?" spurgte de. — Hvor? Hvad? spurgte mine Ledsagere, og da de kom efter, at jeg havde løiet for dem, styrtede de To over mig og vilde myrde mig, men den Tredie holdt dem tilbage, sigende: „Det var dog Skade, om denne Hund skulde døe saa mild en Død." Derpaa stødte de mig ind mellem en forbigaaende Afdeling af Mordinteressenter med de Ord: Passer vel paa denne Grækerhund! Derpaa gik de ind igjen i Huset, at hente den Gamle og hans Datter.

Skjøndt jeg opbød al min Veltalenhed, for at bevise, at jeg ingen Græker var, hjalp det ikke. Man slog mig i Næse og Mund, saa Blodet strømmede ud, og truede at afskære mine Øren, hvis jeg mukkede mere. Derpaa reve over tyve Morderkløer mig Klæderne af Kroppen, kastede dem paa Ilden, og stødte mig derpaa over til den ulykkelige Grækerskare, der Morgenen efter skulde spiddes. Min Stilling var utænkelig-rædsom. Trindt vare vi omgivne af en Skov af Sabler og Bajonetter, saa der ei kunde tænkes paa Flugt.

Ved Midnatstid hidslæbtes en Mængde Grækere af begge Kjøn, hvoriblandt tre Børn, der for den ulykkelige Moders Øine bleve spiddede paa Bajonetter og holdte levende i Ilden. Forgjæves er det mig at beskrive de Jammerscener, hvortil jeg var Vidne i denne frygtelige Nat. Saa ofte det faldt Barbarerne ind, gjorde de et Greb iblandt os og slæbte Offrene til Ilden. Her naglede man Nogle med Ørerne til et Bord eller en Bænk, hist proppede man gloende Kul i en Andens opspærrede Mund, en Tredie sled man med gloende Tænger hele Stykker Kjød af Kroppen, o. s. v. Nogle modige Græker ynglinger styrtede sig lige ind i de omstaaende Morderes Sabler og Bajonetter. En Græker greb en Tyrk lige i den gabende Mund, udrev hans Tunge i et Nu og kastede den paa Ilden.

Alt dæmrede Morgenen, da en utallig Hob af Janitskarer med tyrkisk Musik kom stormende mod Muftipladsen og indsluttede os Alle. Nu opstod der en frygtelig Forvirring. Rebellerne vilde slaae sig igjennem, men Overmagten var for stor, og Mange af dem bleve drevne ind i den samme Ild, hvorved vi skulde have været stegte. I det gruelige Myrderie bleve vi trængte ind i de mørke Gader, og søgte nu at redde Livet som vi bedst kunde. Pludseligt seer jeg paa Flugten min Mesters store Skildt over Gadedøren, som til Lykke var indslagen. Ubemærkt slap jeg derind. Min Mester vederqvægede mig med en varm Kop Kaffe, og gav mig nogle af sine Klæder. — Da det blev lys Dag kunde jeg fra Vinduet oversee hele den blodige Skueplads. Omtrent to tusinde Tyrker

og 40 nøgne Grækere kunde der endnu være indsluttede paa Muftipladsen, de Andre vare undkomne. Nu bekjendtgjorde Janitskarhøvdingerne, det var ingenlunde deres Hensigt, at forhindre Grækernes Henrettelse, kun forlangte Storherren, den skulde gaae for sig med større Orden og finde Sted udenfor Byen, da de utallige Liig i Gaderne, let kunde foraarsage Pest. Denne Tale virkede. Pøbelen lovede at adlyde Storherren, naar det blot maatte tillades dem, at henrette hiin Grækerhob, da Anstalterne dertil vare trufne. Det blev dem bevilget, og nu opløftedes et skingrende Glædesskrig. Jeg saae, hvorledes de satte et Offer efter et andet paa den skarpe Jernpig, saa denne trængte ud igjennem Brystet. Inden et Qvarteer vare alle de 40 Ulykkelige spiddede. De brølte frygteligt, indtil deres Qvaler efter omtrent en Times Forløb endtes med Døden.

Da nu Roligheden nogenlunde var tilveiebragt, begyndte man at skaffe Ligene bort. Nogle førtes udenfor Byen, andre opbrændtes eller kastedes i Havet. Imidlertid vedblev man at fængsle Grækerne, og hver Morgen slæbtes over hundrede af dem til Retterstederne udenfor Byen. Mange naglede man til Træerne, hvor de maatte bløde sig tildøde, ja en riig Bankør med samt hans Svoger og to Brødre, saugede man Hænder og Fødder af.

En Morgen gik jeg forbi en Uhrmagers, som man ligeledes vilde hente ud til Døden. Omtrent tyve Tyrker stormede opad Trappen, sloge Døren ind, reve Barnet af Moderens Arme og kastede det ud af Vinduet ned paa Gaden. Nu hændte det sig just, at sex

Grækere om Natten havde listet sig ind i Huset og skjult sig der. De høre Moderens Jammerskrig, og da de Alle ere bevæbnede, styrte de ind i Haandgemæng med Tyrkerne, nedlægge Nogle, afvæbne Resten og kaste dem ud af Vinduerne paa deres Hals.

En formuende græsk Kjøbmand, hvis Huus blev stormet af Tyrkerne, flygtede med sin hele Familie op paa Loftet. Her skjuler han sig med Kone og Børn bag to store Krudtfoustager. Henved 40 Tyrker stige op ad Trappen, og som de ere komne ham gandske nær, kaster han et Stykke brændende Svamp i en af Tønderne og fløi i Luften med samtlige Tyrker. — En Apotheker, der ei heller saae nogen Redning for sig, tog en stor Flaske med Arsenik, forgiftede i Kjelderen alle sine Viinfade, og skjar derpaa Struben over paa sig selv. Over 200 Tyrker drak af de gode gamle Vine og drak sig Døden deri.

Da der siden indløb mislige Efterretninger fra Hovedqvarteret, gik Tyrkernes Raserie over paa alle Christne, og nu begyndte Blodbadet langt frygteligere endnu end før. Alle kristne Kirker plyndredes og nedreves. Ingen Christen var mere sikker, thi hvert Huus som havde christne Beboere, blev mærket med et rødt Kors paa Døren.

Alle vi, som boede i min Mesters Huus, havde fast tillukket Alt forneden og vare flygtede ovenpaa. Vi vare tretten i Tallet og havde næsten Intet at spise. Vor Naboerske, en fordums fransk Skuespillerinde, der nu levede af at sye og brodere, skaffede os dog Mad og Drikke til yderste Rødtøft og rakte os det igjennem et Hul paa Muren. Der boede nemlig i

samme Huus en Jøde, som for høi Betaling skaffede hende samme. — Flere Uger havde vi sat deroppe mellem Livshaab og Dødsfrygt; imidlertid havde Christenblodbadet den frygteligste Fremgang.

En Morgen fortalte vor Naboerske med Dødsens Skræk i alle Miner, at Tyrkerne nu ogsaa havde begyndt at storme Husene i vor Gade. Man tænke sig vor Forfærdelse! Jøden kom til og sagde: „Det gjør mig ondt for Jer, stakkels Nabofolk; har I Penge, vil jeg see at hjelpe Jer." Da vi bekræftede det, kom han frem med en heel Byldt tyrkiske Klæder. — Jeg og min Medsvend havde fast besluttet, ei at forlade vor brave Mester (han hedte Johannes Sproßer, var en indfødt Würtemberger, men havde i mange Aar boet i Constantinopel); men han nødte os til at iføre os en Tyrkedragt, som han dyrt betalte, hvorpaa han endnu deelte sine rede Penge mellem os. Vi iilte ned, og Himlen var os naadig, thi vi røbedes ikke.

Jeg iilte forbi alle de Rædsler som mødte mig overalt, til den store Havn. Her traf jeg Skibskapitain Hartung, min Landsmand, der blev mit Livs Frelser. Han tog mig ombord til sig og efter tre Dages Seillads mødte os et amerikansk Koffardiskib. Paa det gik jeg ombord og kom med det til Lübeck. Ti Dage efter var jeg hos Mine i det Hannoverske, og skal, saalænge jeg kan aande, takke Gud for min Frelse.

(Anton Streit).

Ali, Paska af Janina.

De Fleste, som høre tale om denne Mand, laane ham et Udvortes, der ei udtrykker Andet end Grusomhed, Blodtørst og ustyrligt Raserie. Alle de, som skue Ali første Gang, gribes af Forundring, naar de, istedetfor det Satansbilled, de have dannet sig, see en lille, lav, svagelig Figur, hvis Holdning i alle Træk røber Rolighed og Fred, der seer om sig som en Due med sine blaae, særdeles milde Øine, til hvis Beltested nedbølger et hvidt ærværdigt Skjæg, og hvis Miner alle aande Godhed og Sagtmodighed i saadan Grad, at Lavater, hvis han havde seet ham, vilde have udraabt: „Her er den personificerede Menneskekjærlighed!"

Hvor studsede jeg, da jeg saae ham første Gang! Længe betragtede jeg ham med spændt Opmærksomhed. Han udbetalte just Parginotterne en stor Sum til Skadesløsholdelse for deres Olietræer og deres Haver, gandske imod sin Villie, men ikke det mindste Tegn læste man i hans rolige og muntre Ansigt til hvad der maatte foregaae i hans Sjel. Jeg saae den største og meest fuldendte Hykler, Jorden nogentid har haaret. Thi denne Mand, hvis Udvortes er saa fortrylende-mildt, veier ene op i Umenneskelighed mod alle Jordens værste Uhyrer.

Da han for mange Aar siden var falden i Unaade, og Ulykkens Bølger sloge sammen over ham, blev hans Moder, en stolt og grusom Qvinde, jaget ud af Byen, hun dengang boede i. Indvaanerne, der

længe havde hadet hende, løb efter hende, udskjeldte hende, pebe efter hende, og spyttede hende i Øinene. Samfulde to og tredive Aar skjulte Ali Paska sin Harme derover i sit Inderste. Men sin gjenoprundne Lykkes Dage benyttede han til, at kjøle sin Hevn. Pludseligt, da Ingen tænkte derpaa, overfaldt han Staden, og alle, alle Indvaanerne, uden Undtagelse, døde under Sværdet, eller i Luerne, eller i Bølgerne, hvori man kastede dem levende. Og da Myrderiet var forbi, forbød Ali, at begrave Ligene. De bleve overladte Hundene, Ulvene, Rovfuglene, og han marscherede videre med Fred og Blidhed i sit Aasyn.

Ali's Broder forelskede sig i en græsk Pige af en riig og anseet Familie i Landet. Denne Forbindelse mishagede ham; snildt indviklede han Broderen og Pigens hele Famile i en Anklage for Landsforræderie, og Alle bleve dømte til at puttes i Sække og kastes ud i Havet. Deres Formue flød i Ali's Skatkammer, der indeholder umaadelige Rigdomme. — Et Mord begaaes. Man veed ikke Gjerningsmanden. En let, gandske ubeviislig Mistanke falder paa den Myrdedes Søn. Ali lader ham levende gjennemsauge mellem to Planker (en Dødsstraf, der i Ali's Provinds er meget hyppig). Hans Dom lød: „En Søn, paa hvem der hviler den mindste Mistanke for Fadermord, maa døe, han være skyldig eller ei!"

Med alle disse grusomme Egenskaber besidder Ali en Skarpsindighed, Kløgt og Menneskekundskab, der maa vække Beundring. Hvad hans religiøse Begre-

ber angaaer, saa troer han stivt og fast paa Prædestinationen og er yderst overtroisk. Guldmageriet lagde han sig stærkt efter for nogle Aar siden, men da der ikke kom noget ud deraf, lod han samtlige Arbeidere i Laboratoriet hænge. — Maaskee vil det ikke være uinteressant, at læse denne moralske Chamæleons korte Biographie, skreven af ham selv. Han lod sig for ikke længe siden male, og da han var meget veltilfreds med Portraitet, tilsendte han Kongen af Engelland det. Han forestilles med et Blad Papiir i Haanden, hvorpaa den omtalte Biographie er skreven, som han paa Nygræsk har dicteret en af sine Secretairer, thi selv kan han hverken læse eller skrive.

„Jeg er født i et Land i Albanien, ved Navn Tepeleni, en Paska's Søn. Da min Fader døde, var jeg en forladt Dreng paa sex Aar. Alle forenede sig imod mig, som glubende Løver, for at tilintetgjøre mig. Men den Almægtige, som alt havde bestemt, at jeg skulde leve længe og bestige Ærens høieste Trin, udrev mig af deres Strube. Ei blot laante han mig sin mægtige Arm, men satte mig ogsaa istand til, ved tappre Bedrifter at slaae mine Fjender paa Flugt og udslette mange af dem af Jorden. Saaledes har jeg ved Himlens Naade hævet mig paa Ærens Top. Jeg har underkastet mig hele Albanien og hersket i adskillige andre Lande. Og uagtet alt dette, erkjender jeg klarligen, at Alt paa denne Jord kun er Forfængelighed, og Alting herneden Forfængeligheds Forfængelighed."

(G. H. Smith.)

Epilog
til Oehlenschlägers Axel og Valborg.

(Fremsagt paa Viborg Theater, i Anl. af Hs. M. Kongens Fødselsdag 1822.)

Bort svandt alt næsten syvgang' hundred Aar,
henrullede af Tidens vilde Strømme;
dog Ridder Axel og skjøn Valborg staaer
sødtsmilende for os i Oldtids Drømme.
Saa slutter Mindet trofast i sin Arm
hver ædel Daad fra Fortids svundne Dage,
og gjennemgløder sene Slægters Barm
med dyb Beundring, skuende tilbage
til Hedenold, hvor Kraft og Kjærlighed
forenedes saa saligt med hverandre,
hvor Pigen gav sit fromme Ønske med,
naar Ridderen til Ledingsfærd mon vandre. —
Du, Kraft! Du, Troskab! og Du, Kjærlighed!
I var' hinanden stedse liig i Norden;
kun der jeg skuer Eders Blomstersted,
og ellers intet, intet Sted paa Jorden.
I Norden værner Troskabs djærve Arm
om Arnested og elskte Fædrerige,
og under Kampen banker Heltens Barm
høit, som for Kongen, for hans elskte Pige.
I Norden, Fredrik! bygget er Din Borg;
Held Dig! Du har et klippefæstet Rige.
I Vel og Vee, i Glæde og i Sorg,
i Liv og Død Dig Dine Mænd ei svige.

I Fredriks Rige leve vi og døe:
Held hver en Mand, som i Dit Danmark bygger!
Held hver en ædel Viv, hver trofast Møe,
der blomstrer i Din Thrones blide Skygger;
thi der har Troskab sat, i Hedenold,
sit Træ med evigt Løv og stolten Stamme;
der findes Helten end i Striden bold,
og Viv og Mø i Kjærlighed den samme.
Og Saga skal, med Faklen i sin Favn,
hos senest Slægt af Nordens ædle Stammer,
med Træk af uudslettelige Flammer
nedtegne Fredriks og Marias Navn,
og at i Liv og Død, i Fryd og Smerte
gjentoned Danmark af Vilhjalmurs Ord:
„O, Troskab! Troskab! Du est stor i Nord!"
„Lyksalige, som elsker, og som elskes!"

(Gundelach.)

Charade.

Giver, Lise, Du den Første mig,
Med det Hele jeg tilsværger Dig,
At jeg aldrig, mens jeg er i Live,
Vove skal, den Sidste Dig at give.

Marts.

Den store Rigdom, som fra Fædrene var gaaet i Arv til Oberst Burgfels, var opoffret dennes vilde Lidenskab for Spil. Som Yngling med store Anlæg var han traadt i Militairtjenesten; slet Selskab strøede Fordærvelsens Sæd i den Letsindiges fængelige Hjerte; den tøileløse Frihed, som en langvarig Krig frembød, nærede denne Giftplante, der snart tog Overhaand over enhver af hans Samvittigheds bedre Indskydelser. I de yngre Aar havde Lykken stedse smilet til ham, men alt for nogle Aar siden syntes den at have sagt ham Farvel, og at spotte ham med et nu og da flygtigt henkastet venligt Blik. Han forfulgte med den heftigste Ubesindighed den blinde grillesyge Fortuna. Efter en føie Tids Forløb befandt han sig i Armod, uden andre Hjelpekilder end sin Pension og Indtægten af et høist ubetydeligt Gods, hans Datters Mødrenearv, og saaledes givet til Priis for meer og meer opvaagnende Samvittighedsnag. Men hvad hans usalige Lidenskab paa den ene Side røvede ham, gav Naturen ham tilbage paa den anden med ødsel Gavmildhed. I en dyb Dal mellem høie Bjerge laae den yndige Landsbye, hvor hans Datter, den skjønneste Rose i Dalen, blomstrede useet og ukjendt af Verden.

Oberstinden havde trukket sig tilbage herfra, for gandske at leve for sit eneste Barn. Her kunde hun skjule sin Kummer over den fjerne, vildfarende Gemal

for Verdens Øine. Her, haabede hun, vilde Synet af store Naturscener fylde hendes lidende Gemyt med Hengivenhed og Tillid til den Almægtige. Men den rene Bjergluft, som indgjød den lille Natalie Sundhed og Styrke, strøg snart hen over den trofaste Moders Grav, og det sexaarige Pigebarn stod nu saagodt som ene i Verden.

Da tog den katholske Præst der paa Stedet, en høist værdig Mand, det yndige forældreløse Barn for det første i Huset til sig, gav den langtfraværende Oberst Efterretning om Dødsfaldet, og udbad sig tillige Forholdsregler, betræffende Barnets Opdragelse.

Det militaire Korps, hvorved Obersten kommanderede en Bataillon, havde, ifølge Krigens Gang, intet fast Standpunkt; og saaledes var det en meget naturlig Hændelse, at Brevet blev sendt hist og her, og først meget sildigt kom den virkelige Eiermand tilhænde. Bydende Omstændigheder forsinkede Svaret, og saalunde var næsten et Aar henrundet, før Præsten erholdt Efterretning om, at der skulde komme en ugift vidtløftig beslægtet Cousine af Obersten til Tanne, saaledes hed Landsbyen, og paatage sig den lille Natalies Opdragelse.

Natalie fandt sig meget lykkelig i den gode Præsts Huus, hvor hun, foruden denne Børnevens Kjærlighed og Underviisning, havde fundet en Legekammerat, som deelte begge Dele med hende. Ervin, en smuk, modig Dreng paa ti Aar, opdroges ligeledes hos Præsten, uden at Nogen vidste det ringeste om hans Herkomst. Han var kommet i Præsteboligen som et meget lille Barn, og Præsten forstod den Konst, paa

en værdig Maade at afbøde ethvert ubeskedent Spørgsmaal. Følgelig lod man sig nøie med hans Døbenavn Ervin, og kunde ikke andet end finde den ranke muntre Dreng, som viste sig saa venlig mod Alle, høist elskværdig.

Børneaarenes Fortrolighed og Kjærlighed, uafladelig Samværelse, Vane, Kappelyst i deres fælleds Underviisning, sloge snart Rødder, der paa tusinde Maader vare indflettede i de to uskyldige Børnehjerter. Præsten havde sin Glæde af den søde Eendrægtighed mellem det forældreløse Par, og meget ofte, naar han længe havde betragtet denne elskelige Gruppe med Velbehag, hævede han sit Blik saa betydningsfuldt mod Himlen, som om han anraabte Forsynet om, ikke at sønderslide det skjønne Baand mellem hans Yndlinger, men fremtidigen slynge det end fastere om deres Hjerter.

Natalie havde tilbragt et Aar i Præstens Huus, da hendes Hovmesterinde ankom til Tanne. Denne aldrende Frøken var temmelig godmodig, men gandske og aldeles uden Sands for noget Høiere. Hun meente, paa det allerfuldkomneste at fyldestgjøre den Pligt hun havde paataget sig, naar hun sørgede for Natalies Føde og Linned; Hundenes og Gæssenes Opfostring var af langt større Vigtighed for hende, end den lille Natalies, og af Omsorg for Kaal og Roer forsømte hun at plante himmelske Urter i det Barns Gemyt, som var betroet til hendes Varetægt. Præstens Indvirkning derpaa stod vedvarende og uden nogen Indskrænkning ved Magt.

Natalie var ti Aar gammel, da en Begivenhed indtraf, som i Tidens Løb havde en betydelig Indflydelse paa hendes hele Skjæbne. Den Lille gik en Dag sin Legekammerat Ervin imøde, der havde besørget et Ærinde for sin Pleiefader i en By i Nabolavet. Den Ventede blev ude over den bestemte Tid, og Natalie, som bestandig stirrede hen i det Fjerne, saae sig ikke for paa Veien, men gled og styrtede i den forbirullende Bjergflod. En Arbeidsmand, som lykkeligviis befandt sig nær derved, frelste Barnet af den rivende Strøm. Da Natalie fik sin Besindelse tilbage, var hun bragt ind i en tyk Lund. Hendes Frelsers kraftige Arme omslyngede hende, og adskillige Bønderfolk kappedes om at vise hende, snart en, snart en anden Tjeneste. Foran hende knælede Ervin, ude af sig selv i bedøvende Smerte. Da hun aabnede Øinene, udstødte han et høit Skrig af Glæde, og Taarerne rullede strømmeviis ned af hans blege Kinder. Man bragte Natalie op paa Gaarden. Den forfærdede Frøken sendte strax Bud efter Præsten, og da denne kom, laae den Lille i de heftigste Kramper. Ervin, et Dødens Billed, veeg ikke fra hendes Leie. Præsten var af den Mening, at her ikke var et Øieblik at give bort. En Vogn blev i muligste Hast skikket efter en duelig Læge. Endnu førend denne kom, formindskede Krampen sig en Smule. Nu klagede den Lille over, at hun ikke tydeligt kunde see, men at alle Gjenstande viste sig for hende, som hyllede i et sort Taageslør.

Lægen lod ikke længe vente paa sig. Han forklarede Krampen som en meget naturlig Følge af hef-

tig Forkjølelse og Skræk, anordnede nogle hensigtsmæssige Midler mod dens Gjenkomst, og undersøgte derpaa Natalies Øine. Han fandt dem klare og tindrende; men da den Lille med megen Heftighed forsikkrede, at hun ikke kunde skjelne Noget tydeligt, trøstede han hende med Ro og Taalmodighed, og lagde til: at dette slemme Tilfælde blot var foraarsaget ved Nervernes Ømfindtlighed, og vilde snart give sig igjen, kun maatte hun søge at berolige sit beængstede Gemyt.

Med dyb Kummer betragtede Præsten ofte de klare tindrende Øine, som vare berøvede deres fineste Synskraft. Om end ikke Natalie var svagsynet i den Grad, at hun var udsat for at falde og beskadige sig, saa var hun det dog stedse alt for meget til at tvane foretage sig noget, hvortil fremfor Alting Øiet er nødvendigt. I denne bange Tid yttrede Ervins Kjærlighed for Natalie sig paa en høist rørende Maade. Villig opoffrede han alle sine sædvanlige Fornøielser, for at hjelpe til at forkorte sin lidende Legefælle den sørgelige Tid. Han læste for hende, fortalte hende Historier, og ledede hende med Vaersomhed paa smaae Spadseretoure. Hans Stemme gjentonede ingen høi Jubel meer; den klang nu sagte og trøstende, som en hendøende Fløite. Saalunde blev Natalies Ulykke en ny Kilde til Nydelse for hende, og derved knyttedes stedse fastere og uopløseligere det Baand, som omslyngede begge Børnenes Hjerter.

En Maaned var neppe henrunden, før en af Folkenes Uforsigtighed voldte Natalie en heftig Skræk. Dog neppe havde den heftigste Rystelse berørt hendes Væsen, førend Taagen for hendes Øine atter opløste

sig, og hun paany gjenkjendte alle Gjenstande i det klareste Lys. Natalies Glæde var ubeskrivelig stor, Præstens ikke mindre, men dog var Ervins Henrykkelse endnu stærkere. Da han fulgte hende hjem om Aftenen fra Præsten, og ledede hende ligesaa forsigtig som før, hviskede hun sagte og frygtsom til ham: „O, spøg ikke, Ervin! En Blind er meget ulykkelig!"

Fra dette Øieblik af vendte hiint Tilfælde oftere tilbage i større og mindre Grad, paa længere eller kortere Tid, hvergang Natalie blev sat i en heftig Sindsbevægelse. Omendskjøndt dets Indtrædelse hvergang blev hilset med smertelige Klager, saa formindskede dog det Haab, at det snart ligesom de forrige Gange vilde forsvinde igjen, Kummeren over dets Tilværelse, og man gjorde sig fra nu af paa det omhyggeligste Umage for, at vogte Natalie for hvert voldsomt Indtryk af Smerte og Glæde.

Ervin var næsten sexten, Natalie tolv Aar gammel, da Præsten talte alvorligt om, at Hiin nu snart maatte ud i Verden. Ynglingens Øine flammede, en dunkel Glød udbredte sig over hans Kinder ved denne Forestilling; dog et veemodigt Blik fra Natalie afkjølede ham hurtig.

Foraaret nærmede sig. Luften blev mildere, og Martssolens Straaler lokkede de første sparsomme Blomster frem af den fugtige Jord. Natalie sad med barnligt Velbehag paa den brede Slotstrappe, og var just beskjæftiget med at binde en lille Krands af Sneeblomster, hvilken hun, som det første Offer af Foraaret, havde i Sinde at smykke sin Moders Grav med. Da saae hun Ervin hurtig som en Piil ile hen

imod sig, dog, da han blev hende vaer, standsede han sine Skridt, og skred betænksomt fremad. „Hør, kjære Natalie! sagde han til hende: Jeg maa reise, endnu idag, ja — endnu i denne Time. Men Du bliver bleg, Natalie! Jeg beder Dig her paa mine Knæe, fat Dig! Jeg vilde være trøstesløs, skulde jeg foruden Skilsmissens Smerte ogsaa tage den med mig, at Dit Tilfælde var vendt tilbage."

Natalie smiilte til ham gjennem Taarer. „Vær rolig, Ervin! Jeg er det allerede!" sagde hun forsikkrende. Nu fortalte Ervin, at Præsten samme Morgen havde faaet et Brev, efter hvis Læsning han havde kaldt ham ind til sig og gjort ham bekjendt med den ufravigelige Nødvendighed, at maatte reise herfra endnu idag. „Hvad der skal blive af mig; hvor jeg skal hen; hvad min egentlige Bestemmelse er? det er Spørgsmaal, hvilke Fremtiden skal besvare mig, siger min gode Pleiefader. Derfor er jeg rolig, og har barnlig Tillid til ham, som endnu aldrig har skuffet mig." Derpaa greb Ynglingen Natalias nedhængende Hænder, hvoraf den ene holdt Krandsen, og sagde med bævende Stemme: „Jeg glemmer Dig aldrig, Du gode Natalie! aldrig i mit hele Liv! Jeg vil faae Dig at see igjen, thi ellers maatte jeg døe af Længsel. O, giv mig en Admindelse med! Denne Krands! jeg skal holde den hellig. See kun — denne spæde Blomst, Foraarets første Budskab, gjennembryder den haarde Jord, og siger fuld af Haab til os: Glædens Tid vender tilbage. Det er en herlig Admindelse." Nu tog han Saxen, som Natalie havde brugt, af hendes Skjød, og afskar en af sine

store blonde Lokker, som han gav Natalie; derpaa trykkede han den grædende Pige endnu engang til sit Bryst, og var forsvunden for hendes taarefyldte Blik.

Stum — den søde Mund forstenet i et veemodigt Smiil, det vaade Blik heftet paa Jorden — gik Natalie omkring, de første Dage efter Ervins Afreise. Havde et Menneskes Deeltagelse trøstende nærmet sig til hende, skulde hendes Smerte have været mildere. Da førte hendes Trang til at græde ud, og Naturens hellige Stemme, hende til sin Moders Grav, og her — som om den moderlige Aand beroligende omsvævede det sørgende Barn — her var det, hvor Natalie følte Lindring i hendes ubeskrivelige Jammer. „Han vil dog vistnok engang komme igjen! hviskede hun sagte, idet hendes Fingre legede med Gravhøiens Græs: Og kommer han ikke igjen, saa — saa — døer jeg ogsaa engang. Derfor vil jeg være taalmodig og stille. Hvor hurtig er ikke en Dag forbi — ogsaa et Aar — og endelig hele Livet!"

Da Natalie gik hjem, erfoer hun af en Bonde, som mødte hende, at Præsten, som havde ledsaget Ervin, just var kommen tilbage. Hun ilte strax til ham. Han bragte hende tusinde Hilsener med fra Ervin, fortalte hende om Reisen, og at Ervin var sat til Militairstanden. Han sagde hende, hun kunde med Tillid overlade sig til det Haab, at faae ham engang igjen at see, og Natalie forlod Præsteboligen synlig opmuntret.

Meget snart blev hun ved en betydelig Omstændighed adspredt i sin Sorg for den Bortreiste. Hendes Fader, som hun kun erindrede sig at have seet et

Par Gange, havde taget sin Afsked, og vendte nu tilbage til sit lille Gods, med et af Strabadser og Udsvævelser udnervet Legeme.

Natalie havde aldrig havt Anledning til at glæde sig ved sin Faders tro Omsorg og ømme Kjærlighed. Blodets Baand vare ikke blevne knyttede endnu fastere ved Fortrolighed, Taknemmelighed og opoffrende barnlig Kjærlighed; derfor var en bly Ærefrygt den eneste Følelse, som ved Synet af ham berørte Natalies Hjerte. Natur og Religion befalede hende, inderligt at elske og agte den Mand, som hun havde at takke for Livet, og Natalie var høist utilfreds med sig selv, da det paa ingen Maade vilde lykkes hende, at aftvinge sig disse Følelser. Obersten derimod følte den heftigste Glæde, da han saae sin Datter, den huldeste Skabning paa Jorden, igjen. Hun stod ved Barndommens Grændse; den skjøntdannede blomstrende Skabning syntes alt at have oversprunget Jomfrualderens Grændser, men den himmelske Uskyldighed i de fine Ansigtstræk havde endnu hjemme i Børneaarenes Paradiis. Hendes Sæder vare simple, men ædle, og dette blide Væsen aandede en rørende, sig selv ubevidst, men fra de reneste Kilder udstrømmende Kjærlighed i milde Luer ud over alle, det nær eller fjernt berørende, Gjenstande.

Obersten følte sig i de første Uger ubeskrivelig vel tilmode. Magelighed, og den behagelige Følelse af hjemlig Ro — Natalies og hendes Opdragerindes trofaste Pleie — den Førstes ærbødige Forekommenhed mod alle hans Ønsker, virkede høist velgjørende paa Aand og Legeme. Han havde endnu aldrig seet

Foraaret i saa tryllende Skikkelser, som her i denne tillokkende Afkrog, og den fast uddøde Sands for Naturens Skjønheder gjennembrød hans kolde Hjertes stivnede Skorpe.

Saalunde vare nogle Maaneder henrundne. Obersten var synlig kommet sig, men tilligemed hans tilbagevendende Kræfter indfandt sig ogsaa Kjedsommelighed og en sagte Utilfredshed med de simple Nydelser, som tilbød sig for ham. Han overtalte sig næsten selv til at troe, at det kun var Omsorg for hans Sundhed, som bragte ham til den Beslutning, at besøge et af de berømteste Bade i Landet.

Den gamle Frøkens Oeconomie, begge Slotsdamernes nøisomme, fordringsløse Levemaade, havde sparet Summer sammen, som i Løbet af flere Aar vare voxet til en betydelig Høide. Man forelagde Godseieren strax efter hans Ankomst Dokumenterne for denne Skat, og han — som kun forstod at øde, og aldeles ingen Anelse havde om en klog Sparsomheds Velsignelse — studsede over, hvorledes den blotte Eiendom af en saa elendig lille By kunde være en saadan Guldgrube.

Forsynet med en velfyldt Kasse og alle Begvemmeligheder, reiste Obersten ved Juli Maaneds Ende atter bort fra Godset.

Natalie følte sig lykkelig i sin dybe Eensomhed. Hun besøgte nu atter Præsten tidt, thi med ham kunde hun dog tale om Ervin. Den Sidste skrev ofte, men altid kun til sin Pleiefader, endskjøndt hans Breve indeholdt de ømmeste Erindringer om Natalie. I Præstens Svar maatte Natalie hvergang tilføie et Par

Ord fra hendes Haand, og Natur og Kjærlighed lærte hende den Konst, at udaande i faa Linier sin hele trofaste Sjel.

Sommeren var forbi, og Høsten alt rykket temmelig langt frem, da Obersten høist mørk og forstemt kom tilbage fra sin Badereise. Al Natalies Venlighed var ikke istand til at opklare hans af Vrantenhed omslørede Pande. Uafladelig Opmærksomhed, understøttet af Tilfældet, bragte Natalie snart i Besiddelse af hans Kummer, thi hun kom efter, at alle hans Penge, ja selv hans kjæreste Kostbarheder, vare forsvundne.

En skarp Smerte gjennemfoer ved denne Opdagelse Pigens Sjel — hun anede Sandheden. Dog stod det hende tillige klart og bestemt for Øie, at hun ikke torde meddele Nogen sin Bedrøvelse, men søge Trøstegrunde og Hj lp hos sig selv.

Natalies Hovmesterinde var nu ofte sygelig. Natalie paatog sig for størstedelen selv Førelsen af Huusholdningen, og den trettenaarige Pige viste saamegen Indsigt og Værdighed, saamegen Vedholdenhed under alle de huuslige Arbeiders Besværligheder, at der forenede sig en næsten tilbedende Agt lse med den tro Kjærlighed, hvormed alle Huusfolkene, som overhovedet alle Indvaanerne i Tanne, hængte ved hende.

Dog, Natalies Umage for at danne sig til en driftig Huusholderske, henvendte sig især paa at lære Oekonomien. Hun indskrænkede sig endnu mere, fremsøgte alle, endogsaa de ringeste Fordele, og gjorde sig uafladelig Umage for at benytte alle den lille velindrettede Huusholdnings rørlige Kilder. Ofte be-

drøvede den Tanke hende, at man kunde holde hende for gjerrig; thi at hun ikke var det, og hvorfor hun var saa sparsom, det vidste jo blot hun allene og Gud! — Men hvem havde vel været istand til at beskylde den velgjørende, for enhver af sine Underhavende saa trolig sørgende Natalie for den forteste af alle Laster?

Forsynet vilde belønne Natalies barnlige Offer. End aldrig havde Mark, Skov og Have leveret saa rigeligt Udbytte, som dette Aar, Qvæget aldrig indbragt mere. Med dette lykkelige Udfald fordoblede sig Natalies Bestræbelser, og den idelige Bevægelse, hvori hun befandt sig, gav hendes Kinder Sundhedens friske Rødme.

Imidlertid var Vinteren rykket frem. Obersten gik meget paa Jagt, læste Journaler og Aviser, spillede om Aftenen et Partie Skak med Præsten, eller, naar han udeblev, Dam med Frøkenen. Naar saa Natalie saae Alle sysselsatte, sneg hun sig sagte bort, op paa sit Værelse. Der lænede hun den forglemte Harpe til sit længselfulde Bryst; den stakkels Jords elendige Sorger flygtede for dens smeltende Toner, glimrende Paradiisbilleder skinnede i hendes Hjertes stille Helligdom. Det var som om hendes fjerne Lege-kammerats Stemme tonede ud af disse klagende Melodier, søde Taarer rullede ned paa Strængene, og feirede hans Minde.

Foraaret kom. Ak! Natalie betragtede de første Sneeblomster med den inderligste Veemod, thi de sagde hende, at det nu var et Aar siden hendes Skilsmisse fra Ervin. Obersten erklærede, at Vinteren dog ikke

var blevet ham saa lang, som han i Begyndelsen af samme havde frygtet for, og Natalie frydede sig alt i Stilhed over at have indgydet sin Fader Følelse for et simpelt regelmæssigt Livs stille Lykke; men hun tog feil. Alt som Sommeren nærmede sig, blev Obersten mere vranten; han gjentog ofte, at han gjerne gad besøge det Bad igjen, som han forrige Aar havde været ved, men Omstændighederne tillod det ikke.

En Morgen, da Obersens onde Lune havde været hans Omgivning særdeles følelig, traadte Natalie med et Skrin under Armen ind i sin Faders Værelse. Det frygtsomt-venlige Ansigt forkyndte Een, der havde noget at bede om, og Obersten svarte kort paa hendes kjærlighedsfulde Spørgsmaal om hans Befindende. Da traadte Natalie hen til ham, tilbød ham Skrinet, og sagde: det indeholdt Frugten af hendes Sparsommelighed, og hun bad ham barnligt og ret af Hjertet, at anvende det til en Sundhedsreise.

Obersten blegnede. Den Haand, som vilde gribe Kassen, begyndte at bæve: Dydens Genius advarede ham fra den Brøde, at modtage den helligste Barnetroskabs rene Offer til saadant Brug. Forgjæves! Kraften til det Gode laae i den frygteligste Lidenskabs Lænker. Forgjæves udfoldede den de matte Vinger — Obersten tog Skrinet.

Endnu sildigere end forrige Aar, og ligesaa udplyndret, vendte han tilbage fra Badet. Natalies oekonomiske Anstrengelse fordoblede sig. Faderens gjentagne Reiser, som han aarlig med Sommerens

Indtrædelse regelmæssigt foretog sig, opslugte hver Gang deres saa møisommeligen indsamlede Frugter.

Imidlertid vare sex Aar forløbne. Ingen særdeles Hændelse havde gjort Tidens rolige Fremskriden betydende for Natalie. Hendes Skjønhed stod nu i fuld herlig Blomstring. Et let Anstrøg af sværmerisk Tungsindighed, som var udbredt over den rørende Skabning, gav hende et eget høist tillokkende Udtryk; og en stille Fordybning i sig selv, forbunden med et længselfuldt Blik fra det store mørkeblaae Øie, der syntes at søge Noget, der var Jorden fremmed, men fortroligt med Himlen — gjorde hende til Idealet for en Helgen.

Hun havde ikke seet Ervin siden, ja endogsaa i de to sidste Aar ikke hørt det mindste fra ham. Præsten iagttog en gaadefuld Taushed derom, men Erindringen om ham var og blev dog for Natalie hendes Hjertes dyrebareste Klenodie. De første Sneeblomster vakte altid en mild Sorg hos hende, men tillige Haab, at hun igjen vilde faae ham at see!

Denne spæde Blomst brød just for sjette Gang siden Ervins Fraværelse frem af det vinterlige Jordfængsel, da den Efterretning kom til Tanne, at en Baron Bruno, en gammel Bekjendt og Spillekammerat af Obersten, havde kjøbt adskillige Godser i Rabolavet. Obersten yttrede en levende Glæde derover, og forberedte Natalie paa hans Besøg. En Morgen galopperede en Rytter ind i Gaarden, og Natalie, som en huuslig Forretning holdt fængslet i et afsides Værelse, formodede, det maatte være Baronen. Obersten forlangte strax derpaa Viin, og

lod sin Datter kalde; Natalie adlød strax sin Faders Villie.

Baronen, som kun af Beskrivelsen vidste, hvad det var at være forlegen, blev staaende heel forvirret for den indtrædende Huldgudinde, fremstammede nogle uforstaaelige Ord, og bukkede sig saa dybt og ærbødigt for Natalie, som han aldrig før i sit Liv havde gjort.

„For Satan, søde Broer! raabte Baronen: Du er jo Fader til den livagtige Venus. Glædeligere kan ingen Vandringsmand blive forbauset, der paa en Hede, fuld af Torne og Tidsler, blandt gemene Urter og Græs støder paa Dronningen for alle Blomster, end jeg nu staaer her, som maalløs over at finde en saadan guddommelig Glut i denne Udørken!"

Obersten loe hjerteligt over, at hans Natalie havde gjort den tørre Hverdagsmand til Digter, og kaldte sin herlige Datter en gandske god stille Pige, som kun havde den Feil, at hænge en Smule med Hovedet. — I Samtalens Løb gav man hinanden Haanden paa godt Naboskab, og udkastede Planen til en fælleds Badereise, som og virkelig saa tidlig som muligt blev sat i Værk.

Natalies Sjelero var dette Foraar mere end ellers afbrudt, og det formedelst en Følelse, hun ikke vidste at benævne. De huuslige Forretningers rolige Kredsløb tilfredsstillede hende ikke mere; hun maatte tvinge sig til at opfylde de Pligter, som ellers vare hende saa lette. En ængstelig Uro, en ubestemt Venten, en smertelig Længsel, bevægede sig i hendes Indre. Hun søgte Eensomheden mere end sædvanligt, og gjorde

sig Umage for at mildne den ubekjendte Ven med lindrende Taarer.

Obersten havde næsten været en Maaned borte, da Præsten en Dag besøgte Natalie, og fandt hende i den nysbeskrevne Stemning. „Min Datter!" saaledes sluttede han en lang Samtale med hende: „Ingen fortjener mere Guds rigeste Velsignelse, end et trofast barnligt Hjerte! og det Offer, som Verden ikke kjender noget til, dufter behageligst for Herren. Du, min fromme Pige, vil heller ikke savne hvad Du fortjener!" Med disse Ord gjorde han det hellige Korses Betegnelse over Natalies nedbøiede Hoved, og lod hende ene.

Natalie saae efter ham. Han traadte ind i et lille Capel, som stod ved Veien, hvor han tidt pleiede at forrette sin Bøn. „Han beder for mig", sukkede hun, og hendes Aand opløftede sig i det samme paa Andagtens Vinger til den Eviges Throne.

Da hendes himmelvendte Blik atter sænkte sig, og hun betragtede den i Aftensolens Guldglands svømmende Egn, blev hun i nogen Frastand en Reisevogn vaer, som rullede hurtig afsted, og syntes at tage sin Retning henimod Slottet. — Byen laae saa afsides, saa udenfor al Forbindelse med den fjerne Landevei, at Natalie strax formodede, dette Besøg maatte gjelde hende, og en ulykkespaaende Anelse overfaldt hende. Vognen kom nærmere — nu holdt den, og Natalie gjenkjendte i den Ene af de to Mænd, som steeg ud, Baron Bruno. Obersten var reist med Baronen til Badet. Intet forekom derfor Natalie vissere, end at der var tilstødt hendes Fader en Ulykke,

ja, at han maaskee var død, og disse nu kom for at bringe hende dette Sørgebud. En heftig Skræk betog alle hendes Lemmer — Dødsbleghed drog sig over det blomstrende Ansigt, og hun formaaede neppe at fremstamme nogle tilstedende Ord, da Greve van der Velle og Baron Bruno lod hende bede om den Gunst, at faae hende i Tale i et vigtigt Anliggende. Natalie gik fast uden Besindelse de Indtrædende imøde, og det første Øiekast paa de spændte alvorlige Ansigter bekræftede hendes sørgelige Formodning.

Grev van der Velle — en rank, endnu i fuld Ungdomskraft blussende Mand, prydet med en glimrende Orden, med en engledeilig fireaarig Pige ved Haanden, hilste Natalie med ædel Anstand. „Min Frøken!" begyndte han med en Stemme, hvorfra der klang Agtelse og Deeltagelse, og som i fast velbekjendte Toner berørte Natalies Øren: „maatte dog den allerinderligste Medfølelse sætte mig istand til, saa skaanende som muligt at meddele Dem et sørgeligt Budskab." — „O, Gud! afbrød Natalie ham: min Fader er død — jeg besværger Dem, fordølg mig ikke den skrækkelige Sandhed!" — En minutlang Taushed. — Endelig tog Baron Bruno Ordet: „Ja, saa er det, min Frøken! Et Slagflod endte hans Liv, og for nogle Dage siden er han begravet." — Natalie gyste sammen. „Fat Dem, min bedste Frøken!" sagde Greven i synlig Bevægelse, og førte den vaklende Pige til Sophaen. Han tog Plads ved Siden af hende, greb hendes Haand, og udbrød saaledes: „De høist sælsomme Omstændigheder, som

har gjort mig til Overbringer af denne Sørgepost, giver mig Rettighed til at overskride Former, som jeg under andre Omstændigheder ikke vilde have forbigaaet, og, uden at tage ængsteligt Hensyn paa Nyheden af vort Bekjendtskab, gjøre Dem, min Frøken, bekjendt med den egentlige Aarsag til, at De seer mig her: Faa Minuter før sin Død, satte Deres Herr Fader mig i Besiddelse af alle Rettigheder over Dem, og han døde med den Bevidsthed, at De, min Frøken, hørte mig til. Hvor der finder Rettigheder Sted, der tale ogsaa Pligter; jeg har indseet mine: Endnu alt for ung til at udføre en Pleiefaders Rolle for en saa elskværdig Datter med Værdighed, tilbyder jeg Dem min Haand, som en elsket Kones Død for kort siden har gjort fri, og med den et sorgfrit Liv, hvis tungeste Forpligtelse skulde være moderlig Omsorg for denne lille moderløse Pige. Kunde De hæve Dem saameget over Deres Smerte og almindelige Pigers Sædvane, til i Morgen at sige mig Farvel med nogle Ord, fulde af Haab, saa reiser jeg lykkelig tilbage, og har modtaget den skjønneste Løn." Her taug Greven, ventende paa Natalies Svar.

De meest modsigende Følelser svulmede i Pigens Bryst. Havde hun end egentlig ikke kunnet bære Høiagtelse for sin Fader, saa krævede dog Naturen sin Ret, og Natalies blødende elskende Gemyt ydede den villig og rigelig. Ak! og det gjorde hendes Smerte endnu dybere, at Døden havde bortkaldt ham, førend han var vundet for det Bedre, førend han havde afkastet de Lænker, hvori raae Lidenskaber havde smedet ham. Hendes Fader var borte — og i samme

Øieblik beiler en Fremmed til hendes Haand. Vel maatte denne Fremmede være en Mand af Værd; hvorledes havde ellers en døende Fader kunnet betroe sin eneste Datter i hans Hænder? Men hendes hele Hjerte stred imod at antage hans Forslag. Hun følte klart og bestemt, at hun kun eengang kunde elske. Tusinde Stemmer nævnede hendes Barndomsven, og opfordrede hende til Troskab — hende, som bildte sig ind, at være forpligtet til at bringe sin Faders Villie selv det tungeste Offer.

Natalie forsøgte at fatte sig. Hun takkede Greven for denne Fylde af Godhed, og bad, man vilde tillade hende at komme til sig selv. Hun sagde: hun følte vel, at hun var Greven et Svar skyldig, der, som Resultat af modent med rolig Fatning anstillet Overlæg, ikke maatte lade ham den mindste bittre Tvivl tilovers, om end hendes Valg blot var en Frugt af Overraskelsen; om Agtelse og Tillid, eller blot Angest for Mangel af Beskyttelse, havde lagt hendes Haand i hans.

Natalie sendte Bud efter Præsten. Han kom. Endnu før han talte med Natalie, berettede den gamle Frøken ham, under høi Hulken og med mange støiende Tilberedelser til de Fremmedes Beværtning — Oberstens Død. Han fandt Natalie i hendes Værelse, hvilende paa en Sopha. Alt det blotte Syn af den faderlige fortrolige Ven løste Krampen i hendes Bryst, og hun udbrød i de første lindrende Taarer. Hun gjorde Præsten bekjendt med, hvad der havde tildraget sig i den sidste Time — det var jo ikke længere

siden, at han havde forladt hende. Da hun nævnte Grev van der Velle, blegnede Præsten, og kunde ikke dølge en heftig Bevægelse. Da hun havde endt sin Beretning, bad han hende fremfor Alting at berolige sig saameget som muligt; han lovede hende, at underholde de Fremmede, og nøie underrette sig om de Omstændigheder, som paa nogen Maade kunde have en bestemmende Indflydelse paa Natalies Beslutning. Næste Morgen tidlig vilde han komme til hende for at træffe den nødvendige Aftale.

Natalie var nu allene. Hun græd stedse heftigere. Hendes Taarer udsprang af de forskjelligste Kilder. Mat og kraftløs lukkede hun omsider Øinene, uden at slumre. Da aabnedes Døren, som stod paa Klem, og Grevens lille Datter stak sit Cherubhoved ind deraf. Natalie rakte sin Haand ud imod Barnet, og Miranda hoppede ind og betragtede den Sørgende nøie og længe. „Er Du bedrøvet, spurgte hun: fordi Din Fader er død?" — Natalie nikkede. — „O, saa see dog paa mig! blev den Lille snakfom ved: Er jeg da bedrøvet? og min deilige Moder er jo ogsaa død! Da hun laae saa hvid og bleg, og ikke hørte, at jeg kaldte paa hende, saa græd jeg ogsaa grumme meget; men saa lovede Fader mig en anden Moder, som ogsaa vilde holde af mig, og saa var jeg igjen fornøiet. Naar Du vilde bede min Fader ret artig derom, vilde han maaskee ogsaa være Din Fader; men saa maatte Du ogsaa være lige saa artig, som jeg!"

Natalies Hjerte svømmede over af de helligste Følelser; hun kyssede den lille Sladderhank, som syn-

gede den spæde runde Arm kjælent om hendes Hals, og ikke vilde slippe hende igjen. Hun tænkte sig denne hjelpeløse Engel, uden moderligt Tilsyn og Kjærlighed — og Miranda var sin Faders lykkeligste Ordfører.

Solen rødmede neppe Spidsen af Bjergene, da Natalie alt var nede i Haugen, hvor hun traf den gamle Præst. Han forekom hende meget bleg, og overhovedet i en høitidelig Stemning. „Jeg har meget at sige Dig, min gode Datter! begyndte han: Kom, lad os sætte os i hiint afsides Lysthuus, og hør mig med roligt Sind. Jeg holder det for nødvendigt, at der aldeles Intet skjules for Dig, saavel med Hensyn til Din Faders Dødsmaade, som Anledningen til Overgivelsen af Din Person til Grev van der Velle. Hvorlet kunde ellers engang Uforstandighed eller Ondskab gjøre Dig bekjendt med det virkelige Sammenhæng, og ovenikjøbet forgifte Din Rolighed med ondskabsfulde Tillæg. Nu skal Du høre den af Din Vens Mund, og kan benytte den til at raade frit over Din Fremtids Skjebne." — Natalie lavede sig til at høre med spændt Opmærksomhed, og Præsten begyndte:

„Badet *** var i Aar i Særdeleshed glimrende ved den rige Grev van der Velles Nærværelse. Grev Richard van der Velle nedstammer fra en af de ædelste Familier, som jeg engang har kjendt meget nøie." — Her sukkede Præsten dybt. — „Livet i den store Verden, den uforstyrrede Nydelse af en uhyre Rigdom, havde, om ikke fordærvet hans Hjerte, dog forgiftet hans Grundsætninger. Forstyrret i alle sine Glæder ved en elsket Kones Død, gjorde han sig Umage for,

at bortskræmme den smertelige Utilfredshed, som havde bemægtiget sig ham, ved Badets Adspredelser, og især ved Pharaobordet. Han holdt Banken, og der har aldrig været spillet frygteligere, end netop denne Sommer. Du kan begribe, kjære Glut! at Din Fader ikke forsømte at indfinde sig derved. Han var hver Dag, og altid ledsaget af sin sædvanlige Ulykke i Spil, at finde ved det grønne Bord. — Eieren af Badet feirede sin Fødselsdag med et glimrende Middagsmaaltid, hvortil den samtlige derværende Adel var inviteret. Champagneraanden giver de hemmeligste Tilbøieligheder og Tanker Tøilen. Nogle Kammerater opfordre Grev van der Velle til, at ende sin piinlige Enkestand, og Baron Bruno, som sidder i Nærheden, siger: at han nylig har seet en Pige, som vel torde være en Mands varmeste Ønsker værdig. Baron Bruno udkaster nu, med en af Viin opglødet Phantasie, et Malerie. Grev van der Velle bliver nysgjerrig, og spørger; Baronen nævner — Natalie von Burgfels!"

„Deels halv, deels heel berusede forlade Gjesterne Vertens Borg. Man aftaler, at træffes igien ved Pharaobordet, og efter en halv Times Forløb er Spilleværelset fyldt. Tøileløs opbruse de vilde Lidenskaber. Besindighed, Kløgt, Maadehold skræmmes bort, thi Helvedes sorte Aander feire idag deres græsselige Fest. — Efterat Kortene nogle Gange ere aftrukne, har Din Fader tabt alle sine rede Penge. Han river Vesten op med eet Tag, Luftstrømmen fra det aabne Vindue kjøler det svedbedækte Bryst. „Jeg er forloren!" hvisker han i stille Fortvivlelse til en af

de Nærstaaende. „Forloren? raaber denne høit: Jo mæn! Hvem der har en saadan Datter, som Baron Bruno idag har beskrevet os hende, den er aldrig forloren! Var jeg i Deres Sted, Oberst, saa satte jeg engang Alt mod Alt! Bankøren behøver en Kone, De hans Penge. Sæt De Deres deilige Datter paa Damen, og spræng hans Banke!" — Bravo! skraldede det, som af een Mund, gjennem den tætsluttede Kreds. — „Skal det gjelde, Oberst Burgfels? spurgte Grev van der Velle: Saa afgjøre det næste Øieblik, om jeg skal være Deres Svigersøn, eller De en riig Mand." Dette Lyn slog ned. „Paa min Ære, det gjelder!" raaber Din Fader i halv Sindsforvirring; Gravstilhed herskede i Værelset — man kunde høre Kortenes Fald. Du, min Datter! — intet dunkelt Tilfælde — Din Skytsaands Finger vendte Bladet, og —"

Natalie vred sine Hænder. „O, Gud! raabte hun fuld af Forfærdelse: det kunde min Fader gjøre?" — Præsten trak paa Skuldrene. „Han bødede derfor med Livet!" blev han ved med sagtere Stemme. „Grev van der Velle holdt Damen triumpherende i Veiret; larmende Lynkønskninger gjenlød i Salen. Alles Øine henvender sig paa Din Fader, der bleg og stønnende synker i sin Naboes Arme. Et Slagflod, sandsynligviis Følgen af pludselig Forkjølelse og heftig Sindsbevægelse, havde dræbt ham. Den høieste Forfærdelse bemægtiger sig Spillerne. Ædruheden vender tilbage, da det frygtelige Slag har rammet. Man sender Bud efter Læger, men Livet er alt borte. Grev van der Velle vil ikke lade sig overtyde om, at

den Døde ikke kan komme tillive mere; men da han endelig er nødt dertil, saa styrter han den fulde Cosette omkuld, befaler at Pengene skal uddeles til de Fattige, og aflægger en frygtelig Eed paa, at han aldrig vil røre et Kort herefter. Han lukker sig adskillige Dage inde, lige til Din Faders Begravelse, som paa hans Bekostning blev holdt med megen Pomp. Da han kom tilbage fra Liigbegængelsen, kastede han sig i Reisevognen. Han afhentede sin lille Datter, for at bevæge Dig ved Synet af hendes Uskyldighed, og er nu kommen hertil, i det Haab, at Du vil modtage den Haand han rækker Dig; i hvilket Haab han finder sin eneste Beroligelse. — Her har Du den fuldkomne Sandhed."

Overordentlige Stillinger udvikle overordentlige Kræfter. Den frygtsomme Natalie traadte med modig Bestemthed for sin Skjebnes truende Skrækkebilled. „Deres Beretning, min dyrebare Fader, sagde hun til Præsten: bestemmer min Beslutning. Mener De ikke ogsaa, at Greven vilde være høist ulykkelig, hvis jeg nægtede ham min Haand, og med den, Leilighed til at kjølne sin brændende Samvittighed? Kan end ingen verdslig Lov forpligte mig til, at betale denne min Faders sidste Gjeld: saa vil jeg dog gjerne indløse den med mit hele Livs Lykke. Hans Støv hvile i Fred! og hans forklarede Aand skal ikke forurolige ved noget Tilbageblik paa hans uindløste Æresord. Endnu i denne Time faaer Greven mit Samtykke." — „Gud velsigne, Gud styrke Dig dertil, mit elskede Barn!" sagde Oldingen, og omfavnede hende.

Grev van der Velle forlod Godset som Natalies Forlovede. Miranda blev tilbage hos sin tilkommende Moder. Om to Maaneder skulde Bryllupet holdes. I dette Mellemrum døde den gamle Frøken; ogsaa den sidste Traad, som bandt Natalie til sine forrige Forhold, maatte briste, for at hun desvilligere og friere skulde slynge Baandet af de nye om sit Hjerte.

Efter to Maaneders Forløb afhentede Greven sin deilige Brud til sine Godser, hvor Vielsen skulde fuldbyrdes. Rørende var Natalies Afsked fra Præsten, der med en begeistret prophetisk Tone forkyndte den afreisende Pige en sjelden Lykke. — En Time før Vielsen overrakte Greven Natalie en lovformelig testamentarisk Akt over sine anseelige Besiddelser, dog med Undtagelse af dem, som skulde tilfalde den lille Miranda.

Vielsen, som Baron Bruno bivaanede, var forbi. Natalie havde yttret det Ønske for Greven, at deres Forbindelse maatte feires i den dybeste Stilhed uden al Pomp, og at det maatte tilstedes hende, at leve det første Halvaar af deres Ægteskab i hendes sædvanlige Eensomhed; efter den Tids Forløb var hun villig til, ikke mere at unddrage sig noget selskabeligt Forhold, hvortil det Trin, hvorpaa hun som hans Gemalinde stod, forpligtede hende. Greven bevilgede gjerne sin Forlovedes Forlangende, thi fra Obersens Død af hældede sig ogsaa hans egen Stemning mere til Stilhed end larmende Sværm.

Solen, som havde beskinnet den eensomme Brylupsdag, gik ned; Natalie stod, fordybet i mørke Betragtninger og i Anskuelsen af dette store Skuespil,

for det høie Buevindue. Det Ønske, at hendes Liv maatte synke tilligemed den luende Himmeldronning, berørte sagte hendes bange Sjel. Greven havde forladt sin Brud for et Øieblik. Der gik een Time, der gik to, og endnu var han ikke vendt tilbage. Natalie blev urolig; hun vilde just til at søge efter ham, da Baron Bruno med frygtelig Hast rev Døren op, og med en skrigende, gjennemtrængende Tone raabte: „Barmhjertige Gud! Grevinde! Han er død! Kom, kom!"

Hellige Nemesis! Baronen havde fundet Greven, truffen af et Slag, død foran sit Skriverbord!

Som et Lyn gjennemtrængte disse Ord med fortærende Magt den stakkels Natalie. Hun vakler, synker omkuld, og, da hendes Livsaander ere vendte tilbage, mærker hun strax, at hendes nu saalænge udeblevne Tilfælde atter er indtraadt. Tyk Dæmring omtaager de skjønne Øine, og Enkebruden kan ikke mere see sin Brudgoms Liig.

I gyselig Stilhed hensnege de første Uger sig. Endnu var Baronen, hvem begge hans Venners Død havde gjort til et agtværdigt Menneske, uafbrudt paa Vellburg, og gik Grevinden tilhaande med Indsigt og Iver. — „Nu! saaledes gaaer det ikke længer an!" sagde han ved Slutningen af den første Uge til Natalie, i det han gjorde hende bekjendt med sin Afreise, som magtpaaliggende Omstændigheder tvang ham til. — „Allene kan De, stakkels Grevinde, ikke være i Deres Forfatning. I Morgen, naar det gryer ad Dag, reiser jeg til Byen og opfordrer min Kommissionair til, under enhver Betingelse, at

skaffe et Subjekt tilveie, som kan optræde her i den tredobbelte Rolle, som Deres Forvalter, Forelæser og den lille Miranda's Lærer."

Faa Dage efter kom Baronen tilbage, ledsaget af en ung Mand. Han ilede ind i Grevindens Værelse. „Lykken har været mig gunstig, kjære Grevinde!" sagde han glad: „Den har spillet mig en sand Fugl Phønix i Hænderne. Deres nye Secretair, som jeg bringer Dem, hedder Leonhardi; han skal være en Mand af exemplarisk prøvet Characteer; De kan derfor ligesaa rolig betroe ham Deres Skriverbord, som Deres Penge. Han har det behageligste Organ af Verden, og vil altsaa ikke som Lector saare Deres Øren. Desuden skriver han en Haand, som om den var stukken, og taler Fransk og Italiensk ligesaa færdigt, som sit Modersmaal. Og hvor nyttig kan han ikke blive for Miranda. Hvad Betingelserne angaae, da er han saa beskeden, gandske at overlade til Dem at bestemme samme. Han var saa forpikket paa denne Plads, at han havde modtaget den, troer jeg, for Føden allene."

Grevinden lod Leonhardi kalde. Et dybt Suk, der, saa forekom det hende, trængte sig ud af et beklemt Bryst, gik forud for hans Ord, hvis rene Toner uimodstaaelig gjenklang i Natalies dybeste og inderligste Følelser. Denne Stemme var hende bekjendt og havde en umiskjendelig Liighed med hendes afdøde Brudgoms. Natalie følte sig forvirret. Hun gjorde det unge Menneske bekjendt med de Pligter, der paalagde en Secretair hos hende; dog nødte hendes naturlige fine Følelse, og Leonhardis velvalgte Udtryk,

hende til at fremsætte de Forbindtligheder, hvortil Baron Bruno havde opfordret ham, mere som et Venskabs-Offer, bragt hende, den Lidende, end som den Underordnedes betalte Skyldighed.

Leonhardi opfyldte trolig de ham anviste Pligter. Han levede, aandede kun for Natalies sagteste Ønsker; ja den Opoffrelse, hvormed han indviede sig til hendes Tjeneste, var saa sjelden, at den berettigede hende til den Formodning, at han gjerne vilde gaae i Døden for hende. — Uden at omstemme sin undergivne Tone til en pligtstridig Fortrolighed, vidste han at lægge saamegen blid Trøst, selv i den ligegyldigste Samtale med Grevinden, at Natalies taknemmelige Hjerte følte sig inderlig rørt derved, og meget snart erkjendte sin Velgjører i ham. — Den lille Miranda sluttede sig med øm Kjærlighed til sin nye Lærer. Hun kaldte ham sin gode Hardi. I kort Tid bemærkede man Indflydelsen af hans forstandige Underviisning, og enhver Time, hvori Grevinden ønskede at være allene, tilbragte den Lille hos Leonhardi paa hans Værelse. Natalies Diensvaghed var denne Gang med fordoblet Styrke vendt tilbage. Ofte overraskede hun sig i den qvælende Bekymring, om hun vel nogensinde mere vilde komme sig, og lykkedes det endogsaa Leonhardis trofaste Omsorg undertiden at faae hende til at alemme den manglende Sands, saa var og blev dog altid Udsigten til livslang Blindhed skrækkelig for den nittenaarige Halv-Enke. — I Vinterens stivnede Øde og Eensomhed, blot omgivet af den tause Naturs Kæmpebilleder, blomstrede der vel spæde, sødtduftende Blomster for Natalie, men som dog ogsaa

havde sine spidse Torne. — Grevinden overraskede sig ofte selv i Sukke, Drømmerier og Ønsker, som knyttede sig til Forgangenheden, og som skrækkomme forsvandt for den belysende Forstand. Hun bad til Gud, at han vilde give hende sit Syn tilbage; da vilde hun give den troe Leonhardi sin Afsked, og berøve sig — af Grunde, som hun neppe havde Mod til at tilstaae sig selv — det eneste ret medlidende Væsen, som stod hende nær.

Hendes Underholdning med Leonhardi var ikke meer saa troskyldig som ellers. Ofte forstyrrede et af Tilhøreren sagte udaandet Suk Grevinden i Strømmen af hendes Tale, saa hun længe ikke kunde faae fat paa den afrevne Traad igjen. Natalie fortalte undertiden om sin Barndom, om Oprindelsen til hendes Diensygdom, og nævnede ved saadan Leilighed hendes Barndomslegebroder Ervin med det fulde varme Udtryk af usvækket Barndoms-Kjerlighed. Hun erindrede sig med taknemmelige Taarer, hvorledes han havde vidst at forsøde hende denne Lidelse, hvorledes han havde nægtet sig selv al Opmuntring, blot for ikke at forlade hende! — Medens hun fortalte dette, randt det hende i Sinde, at denne Skildring ogsaa var anvendelig paa Leonhardi, der ikke gjorde mindre for hende end den kjære Ervin. Nu, eller aldrig torde hun lade ham see i sit erkjendtlige Hjerte, og det gjorde hun, i det hun sagde: „O, aldrig vil jeg forglemme denne Vens opoffrende Kjærlighed. Kunde jeg blot see ham endnu engang! Hvis han stod for mig, og med den velbekjendte Stemme nævnede Navnet Natalie; o, denne Glæde vilde give mig Synet tilbage!"

Grevinden taug forbauset, thi Leonhardi forlod Værelset i heftig Bevægelse, uden at svare et Ord. „Hvad vil det sige?" spurgte Natalie sig selv. — Tiden svarte hende.

En af de første livelige Martsdage opfordrede Grevinden Leonhardi til at ride lidet ud for at tage frisk Luft. Kun ugjerne gav han efter for hendes Ønske, thi Natalie havde i nogle Dage ikke befundet sig vel, derfor vilde han ikke gjerne forlade hende. Den lille Miranda sprang munter og glad om i Moderens Værelse. „Ak lille Moder!" raabte hun! „Det er ret Skade at Du ikke kan see. Jeg vilde vise Dig noget Smukt. I Hardis Værelse hænger der en lille Krands over Hovedet af en Engel! Ak, den er saa lille, saa lille — den er ikke engang for stor til min Dukke. Jeg har bare eengang vildet see den ret nærved, saa hængte jeg den strax hen igjen. Jeg sagde til Sabine: men den gode Gud gjør dog smukkere Blomster end dem; — men hun meente, den gode Gud havde ogsaa gjort dem, de vare kun fortørrede. Hun sagde, de Blomster vilde nu snart komme; man kalder dem Sneeblomster."

Et elektrisk Slag gjennembævede Natalie. I hendes Sjel, ligesom for hendes Øine, blev det pludselig Dag; og det første Blik fra hendes opklarede Øine berørte Krandsen. „O Gud! Det er Ervin!" raabte hun henrykt: „Hvor er det muligt, at jeg ikke kjendte ham!" Da gjenlød Fodtrinene af hans Hest, og Miranda sprang ham med den glade Tidende imøde: Moder kan atter see! Leonhardi ilede at bringe Grevinden sin Lykønskning; men da han traadte hen

for hende, udstrakte hun sine Arme imod ham, og raabte med øm Bebreidelse: „Ervin! Du kunde skuffe Natalie!" Han kunde ikke modstaae. Fast trykkede han den saalænge Undværede til sit troe Vennebryst, og hviskede: „Ak! Natalie! kunde jeg vel andet? Jeg, den fattige Leonhardi — Du, den rige Grevinde van der Velle! Opdage mig for Dig, kunde jeg ikke, men mit hele Liv var indviet til Din Tjeneste."

Alt den næste Morgen afhentede en Vogn Ervins Pleiefader, den gode Præst. De Lykkelige behøvede hans Raad, hvorledes de ved Kirkens Velsignelse skulde kunne hellige det Baand, som fra den tidligste Barndom havde bundet dem til hinanden, uden at tilsidesætte de Fordringer, som Grevindens Navn gjorde paa hende. —

Imidlertid giorde Ervin Natalie bekjendt med sit Levnetsløb. Under Navnet Leonhardi var han traadt i Militairtjeneste, og ved nogle betydelige Anbefalinger, som Præsten — paa en for Ervin ubekjendt Maade — havde forskaffet ham, var han efter et Aars Forløb alt bleven Officeer. Det Regiment han stod ved, blev forlagt til den yderste Grændse af Landet. Soldaterlivet i dyb Fredstid var kedsommeligt for den daadlystne Yngling. Sine Fritimer helligede han til Studium og skyldfri Nydelse af Naturen, medens de fleste af hans Kammerater levede i Sværm og Sviir. Ved sit moralske Forhold erhvervede han sig sine Foresattes Agtelse og Kjærlighed, men tillige sine Camilitoners Had. Daglige Drilleriers Naalestik forbittrede ham Livet, og gjorde ham en Stand forhadt, hvis trykkende Kjæder ikke lettedes ved nogen Udsigt

til Daad, Berømmelse eller Ære. — Ved tvende Avancements blev Leonhardi paa en høist paafaldende Maade sprunget forbi; modig ved Følelsen af sin Skyldfrihed vovede han, at spørge sin Chef om Aarsagen til denne Tilsidesættelse. Generalen, som havde ham kjær, sagde, i det han trak paa Skuldrene: at den Plet, som heftede paa hans Fødsel, maaskee var Skyld deri. Leonhardi blegnede. Præsten havde altid sagt ham, at han var et forældreløst Barn af en nær Slægtning. Derfor kom det ham aldeles uventet, at see sig holdt for en Bastard. „Hvis det ikke kan tilstedes, at jeg stiger høiere," sagde han stolt: „saa var det overhovedet Uret at indlemme mit i et saa pletløst Samfund, og derfor beder jeg strax om min Afsked. Jeg kan ikke trives paa den Plads, hvor jeg blot taales, men ikke agtes." Generalen søgte vel at bringe Leonhardi fra sit Forehavende, men han maatte dog ære det unge Menneskes Tænkemaade. — Nogle Uger efter blev Leonhardi kaldt til Generalen, og Denne lod ham vide, at den forlangte Afsked var ankommen. Da Alt desangaaende var bragt istand, og Leonhardi vilde forlade Generalen, holdt Denne ham tilbage med de Ord: „Unge Menneske! jeg vilde nødig skilles fra Dem, uden at give Dem et Beviis paa min Agtelse og Velvillie, og jeg haaber, De vil finde det i følgende Forslag: Min Halvbroder, Herr von Klingen, vil gjøre en Reise gjennem Schweitz og Italien. Udførelsen af dette længe fattede Forsæt beroer kun paa Nødvendigheden af, at finde en med Aand og Smag udrustet Reisefælle til min Broder. Jeg har, kjære Leonhardi, fore-

slaaet Dem til denne Plads, og det kommer allene an paa Deres Samtykke, om De paa den beqvemmeste Maade af Verden vil tage en Deel af samme i Øiesyn. Dog vil jeg ikke dølge for Dem, at saasnart De har bestemt Dem dertil, maa Reisen ogsaa gaae for sig om faa Dage." — Med inderlig Glæde takkede Leonhardi den gode General. Dette Forslag opfyldte et af hans varmeste Ønsker. — I en Fraværelse af to Aar, og i uafbrudt Samværelse med en høist aandrig og underrettet Mand, samlede han sig en riig Skat af Verdens- og Menneskekundskab. Han var just vendt tilbage til sit Fædreland, og paa den nærmeste Vei til sin hjemlige Bondeby, da han en Aften ankom i den Stad, hvor Baron Bruno just indfandt sig for at søge om en Secretair til Grevinde van der Velle. Leonhardis gode Genius førte ham i et besøgt Kaffehuus og i Nærheden af et lille Bord, hvorved Baronen, med en Flaske Burgunder for sig, gjorde sin Commissionair bekjendt med Grevindens Fordringer, og, stedse fordybende sig meer og meer i Texten, berettede ham hele hendes sørgelige Historie. Ervin fornam, bævende af smertelig Medlidenhed, sin Barndomsvenindes beklagelige Skjebne, og hans Beslutning var strax fattet. Endnu samme Aften gik han til Baronen. Det Øvrige veed Læseren allerede.

Nogle Dage efter kom den gamle Præst til Vellburg. Hans Forbauselse var stor som hans Glæde, over at finde sine elskede Fosterbørn, som han troede langt fra hinanden, forenede her. Mindre forundrede ham deres Forsikkring, at de vilde blive det de-

res hele Levetid. Da de havde meddeelt ham denne Beslutning, og Ervin med Ængstelighed bemærkede sin dunkle Fødsel og Natalies glimrende Familieforhold, da opklaredes den Gamles Aasyn i blid høi Glæde, og med himmelvendte Blik udbrød han: Hellige Forsyn! Dine Veie ere dunkle og underfulde, men de føre til Maalet. Ervin, Du behøver ikke at rødme ved at modtage Natalies Haand, og Grevinden vanærer ingenlunde sin afdøde Gemals Navn, ved fremtidigen at føre Dit, thi det vorder uforandret. Du er hendes Gemals Broder, en Grev van der Velle ligesom han. Spiren af et ved præstelig Haand indviet, skjøndt for Verden skjult, Ægteskab. Din og Grev Richards Fader havde alt i mange Aar været Enkemand, da en fattig Frøken, som Grevinden, i en høist forladt Tilstand, havde taget til sig, tildrog sig hans heftigste Tilbøielighed. Han gjøs for den Tanke, at forføre Pigens rene himmelske Uskyldighed, og et Løfte hindrede ham i en offentlig Forbindelse med hende; thi i den første Smerte over sin elskede Kones Død havde han gjort hendes Slægtninge det hellige Løfte, ei mere at gifte sig. Din Fader foreslog Frøkenen en hemmelig Vielse, og hun var for svag til at modstaae hans uafladelige Bønner. Efter et Aars Frist gav den deilige unge Kone Dig Livet, min kjære Ervin, med Opoffrelse af sit eget. Greven ansaae denne Hændelse som en Straf for hans Meneed. Han reiste til den unge Fyrste, hvis Yndling han var, og opdagede ham Alt. Fyrsten nægtede ei den fortjente Mand hans første Bøn, og stadfæstede med sin egen Haandskrift Din Faders Erkjendelse af Dig, som dog

af kloge Grunde blev udsat, til Du var bleven myndig. Den sidste Dag i Dit 24de Aar skulde Du erholde Navnet af en Greve van der Velle tilligemed den halve Deel af Godserne. Din Opdragelse blev betroet mig, og ikke lang Tid efter lagde Din Fader paa sit Sygeleie de for Dig saa vigtige Dokumenter i mine Hænder. Gjerne vil Fyrsten være villig til at indsætte Dig noget tidligere i Besiddelse af de Dig tilkommende Rettigheder, især da Hovedhindringen er hævet ved Din Broders Død. Vort første Formaal gaaer altsaa til Residentsen.

Det skedte, som Præsten havde sagt. Sneeblomsterne florerede endnu, da Ervin og Natalie aflagde deres Eed paa evig Kjærlighed og Troskab for Alteret.

Slaget ved Malplaquet.

„Mere Viin, Philip! Drikke ville vi, og ikke sove." — „Det Sidste var dog bedre, svarte Denne: vi behøve Kræfter til i Morgen." — „Nei! raabte Alfons: Drikke ville vi i Aften, maaskee drikker Valpladsen i Morgen vort Hjerteblod." — „Just derfor,

svarte Philip: tyktes det mig bedst, at opgjøre min Regning og styrke mig i Bønnen." — „Regning! gjentog Alfons langsomt: Ja vel, opgjøre sin Regning; men før jeg kan oplade Hjertets Bog, maae de centnertunge Stene afvæltes, som hvile derpaa, og derfor maa Du skaffe Viin, Philip. Vaag med mig denne Nat! Det kan let blive den sidste, og en uimodstaaelig Følelse driver mig til, at aabne mit Inderste for Dig. Jeg beder Dig, gaae!" — Philip gik.

Det var den 9de September Aar 1709, Aftenen før det store Slag ved Malplaquet. De fire gjæve Helte: Eugen og Malborough paa den ene, og Villars og Bouflers paa den anden Side, laae ligeoverfor hverandre med deres Hære. — Alfons d'Alembert var Adjutant hos Marskalk Villars; Philip de St. Goudran var en riig, uafhængig Yngling, der som Frivillig havde tilbudt Marskalken sin Tjeneste, med Glæde var bleven modtagen og anbefalet til den erfarne d'Alemberts Veiledning. Denne havde ogsaa faaet Ynglingen saa kjær, at han stedse havde ham om sig, ja endog deelte sit Telt med ham. — Alfons var kommen tilbage fra Marskalkerne, med hvilke han havde udkastet Planen til Slaget imorgen. Saasnart Dagen gryede, vilde de angribe Fjenden. Rollerne vare fordeelte, og kun en kort Nattehvile skulde vederqvæge Hæren. Men Alfons vilde ikke sove. Hans Sjel var i stor Bevægelse, thi Morgendagens Skikkelse skred ham truende forbi. Vel havde han heltemodigen medkæmpet i mangt et Slag, men dennegang syntes han greben af en besynderlig Anelse, der maaskee var bleven vakt ved et Tilfælde. For

nogle Dage siden havde nemlig en Zigeunerinde indfundet sig hos de franske Tropper; som Marketenderske blev hun hos dem, og hendes Klogskab vakte Alles Opmærksomhed. Med Flid syntes Alfons at undvige hende, og med Urolighed bemærkede han, at hun havde opslaaet sit Telt i Nærheden af hans. Men i Dag kunde han ikke undvige, thi adskillige af hans Vaabenbrødre trak ham spøgende ind i hendes Telt, forlangte Viin, og opfordrede den Gamle til at spaae, om man snart kunde vente et Slag, og hvem af dem der vilde slippe levende derfra. — — De lystige Spørgere anede ikke, hvor nær Kamptimen var, thi Anførerne havde naturligviis holdt Planen dulgt for den store Hob. Alfons smiilte stille hen for sig ad de unge Officerers lykkelige Uvidenhed; men de vedbleve at bede Zigeunerinden, hun vilde spaae dem.

Saa traadte hun da omsider hen til Bordet, stirrede paa dem Alle, lod sig vise deres Hænder, og sagde: „Skjenker mig Svaret idag, thi naar imorgen hedder igaar, ville I ikke spørge mere, fordi Mange af Eder da ville være blevne klogere end jeg er, skjøndt gandske stumme." — Man loe ad dette dunkle Svar; men Alfons, som var den Eneste, der fattede Meningen af hendes Tale, sprang op og raabte: „Fordømte Hex! Har Satan ladet Dig kige os i Kortet, saa tie med hvad Du veed!" — „Stille, stille! sagde Zigeunerinden: Den, der bærer en Steen paa Hjertet, han skynde sig at vælte den af, før Jorden kaster sine Stene derpaa. I vil altsaa have nok at tage vare til i Morgen, thi der staaer meget skrevet i Eders Haand!"

„O, hvad staaer deri?" raabte Officererne nysgjerrige, og forlangte, at Alfons skulde række hende sin Haand. — „Nu vel, sagde han: hvad læser Du da i dens dybe Ar?" — Zigeunerinden greb hans Haand med begge sine, og sagde: „At I har glemt at gjøre Meget godt igjen!"

Med disse Ord vilde hun forlade Teltet, men Alfons, der pludseligt saae en ham velbekjendt Ring paa sin Haand, skreg i høieste Bevægelse: „Usle Taskenspillerske!" greb sit Bæger og kastede det rasende efter hende. Men hun opfangede det behændigt, fyldte det med Viin, tømte det rask og raabte, forladende Teltet: „Vivo Alfonso d'Alhambro!" Han blegnede, trykte sin Hat dybt ned i Øinene og gik. — Zigeunerindens Ord og den Ring, hun iøn havde stukket paa hans Finger, havde bragt hans Sjel i stort Oprør, og han vilde ikke sove, da han var kommen fra Marskalken, men aabne det længe tillukte Hierte for sin unge Ven.

Philip de St. Gondran traadte omsider ind i Teltet med en Kurv, fuld af Viin. „Hvor har Du faaet den?" spurgte Alfons. — „Af Zigeunerinden, svarte Philip: hendes Telt er nærmest, og i Leiren er Alt gangen til Hvile." — „Men hvorfor bringer Du tre Bægere?" spurgte Alfons videre. — „Den Gamle har vel af en Feiltagelse lagt tre i Kurven," sagde Philip. — „O, jeg beder Dig, sagde Alfons heftig: læg det tredie Bæger bort! Det seer mig ud som tredie Mand, og jeg vil være ene med Dig."

Stille lagde Philip det igjen i Kurven. Med stærke Skridt gik Alfons op og ned i Teltet, og tømte

skiltiende sit Bæger. Derpaa blev han staaende, og betragtede dybsindig Ringen paa sin Haand. „Andengang forlovet med Dig? sagde han: Førstegang til Kummer og nu maaskee til Døden? — Nei, sagde han efter en Pause: Hvad skal den Ring? Vort Baand er sønderrevet!" Og med disse Ord tog han den af og lagde den paa Bordet. Derpaa trak han Teltforhænget tættere sammen, tog en Stol og satte sig ved Bordet hos Philip.

„Seer Du, begyndte han: om denne Ring, som, Gud maa vide hvorledes, er kommen i Hexens Hænder, slyngte sig engang min hele Lykke. Jeg er ikke Din Landsmand; jeg hedder ikke d'Alembert. Jeg er en Spanier og mit Navn er Alfonso d'Alhambra. Mine Forældre vare rige: min Fader, der selv var Officeer i den spanske Armee og en vild lidenskabelig Mand, opdrog mig tidligt til Kriger. Min Moder var blid og meget bigot. Jeg var fjorten Aar, da min Fader ved en ulykkelig Hændelse blev mig berøvet; en ung, vild Hest sprang med ham ned fra en Bro, og Rytter og Dyr omkom i Strømmen. Jeg var vel forsøgt i alle Legemsøvelser, men forresten høist uvidende. Min Moder skjalv ved Tanken om, at jeg skulde vorde Soldat, bragte mig til Dominikanerne, og overlod mig til deres Opdragelse. Min Moder begyndte imidlertid at plages af en sort Melankolie. Hun paastod, min Fader viste sig for hende i Drømme hver Nat og forlangte, hun skulde frelse hans Sjel. Hertil kom, at min Søster, der var hendes Yndling, faldt i en haard Sygdom, og i sine Phantaster ofte talte om min Faders Rædselsskikkelse. Min

Moder fortvivlede. Hun vidste ikke hvorledes hun skulde berolige sin Sjel og redde sit Barns Liv. Hun raadspurgte sin Skriftefader. Han raadte, hun skulde gjøre et Løfte for Barnets Liv og give Kirken en Deel af sin Formue til Sjelemesser for min Fader. Den stakkels ængstede Kone gav villig en stor Sum, og svor, jeg skulde vorde en Guds Præst, hvis han holdt hendes Barn i Live. — Jeg skjalv, da jeg hørte dette Løfte, og ønskede min Søster Døden, thi jeg havde en afgjort Lyst til Soldaterlivet. Men min Søster kom sig virkelig, og nu bestormede man mig fra alle Sider med Bønner om, at opfylde min Moders Løfte. Men hverken Bønner eller Trudsler eller Forbandelser formaaede at slukke de Flammer, der vare tændte i mit Bryst. Jeg elskede. Tilfældigviis havde jeg lært at kjende en himmeldeilig Pige af en anseet Familie. Ogsaa hun var bestemt for Klosterlivet. For at vinde Tid gav jeg dog tilsyneladende efter, og tiltraadte virkelig Noviciatet i Dominikanerklosteret. Men imidlertid gjorde jeg Forberedelser til en hemmelig Flugt med min Isabella, og hendes Kammerpige Anna hjalp mig at iværksætte den. Glemte vare mine Læreres Formaninger, glemt Kirkens Vrede, glemt min Moders Løfte, Angest og Forbandelse. See, Philip, der ligger Ringen. Da Isabella samme Nat, vi flyede, stak den paa min Finger, bar jeg i mit Hjerte Intet, uden hende ene! — En eensom, kun af Hyrder beboet Dal i Pyrenæerne var vort Tilflugtssted. Her levede vi i Fred og i Kjærlighed. — — Men selv forstyrrede jeg min Himmel. Det kom mig efter nogen Tid for eensomt fore i den stille Dal. Hertil kom, at Isa-

bella henfaldt i mørk Tungsindighed. For at berolige hende, lovede jeg at hidskaffe en Geistlig, der kunde vie os. I denne Hensigt gjorde jeg Bekjendtskaber i Nabobyen, og gjorde saaledes Veien til vort Asyl bekjendt. Da jeg en Dag gik hjem over Bjerget og fra dets Top skuede ned i vor Dal, saae jeg med Forfærdelse vor Hytte omringet af Soldater; jeg saae, hvorledes man satte Isabella og Anna paa en Vogn og førte dem bort, medens de Øvrige deels besatte Tilgangene til Dalen, deels adspredte sig i Bjergene, sandsynligviis for at gribe mig. Hele mit Mod sank ved dette Syn. Isabella stod ei til Redning, jeg greb Flugten og standsede ikke, før jeg naaede den franske Grændse.— I en Grændsestad fandt jeg franske Hververe. Fuldkommen indviet i det franske Sprog, udgav jeg mig for en Indfødt, og lod mig hverve. Man blev opmærksom paa mig, udmærkede mig snart, og jeg steg fra Trin til Trin. Jeg havde forandret mit Navn, og kaldte mig Alfons d'Alembert. Ingen Efterstræbelser forurolligede mig mere, og snart stod Isabella for mig som et Drømmebilled i Verdens lystige Vrimmel. Efter ti Aars Tjeneste var jeg Capitain og meget yndet af Marskalk Villars, ved hvis Regiment jeg stod. Jeg vilde have gjort en glimrende Lykke, hvis jeg var bleven paa denne Løbebane. Men Skjebnen førte mig et Syn imøde, der omkastede mine stolte Planer. Jeg faldt i en haard Sygdom. En Zigeunerinde ved Navn Biorenka, det samme gamle Spøgelse, der opholder sig her i Leiren, boede med en vidunderligdeilig Pige paa tretten Aar i samme Huus som jeg. Denne blev min Opvarterske, og vandt

snart min Sjels hele Kjærlighed. Neppe var jeg helbredt, før den Gamle en Morgen treen ind til mig og sagde, hun maatte forlade mig, og kom, for at sige mig Farvel. Det foer mig gjennem Hjertet som et Dolkestik, thi jeg kunde ikke mere leve uden Pigen, og idet jeg besoor hende at lade mig beholde Datteren, kastede jeg en Pung med Guld til Moderen. Nei, Herre, sagde hun: jeg sælger ikke mit Barn, men vil Jantage Eder hende som en Fader, maa hun gjerne blive hos Jer; om Aar og Dag kommer jeg igjen og henter hende. — Med Glæde lovede jeg Alt, og den Gamle reiste. Det elskværdige Barn hang ved mig med inderlig Kjærlighed. Men med Skjælven tænkte jeg paa den Tid, den Gamle atter vilde berøve mig hende, og jeg besluttede, at holde mig skjult med hende, indtil jeg torde kalde hende min. Jeg tog min Afsked, og skjulte mig med mit Klenodie i en Afkrog af Frankrig. Her har jeg opdraget hende, for mig er hun opblomstret i jomfruelig Skjønhed og ved hendes Bryst vil jeg finde den Lykke og Fred, jeg saalænge søgte forgjæves."

„Og dog har Du kunnet forlade hende? spurgte Philip: dog Krige i Felten?"

„Marskalk Villars — vedbles Alfonso — kom tilbage fra Tydskland og fik Overkommandoen over denne Hær. Ved et Tilfælde fik han mit lønlige Opholdssted at vide, indbød mig til sig og tilbød mig en Adjutantspost hos sig. Da vaagnede end engang den gamle Soldaterlyst i mig, og jeg forlod min Elskede, trods hendes Taarer. See, nu bringer jeg hende

tvende Ordener med og mange Ar, der ikke klæde mig ilde. Hvis blot Fortidens Billeder ikke vare!"

Han taug. Efter en Pause vedblev han: „Hvor har Hexen faaet denne Ring? Hvorfra kjender hun mit Navn? Er hun sendt efter mig fra Spanien til min Fordærvelse?" — Han rev Kaarden af Skeden og raabte: „Hun skal døe!"

Philip beroligede ham med megen Møie. „Eet maa Du love mig, Philip, sagde han mildere: Naar Krigen nu er tilende, reis saa til Spanien, opsøg mine Frænder og Venner, forsk efter Isabella, og forson mig med dem. Jeg vover ikke, at fordre nogen ny Lykke af Fremtiden, før jeg har opgjort min Regning med Fortiden. Lover Du mig det, vil Du endelig igjen berolige mit Hjerte?" — Philip lovede ham det.

„Velan! sagde Alfonso: Nu er Stenen væltet af mit Hjerte. Hist ligger Isabellas Ring; tag den, min Ven, og slip den ikke af Din Finger. Den skal minde Dig om Dit Løfte. Og nu stød til, Broder! Et frydeligt Gjensyn efter Slaget!"

„Hvor har I da det tredie Bæger? Jeg vil ogsaa drikke med!" lød en Stemme, og da Vennerne saae sig om, tittede Zigeunerinden ind i Teltet. — „Ah, Biorenka, er Du der? Du kommer ret tilpas!" raabte Alfonso, aabnede Teltet rask, og trak den Gamle ind med Magt. — „Sagte, sagte! sagde hun: Saaledes fører man ikke fine Gjester til Taffels." — „Du er mig en smuk Gjest! svarte Alfonso: som jeg af lutter Gjestevenskab vil traktere saa længe, til jeg har gjennemskuet Dit Hjerte eller revet

det ud af Dit Bryst!" — „Hvad kunde det da baade Jer, om I nu formaaede at gjennemskue mit Hjerte?" spurgte hun. — „Saa kunde jeg dog erfare, hvorfra Du har Ringen og mit rette Navn," sagde Alfonso.

„Herre, svarte hun: Jeg har ingen af Delene stjaalet. Men de vare tabte, og jeg er vis paa, at have givet dem tilbage til deres rette Eiermand. Vær I nu ligesaa ærlig. Siig mig, hvor har I min Datter?"

„Hvad spørger Du om hende? raabte Alfonso: Hele Aar har Du glemt hende, og nu er hun min!"

„Som Moder fordrer jeg hende tilbage af Eder, vedblev hun: Giv mig hende! Til Gjengjeld skal jeg vise Jer Noget." Hun tog med disse Ord en Guldkapsel op af Barmen, aabnede den, og holdt ham den under Øinene. Alfonso rev hende Billedet af Haanden, stirrede derpaa, og Navnet Isabella undslap hans Læber; men strax kastede han Kapselen fra sig og raabte heftigt: „Bekjend, Zigeunerinde: hvorfra kjender Du min Skjebne?"

„Herre, I er dødelig! sagde hun meget alvorsfuld: Maaskee har Døden alt i Morgen forseglet Eders Læber. Derfor forlanger jeg nu Efterretning om min Datter, ellers gaaer jeg herfra til Feltherren, og imorgen kjender hele Leiren den undvegne Dominikanermunk. I er i min Haand!"

„Nei, det er jeg ei! skreg Alfonso rasende: Af Dine Spøgelsekløer skal jeg snart udrive mig!" Og hermed trak han Kaarden og havde sikkert jaget Klingen i hendes Bryst, hvis ikke Philip var falden ham

i Armene. Samme Øieblik treen en Ordonants ind i Teltet, og kaldte Adjutanten til Marskalken. Alfonso fattede sig og fulgte. — „Jeg takker Eder, unge Herre, sagde Biorenka til Philip: I er en Ven af den stolte, trodsige Mand; Eder besværger jeg, skaf mig Efterretning om min Datter. Jeg aner hans skrækkelige Lidenskab." — Philip lovede hende det, og stille listede hun sig bort.

Det var Midnat, men ingen Søvn var der kommen i Feltherrens Øine. Alfonso fandt begge Marskalkerne sammen, og erfoer af dem, at Deserteurer nys havde meldt, Fjenden havde faaet Nys om det forehavte Angreb, og vilde endogsaa forekomme det. Marskalk Villars havde derfor besluttet, ved en Kommando at sende en Overløber, der igaar var kommen til Leiren, for at underhandle om Prinds Eugens Død, tilbage til Denne med følgende Beskeed: Marskalken sendte ham her et Stykke Vildt, som han ikke kunde bruge, men saasnart muligt skulde han besøge ham selv! — Villars, der virkelig hadede Snigmordere, og ved hans Udlevering vilde give Prindsen et Beviis paa sin ridderlige Tænkemaade, meente tillige, ved denne Kommando at indhente de sikkreste og hurtigste Efterretninger om den fjendtlige Hærs Bevægelser, og, ved Forbryderens Udlevering, for Øieblikket at sysselsætte sin Modstander. Derfor befalte han Adjutanten, i største Hast at sende Overløberen til Prindsen. „Kommandeer Lieutenant St. Goudran med

ham, lagde Marskalken til: han er Dem nærmest, og paa ham kan jeg stole. Skulde Kommandoen allerede finde den fjendtlige Armee i fuldt Opbrud, saa det var umuligt at aflevere Arrestanten, lader man ham uden videre skyde paa Stedet og sender mig strax Rapport."

Alfonso lod den lænkebundne Overløber føre hid, og ilte at overbringe Philip Feltherrens Befalinger. Da han havde gjort det, spurgte han vredt: „Hvi har Du ladet Zigeunerinden løbe?" — „Fordi jeg vilde unddrage hende Dine Mishandlinger, svarte Philip: og fordi jeg har paataget mig, i hendes Navn alvorligt at spørge Dig om hendes Datter." — „Ho, loe Alfonso: Spar Jer Uleiligheden; Svar derpaa skal ingen Dødelig aftvinge mig. Naar Klenodiet gandske vorder mit, kan I høre Jer for igjen."

Ynglingen steeg tilhest, medens man havde sat Arrestanten paa en Pasganger, som to Ryttere toge mellem sig og saaledes gik Toget, ledsaget af en Trompeter, gjennem den stille, mørke Leir. Man var alt udenfor de sidste Forposter og saae nu Fjendens Vagtild for sig. Da begyndte Fangen at bede ynkelig om Forbarmelse. Taus red Philip videre, som om han Intet hørte, men i sit Hjerte forbandede han dette Hverv. Man stødte ingen Forposter paa, ja man fandt endog Vagtblussene forladte og overbeviste sig snart om, at hele Fjendehæren var i fuldt Opbrud. Philip befalte Trompeteren, at galoppere tilbage til Leiren og melde Marskalken de Allieredes Fremmarsch. Derpaa bød han Forbryderen stige af Hesten og sagde ham, hvad der forestod. Den Ulykkelige kastede sig

hylende for hans Fødder og bad om Livet. Philip vendte sit taarefulde Øie bort, bød Rytterne tage Pistolerne frem og Fangen bede sin sidste Bøn.

„Hr. Lieutenant, sagde den ene Rytter alvorligbeskeden: Til Exekution ere vi ikke udtrykkeligen kommanderede; jeg skyder ikke! Lad den Karl løbe, hvad har han gjort os?" — Fangen fik nyt Haab og bad atter; men Philip nølede og taug. Da sagde den anden Rytter: „Herre! det kan vare længe, inden I igjen faaer et Menneskeliv at raade over. Vær naadig; jeg skal løse hans Baand. Maa jeg?" — „Du maa!" sagde Philip og vendte sin Hest. Fangen var fri og Rytterne galopperede efter deres Officeer ad Leiren til.

Her fandt de Alting i Oprør. Trompeterne blæste, Trommerne hvirvlede, Regimenterne samledes og Forpostfægtningen var allerede begyndt. Den blodige Dags Morgen dæmrede allerede. Philip fandt ikke Alfonso meer i Teltet; han var alt ved Marskalkens Side.

Snart udviklede Slaget sig paa den hele Hærlinie. Man kæmpede paa begge Sider med megen Tapperhed og det blev en af de blodigste Dage i denne Krig. Med Beundring saae Philip, hvorlunde Alfonso i sin stolte Helteskikkelse fløi ned ad Linien, uddelende Feltherrens Befalinger. Snart hedte det i den franske Hær: Prinds Eugen var falden! — Det gav Frankerne Sejershaab og Lykken syntes at ville krone det.

Virkelig var Prinds Eugen truffen haardt, men Helten, som vel vidste, at Alles Øine vogtede paa

ham, vilde ikke forlade Kampen endda. Stolt svarte han: Hvad hjelper det at lade sig forbinde, naar vi her skulle døe? Og døe vi ikke her, er det tidsnok, at tænke paa sine Vunder, naar Dagen hælder! — Med disse Ord satte han sig i Spidsen for Reserven og førte den selv mod Frankerne. Dette Helteexempel virkede mægtigen paa hele Hæren og Kampen blev blodigere hvert Øieblik. Endelig faldt Marskalk Villars og blev halvdød baaren ud af Slaget. Med ham faldt Frankernes Mod. Den forsigtige Marskalk Bouflers indsaae snart, at et hæderligt Tilbagetog her var det eneste Redningsmiddel. Han iværksatte det ogsaa med saadan Klogskab og Orden, at han ikke mistede een eneste Kanon. Rytteriet maatte dække dem. Philips Regiment gjorde ved denne Leilighed adskillige meget tappre Angreb. Som han nu galopperede over den liigbedækte Valplads, saae han i nogen Frastand en Qvinde, knælende hos en falden Kriger, og da han kom nærmere, gjenkjendte han Alfonso, der svømmede i sit Blod og Zigeunerinden, der fortvivlende sled sig i Haaret. Han vilde standse, men Kampen rev ham bort med sig.

Endelig blev det Nat. De slagne Tropper havde gjort Holdt ved en Landsby og antændt sine Vagtfyr. Sørgmodig sneg Philip sig til en Hytte, hvortil man havde bragt Marskalk Villars. Her laae den gamle Helt, bedækket med Dødsvunder, paa nogle Puder. En stille Kreds af hans Officerer stod omkring ham. „Hvo af mine Venner er i Dag vandret foran mig?" spurgte han. Man nævnede ham mange Tappre, blandt dem ogsaa Alfons d'Alembert. „Ogsaa han?"

sagde Helten: Ham skyldte Livet vel endnu saare meget."

Den haardnakkede Kamp havde kostet mange Mennesker. Armeen maatte kompletteres igjen og fra alle Regimenter sendtes Officerer paa Hverving til Frankrigs indre Provinser. Ogsaa Philip de St. Goudran fik et saadant Hverv. Han drev det med Iver, havde allerede sendt adskillige Transporter af Ungersvende til Armeen og endelig begivet sig til en liden, i en Skovegn beliggende Stad. Her hvervede han en Mængde Rekruter og vilde just atter afsende en Transport, da en af de smukkeste unge Karle, der med Flere var leveret af Øvrigheden, deserterede. Selv forfulgte han med Adskillige af sin Kommando den Undvegnes Spor, undersøgte hver Hytte, hver Kløft, men forgjæves. Endelig øinede man i en eensom Dal et venligt Landsted. Under Skyggen af et stort Kastanietræ sadde to sorgklædte Fruentimmer udenfor Døren. Den Yngste af dem treen Philip imøde og spurgte ængstligmildt, hvad der stod til hans Tjeneste. — Philip bad om Tilladelse, at gjennemsøge Huset. — „Det har jeg formodet, sagde Pigen: og derfor ønsker jeg, først at tale et Par Ord med Dem allene." — Med disse Ord førte hun Officeren ind i Huset.

„Jeg vil spare Dem den Uleilighed at søge, sagde hun bævende: thi det unge Menneske er virkelig skjult her i Huset. Jeg tilstaaer Dem dette aabenhjertigt, i Tillid til Deres Høimodighed, skjøndt De vel neppe vilde finde den Vraa, hvori han har skjult sig." — Philip forstod Pigen uret, og svarte rask: „De har ei

eller forregnet dem. Hvad forlanger De for Deser-teurens Udlevering?" — Pigen saae høitrødmende paa ham og sagde: „Jeg tager Dem paa Ordet, skjøndt De har misforstaaet mig, og fordrer en høi Priis." — „Nu, og hvilken?" — „Den stakkels Ynglings Frihed." — „O, svarte Philip med en høi Latter: saaledes var det ikke meent, mit smukke Barn! Eiskeren maa herfrem, ellers begynder jeg strax at søge, og kanskee jeg tager Kjæresten med!"

Da traadte Pigen stolt tilbage og sagde høitideligt: „Jeg har ei mindste Deel i denne Yngling; men han har betroet sig til mig, og har jeg bygget altfor dristigt paa Deres Høimodighed, da maa De tilskrive den stakkels Flygtning det; han har fortalt mig saa meget om Deres Menneskelighed." — „Det er nu ret smukt; men jeg kan ikke følge mit Hjertes Stemme her, jeg handler for Fædrelandet." — „Godt! sagde Pigen glad: Er da Fædrelandet ikke ligesaa trængende til gode Borgere, som til gode Soldater?" Og nu fortalte hun, hvorledes Ynglingen havde paadraget sig en Generalforpagters Had; hvorledes han og hele hans Familie var bleven gandske forarmet ved deres Forfølgers Hævn; hvorledes allerede to Brødre havde maattet vandre i Krigen; hvorledes nu ogsaa han, de gamle Forældres eneste Støtte, var bleven afleveret som Rekrut.

Philip hørte bevæget til. „De kan vel have Ret, smukke Barn, sagde han: men offentligen er han bleven afleveret til mig, og altsaa kan jeg ikke lade ham hemmeligt løbe." — „Ogsaa derfor veed jeg Raad. Naar han nu stillede to Rekruter i sit Sted?" — „Ja,

faa vil jeg lade ham gaae. Men han er fattig, hvor tager han Haandpengene fra? Formodentlig af sin hulde Beskytterinde?" — „Nei, jeg kan ikke hjelpe ham. Jeg er nu fattigere end han; men jeg har nu engang sat mig i Hovedet, at han faaer Pengene af Dem." — „Af mig? De Penge, jeg har hos mig, tilhøre Kongen." — „Paa Kongens Kasse har jeg ei heller tænkt; men man har sagt mig, De var selv meget riig og altid meget villig til at hjelpe, hvor det gjaldt for Alvor."

Overrasket saae Philip paa hende og sagde prøvende: „Men hvem indestaaer mig for, at han ikke løber sin Vei med Pengene, og leer mig ud ovenikjøbet?" — „Jeg! svarte Pigen: Jeg har stolet paa Dem; gjør mig nu Gjengjeld. Slaae til!" — Hun rakte ham sin skjønne Haand. Philip slog til, saae hende bevæget og længe i det store mørke Øie, og sagde: „Jeg stoler paa Dem. Her er Penge! giv det unge Menneske dem, og før ham hid til mig; men intet Ord herom vil jeg høre af hans Mund." — „Det lover jeg!" raabte hun glad og sprang ud af Døren.

Snart vendte hun tilbage med Ynglingen. Philip greb ham rask ved Haanden, førte ham ud til Soldaterne og sagde: „Dette unge Menneske har selv frivillig indfundet sig. Hans Forhold tillade ham ei, at drage i Felten med os, men han stiller to dygtige Rekruter i sit Sted, og vi have altsaa ingen Fordring paa ham." Dermed var Sagen afgjort. Men Philip havde seet den skjønne Pige for dybt i Øiet, og det

kostede ham Møie, at forlade hende. Men — han maatte. Han bad om Tilladelse til at komme igjen; den Gamle tilstod ham den gjerne, men Pigen slog Øinene ned og rakte ham stiltiende sin Haand til Afsked.

Philip kunde ikke glemme det hulde Væsen. Han kom snart igjen, og blev venligt modtagen. Dagen var heed; han bad om lidt Viin og Vand. Forlegen saae Pigen paa den Gamle, og gik rødmende ud. Nu tog den Gamle Ordet og sagde: „Det stakkels Barn føler sig meget forlegen ved, ei at kunne byde Dem nogen Viin. Vel finder De Alting her meget elegant indrettet, men vi have tabt vor Velgjører, som vi skylde alt dette, og jeg maa tilstaae, at vi befinde os i en Trang, vi aldrig før have kjendt." — Pigen kom igjen, og bragte et Glas Melk. „Det er vor Viin! sagde hun mildt, idet hun rakte ham den: den vil ogsaa vederqvæge Dem." — Philip drak, og forsikkrede, Melken smagte ham kosteligere end Viin. Han fortalte nu, at det unge Menneske havde holdt Ord. Nu var Underholdningen knyttet, og Aftenen kom, som en uventet Gjest. Da nu Rosa — saa hedte Pigen — gik ud, at berede Aftensmaaltidet, begyndte den Gamle atter at tale om deres betrængte Stilling. Det gjorde ham dristig, og han tilbød hende Penge. Hun tog derimod.

Han kom og kom igjen, og var aldrig gladere end her. Men jo nøiere han lærte at kjende Pigen, desmere fortrylledes han ved hendes høie Aandsdannelse og himmelske Hjertereenhed. Han yttrede sin Forundring over hendes udbredte Kundskaber. Da talte hun med

Begeistring om sin tabte Velgjører, og Graad ledsagede hendes Ord.

Saaledes vare et Par gyldne Maaneder henrundne. Da kaldtes Philip tilbage til Armeen. Med Kummer i Hjertet iilte han til Rosa — sidste Gang. Han sagde hende, at han atter maatte drage i Krigen. Rosa dulgte ikke sine Taarer, og da han anende spurgte hende, hvorfor hun græd, og hun først taust og mildt rystede paa Hovedet, og han stedse inderligere bad hende nævne Aarsagen til sine Taarer, fordi han vel følte, hans Livs afgjørende Øieblik var kommen, og hun endelig med barnlig Aabenhjertighed tilstod: hun maatte græde, fordi Skjebnen frarev hende Alt, hvad der var bleven hende dyrebart, da drog han den Elskede blidt mod sit Bryst, og Kjærlighedspagten var sluttet.

Philip lovede, snart at tage sin Afsked, og afmalede Fremtiden med de lyseste Farver. „Ak, sagde Rosa: jeg føler, at Du elsker mig ene for min egen Skyld, thi Du har ei engang spurgt mig, hvem og hvorfra jeg er. Selv kjender jeg hverken mit Hjem eller min Herkomst. Men den Mands Trak vil jeg dog vise Dig, der tog sig af Din Rosa, og opdrog og dannede hende for Din Kjærlighed." Med disse Ord førte hun ham ind i et afsides Værelse, og viste ham her en Krigers store, skjønne Portrait. „Min Gud! raabte Philip skjælvende, og slog Hænderne for Øinene: Det er Alfonso d'Alhambra!" Han vaklede ud, men Pigen forstod ham ikke. Han fortalte hende ret oprigtig sit hele Forhold til Alfonso, og fortaug slet Intet. „Nei, raabte hun, da han

taug: jeg har blot elsket ham som en taknemmelig Datter!"

Det kom til gjensidig Forklaring. Rosa fortalte hvad hun vidste om sin tidligere Skjebne. Hendes Fædreland, meente hun, var Spanien. Hun mindedes at være opdragen i en stor Stad, og ofte at have været med sin Moder i et Nonnekloster, hvor een Nonne fremfor Alle havde kjærtegnet hende paa det ømmeste. Dette Kloster stod saa tydeligt for hendes Øine, at hun trøstede sig til, at kjende det igjen. Da hun var sex Aar, var hendes Moder reist ud i den vide Verden med hende. Her havde hun altid seet Moderen i Zigeunerdagt, og var af hende bleven klædt paa samme Maade. Ingensteds havde de opholdt sig længere, end fornødent var, for at besøge alle offentlige Steder, hvor Moderen gjerne havde blandet sig mellem Mændene, og ved allehaande Konster søgt at fængsle Opmærksomheden. Efter mange Aars Omflakken havde de opholdt sig i en lille fransk Stad længere end sædvanligt. Her havde Alfons ligget syg i samme Huus, hvori de boede, og Moderen havde, saavelsom hun selv, pleiet ham til han helbredtes. Saaledes var hun da bleven bekjendt med ham, og da Moderen af ubegribelige Aarsager hemmeligen havde forladt hende, var hun bleven hos ham, som en Datter hos sin Fader. — Saa fortalte Rosa. Philip reiste med den søde Bevidsthed, at han var usigelig elsket.

Marskalk Villars, der imidlertid var bleven helbredet og igjen havde overtaget Kommandoen, var meget veltilfreds med St. Goudrans Hverving, og overrakte ham ved Ankomsten en Pakke Breve med de

Ord: „Medens De har arbeidet for os, har Lykken ogsaa viist sig virksom for Dem. Jeg kjender Indholdet af disse Breve, og ønsker Dem til Lykke." — Brevene vare fra en riig Slægtning, der uformodentlig indsatte ham til sin eneste Arving, men tillige gjorde ham det til Betingelse, strax at forlade Armeen og ile til ham, for af ham selv at modtage Arven og hans sidste Velsignelse.

Ugjerne afskedigede Marskalken ham. Med glad Hjerte iilte han ud af Vaabenvrimlen til sin Frænde, hvis herlige Godser laae nær ved Pyrenæernes Fod. Kort efter hans Komme døde Oldingen i hans Arme; han skyndte sig at sælge sit Fædrenegods, der laae i Nærheden af Amiens, og iilte til den eensomme Dal, hvori hans Kjærlighed boede. Rosa's Selskaberske var død imidlertid. Ikke mange Dage varede det, inden Præsten lyste Velsignelse over de Elskendes Pagt, og de droge ud af den øde Dal ind i den frie, muntre Verden.

Medens Philip nu levede i sit nye Paradiis, var Aaret 1714 oprundet over Europa, og skjenkede det Rastadterfreden. Alle Tropper droge hjem til deres Standqvarterer, alle Fanger bleve frigivne. Blandt de sidste var Alfonso d'Alhambra. Med glødende Lidenskab for den hulde, selvopelskede Blomst, iilte han nu i glad Forventning til den Dal, han havde betroet sit største Klenodie. Men hvad beskriver hans Følelse, da vildfremmede Mennesker traadte ham imøde i det velbekjendte Huus og fortalte, dets forrige Beboerinde havde giftet sig med en ung Mand,

Philip de St. Goudran, og var reist bort med ham, Ingen vidste, hvorhen!

Han følte sig grændseløs ulykkelig, og hans Haand foer efter Dolken. Men strax luede Hævnlysten op i hans lidenskabelige Sjel, og han besluttede at leve. Han vandrede til Rabostaden, hvor han havde sin hele Formue staaende, og lod sig den udbetale i gyldige Papirer. Nu gik han tilbage til Landstedet, yttrede Lyst til at kjøbe det, og fik det for dets dobbelte Værd.

Da han nu vandrede af een Stue i en anden i det øde Huus, da overvældede Smerten dog hans stærke Sjel, og høitgrædende sank han ned paa det hellige Sted, hvor den Elskede var opblomstret. Men vakt af Fortvivlelse og Hævn fattede han sig igjen. Han greb en skarp Øxe og iilte ud, at forstyrre de herlige Anlæg. Med ubeskriveligt Raserie huggede han Alting ned; de skjønne Frugttræer sank, Blomsterne søndertraadtes, og da han nu som en Vanvittig havde raset den hele Dag, og om Aftenen kom til den eensomme Plads, hvor Rosa's gamle Selskaberske laae begraven, da raabte han med rædsom Røst: „Gamle, stat op! sig mig, hvor jeg finder de Troløse! Aabn blot een eneste Gang Dine blaanede Læber, saa kanst Du tie for evig!" Han slog med Øxen mod Graven, og raabte og raste paany. Men hun sov haardt, og hørte ham ikke. Da gik han tilbage til Huset, sammenslæbte alle de brændbare Sager, han kunde finde, i Rosa's Værelse, og da Natten var indbrudt, stak han Ild paa Huset. „Her skal ingen Svale bygge Rede meer! skreg han med gruelig Stemme: Thi forbandet være dette Sted fra denne Time!" Da nu

den tykke, sorte Damp væltede sig gjennem de smukke Værelser, og Flammen slog ovenud af Taget, ilte mange Mennesker hid fra Naboegnen, for at redde. Men som en Helvedes Engel løb Alfonso om den brændende Bygning, drev med blanken Sværd de Reddende tilbage, og forsvarte Flammerne ved deres frygtelige Arbeid.

Alfonso forlod Ruinerne, og vandrede, forklædt som en Bonde, til St. Goudrans Fædrenegods, hvor han sikkert ventede at træffe Gjenstanden for sin Hævn. Men den nuværende Eier vidste ei at sige ham andet, end at St. Goudran var reist til en Bjergdal, for her at gifte sig. Saaledes drev da Hævnlyst den ulykkelige Alfonso stedse videre, og forgjæves gjennemvandrede han den største Deel af Frankrig. — Endelig faldt han paa den Tanke, at Rosa maaskee kunde have gjenfundet sin Moder og med hende være reist til Spanien. Efter tyve Aars Fraværelse vandrede han ind ad sin Fødestads Porte, hvor Ingen kjendte ham mere. Hans Moder og Søster vare døde, fremmede Mennesker strømmede ham forbi i de gamle velbekjendte Gader. Endelig saae han Kirken aaben i det Dominikanerkloster, hvor han var bleven opdraget. Dybt bevæget treen han ind. Og da han nu her, istedetfor Ubestandigheden udenfor, endnu fandt Alting ved det Gamle, da de hellige Skikke endnu forrettedes i samme Orden som før, da han saae Mange af sine fordums Lærere, der, som stærke Gubber, endnu stedse stode paa deres Plads, og da hans sorgløse Ungdoms Billed oprandt for hans Erindring, da blev hans Sjel saa dybvemodig, at han nedsank for

Alteret, bøiede sin hede Pande mod dets Trin og græd sig mæt.

Da Kirken lukkedes, sneg han sig ud, og leiede sig en lille Stue i Forstaden. Han følte sig meget mat og ude af Stand til, at fortsætte sine Vandringer. Næste Dag listede han sig igjen til Klosterkirken, hvorhen en uimodstaaelig Længsel drog ham. Han traadte ind, som der just læstes Sjelemesser og hørte Pateren udtale hans Forældres Navne. Det rystede ham dybt. Han troede at see deres Aander, der truende skrede ham forbi og tilregnede ham Skylden for, at de endnu ikke vare indgangne i de Saliges Boliger. Det blev ham klart, at Moderens Forbandelse havde forfulgt ham, og nu grebes han af saadan Samvittigheds-angest, at han halvafmægtig segnede omkuld. I denne skrækkelige Sjelstilstand saae han intet andet Redningsmiddel end Anger; han iilte til Abbeden, gav sig tilkjende for ham, bad om Tilgivelse og om Optagelse i Ordenen. Begge Dele tilstodes ham, og efter et kort Noviciat fik han Tonsuren.

Men neppe var et Aar forløben, før hans urolige Aand begyndte at kedes ved det eensformige Liv, og længes efter mere Virksomhed. Nu traf det sig, at hans Kloster havde vigtige Anliggender at afgjøre i Hovedstaden, og maatte hidsende en snild og dygtig Mand. Valget faldt paa Alfonso. Man kjendte hans mangesidige Verdenserfaringer og hans Mod, og, forsynet med tilbørlig Fuldmagt, afreiste han til Madrid. Medens han nu her med Kløgt og Kraft førte sit Klosters Sag, medens man overalt blev opmærksom paa den kloge, modige Munk, gjorde han

nærmere Bekjendtskab med Stor-Inqvisitoren, der fik saa høie Tanker om ham, at han tilbød ham en Plads ved Inqvisitions-Tribunalet. Med Glæde tog han mod Tilbudet, og indtraadte som Medlem i hiin frygtelige Ret. Rædselsforretningerne frydede hans med Menneskehad opfyldte Bryst, og i lang Tid havde Inqvisitionen ikke kunnet rose sig af saa kold og streng en Dommer.

Philip de St. Goudran havde imidlertid tilbragt adskillige Aar i Fred og Lykke med sin Rosa. De anede ei, hvilken ond Aand der gik omkring for at fordærve dem, feirede ofte med taknemmelige Hjerter Alfonso's Minde, som de forlængst troede hensmuldret. Men Rosa begyndte dog at længes efter sin Moder, som hun saa sikkert troede at gjensinde i Spanien, og aldrig kunde Philip uden Selvbebreidelse see paa Isabella's Ring, der alvorligt mindede ham om det Løfte, han havde givet Alfonso, at forsone ham med hans Familie. Tilmed var Spaniens Grændse dem saa nær. De forlode deres Paradiis og kom til Madrid. Da de en Dag gik forbi de barmhjertige Søstres Kloster, blev Rosa som rodfæstet staaende udenfor dets Portal og erklærede: dette maatte være det Kloster, man saa tidt havde ført hende i som Barn. Utaalmodig drog hun ham derind; i Kirken holdtes just Gudstjeneste, og i det søde Haab, at hendes Fødsels Gaade her vilde vorde løst, knælede hun ned med ham og bad af Hjertensgrund.

Da følte Philip sig sagte greben ved Haanden; han vendte sig, og saae en Lægsøster. Studsende betragtede han hende, men da hun mildt kaldte ham

ved Navn, da kjendte han paa Stemmen Rosa's Moder. Ogsaa Rosa havde kjendt hende, og sløi i hendes Arme. Men Biorenka drog dem ihast ud af Kirken ind i et Kammer, og her overlod hun sig først til sin Henrykkelse. Hun kunde ikke see sig mæt paa den skjønne blomstrende Kone, klappede og kyssede hendes Kinder, og lod sig fortælle, hvad der var forefalden i al den lange Tid. Hun hørte med spændt Opmærksomhed paa Datterens Tale, og sagde endelig: „Jeg priser Gud, at han har ledet Alt saa herligt og at jeg seer Dig lykkelig igjen. Men forlader mig nu, mine Børn! Jeg har hellige Pligter at opfylde, som Eders Fremtidslykke afhænger af. Siger mig, hvor I boe, og jeg skal være hos Eder i Morgentidlig."

Som nu Parret igjen vandrede hjemad, saae de udenfor Inqvisitionspalladset, som de maatte forbi, en fattig Kone sidde med et smukt Barn, bede de Forbigaaende om Almisse. Rosa traadte til, og gav hende rigeligt; men Skjebnen vilde nu løse Alt, og saaledes begav det sig da, at Alfonso samme Øieblik traadte ud af Palladset og saae begge de velbekjendte Skikkelser for sig. Bleg, skjælvende og som naglet til Jorden stod den Skrækkelige og stirrede paa dem. Det er dem! stammede han med blege Læber: de ere givne i mine Hænder!

Inqvisitionens Tjenere forstode hans Vink, og før de Uskyldige havde naaet deres Bopæl, indhentedes de i en eensom Gade af en Vogn, hvori man bød dem stige ind, og før de kunde ane, hvad man havde for med Dem, vare Jernportene allerede lukkede efter

dem, og de sadde, adskilte fra hinanden, hver i sit Fængselshul.

Alfonso jublede i sit Hjerte over, at de to, fordums af ham saa elskede, nu saa forhadte Mennesker vare i hans Magt, og han svor at fordærve dem. Han overantvordede dem til Inqvisitionsretten, og opstillede selv Klagepunkterne imod dem, hvori han angav som Hovedforbrydelse, at Rosa var en ryggesløs Zigeunerindes Datter; at Philip havde ægtet hende og antaget hendes gudsbespottelige Tro. De bleve forhørte, og da de nu ikke kunde fragaae, at de som oftest havde seet Moder Biorenka i Zigeunerdragt, erkjendtes de skyldige, og sattes paa deres Liste, der skulde dømmes fra Livet.

Indhyllet i sin Kutte, og uden at røbe sig, sad Alfonso selv med i Retten, og frydedes ved sine Offeres Fortvivlelse. Men han vilde ogsaa, de skulde vide, for hvis Haand de faldt; da man derfor efter det sidste Forhør vilde føre dem tilbage i Fængselet, lod man dem først bringe ind i et Værelse, hvori han allene befandt sig, og da de nu her, indtrædende ad forskjellige Døre, vilde ile mod hinanden med aabne Arme, sprang han rasende imellem dem og skreg: „Kjende I mig, I Skjændige?"

Da kjendte de ham igjen, men de forfærdedes ikke, thi i deres Uskyldighed haabede de, den gjenfundne Ven skulde vorde deres Frelser. Men da nu Philip tillidsfuld greb hans Haand, og Rosa bad: „Min Fader, frels Dine stakkels Børn!" da stødte han dem fra sig, Bebreidelser og Forbandelser strømte over hans bævende Læber, og med den frygtelige For-

ſikkring, at det var ham selv, der offrede dem til Døden, forlod han de Ulykkelige, der strax, hver for sig, førtes tilbage i Fængslerne. — Som nu Philip samme Aften sad paa sit fugtige Straaleie, traadte Fangevogteren ind med Lys. „Jeg tvivler ikke mere, sagde han, idet han opmærksomt betragtede Fangen: I er Hr. de St. Goudran, der engang stod i fransk Krigstjeneste?" og da Philip bekræftede dette, gav han sig tilkjende som hiin Spion, Philip skjenkede Livet før Slaget ved Malplaquet. „Herre! sagde han: jeg vil nu gjengjelde Eder. I er falden i skrækkelige Hænder. I maa frelses."

Philip frydedes vel ved denne Ven i Nøden, men han vilde enten frelses med Rosa, eller døe med hende. Dog, da Manden lovede, ogsaa at vove Alt for hendes Redning, skjøndt hun var overgiven en anden Fangevogter, gav Philip efter. Hiin tog nu op af sin Lomme en Flaske med Blod; Philip maatte som død udstrække sig paa sit Leie, tage en Dolk i Haanden og lade sig overstænke med Blodet. Herpaa iilte Fangevogteren at hente Lægen, for at vise ham Selvmorderens Liig. Han kom, og da han saae Philip svømme i sit eget Blod, undersøgte han ham ikke videre, men skrev strax Dødsattesten. Da nu slige Selvmordere uden videre pleie at vorde nedgravede af Slutterne i Inqvisitionens hemmelige Begravelseskjeldere, var det en let Sag for Philips Redningsmand, at lade en Kiste, fyldt med Jord, begrave, medens han førte ham selv, forklædt som Munk, igjennem alle Vagter. Han iilte at forlade Spaniens frygtelige Grændser.

Imidlertid var Dødsdommen fældet over Philip og Rosa. Dagen var alt bestemt til den store Auto da Fee, hvorved ogsaa de skulde overantvordes Flammedøden. Philip var undvegen den, men den arme Rosa laae syg og forladt i sit rædselfulde Fængsel.

Dagen før den store Dag, forlangte en Lægsøster fra et Nonnekloster Alfonso i Tale. Han havde tilbragt Natten uden Søvn, thi Efterretningen om Philips Selvmord havde rystet ham dybt. Hun hilste fra sin Abbedisse og bad ham begive sig til hende, da hun havde noget særdeles vigtigt at tale med ham om. Han gik. Hun førte ham til de barmhjertige Søstres Kloster, og viste ham ind i Taleværelset.

Medens han nu befandt sig allene her, kastede han sit Blik paa et Malerie, der hang paa Væggen og forestillede en deilig Qvinde i Nonnedragt. Men jo længere han betragtede det, des uroligere slog hans Hjerte, thi Trækkene vare ham bekjendte. Da klappede En ham paa Skulderen og spurgte: „Hvad tykkes Jer om dette Billed?" Alfonso foer sammen, thi bagved ham stod Zigennerinden Biorenka.

„Viig bort fra mig, Satan! raabte han forfærdet: Jeg er her at tale med Abbedissen!" — „Just hun sender mig til Eder, svarte Biorenka: thi før hun kan tale med Eder, har I Adskilligt at sige mig. Svar mig derfor: Veed I Intet om Rosa og hendes Mand? Jeg har gjenfundet dem, men strax efter tabt deres Spor, og er nu falden paa den græsselige Tanke: at de ere i Eders frygtelige Rets Hænder."

Alfonso saae paa hende med et stolt Smiil, og sagde: „Ja, for Dig ere de nu forlorne; min stærke

Haand har truffet dem, ogsaa Dig vil den tilintet-gjøre!"

„Herre, bad Biorenka: Ved Erindringen om hiint Billed besværger jeg Eder at sige mig, hvad mine stakkels Børn have forbrudt?"

„Og derom kan Du spørge? raabte Alfonso: Under mit Fangenskab har den troløse St. Goudran fra-stjaalet mig min Brud; hun er løben med ham ud i Verden af min Helligdom, og jeg er glemt med mit trofaste Hjerte, maa lade mig bortvise som en Betler, maa søge hende forgjæves overalt, og endelig skjule dette hede Hjerte under Munkekutten."

„Og det er deres eneste Forbrydelse?" spurgte Biorenka.

„Det er den Brøde, som kalder mig til Hævn! sagde Alfonso: men fordi de ere Dine Børn, Du kjæt-terske Qvinde, har den hellige Ret dømt dem tildøde. Den feige St. Goudran har allerede aflivet sig selv, og i Morgen vorder Din Datter rettet!"

„Hellige Gud!" raabte en Stemme bag Talegit-teret og Alfonso saae Abbedissen, som, knælende og bedende, udstrakte Armene imod ham. „Kjender Du hende?" — Da saae han, at det var Originalen til hiint Malerie, og Fortiden løftede sit Slør, og slaaende Haanden for Øinene raabte han: „Isabella!"

„Kjender Du mig igjen? spurgte hun: skal jeg her knæle for Dig, at anraabe Dig om, at frelse vort Barn?"

„For Guds Barmhjertigheds Skyld, tie! raabte Alfonso: hvad rædsomt Budskab ligger paa Dine Læber?"

„Mit Livs dyrebareste og helligste Hemmelighed! sagde hun: at Rosa er min og Din Datter!"

Som tilintetgjort segnede Alfonso om paa en Stol og tilhyllede sit Ansigt.

„Da man igjen førte mig bort fra vor lykkelige Dal — vedblev Isabella: og Du ikke kom mig til Hjelp, bragte man mig i dette Kloster. Her fødte jeg i Lønsdom Din Datter og maatte tage Sløret. Min troe Anna betroede jeg vort Barn, og da hun havde opdraget det som en Moder, gik hun, efter mit Ønske, ud i Verden med det, at opsøge Dig, og om hun fandt Dig, at prøve Dig, om Du fortjente, at man førte Barnet i Din Favn. Da Anna efter mange Aars forgjæves Søgen omsider fandt Dig i Frankrig, og Dit Hjerte hængte sig ved Pigen med inderlig Kjærlighed, vilde Anna først ile til mig med dette glade Budskab; men Dit vilde Sind kjendte ikke Kjærlighedens rene Flamme og i Din skrækkelige Lidenskabs Vanvid stjal Du Din egen Datter!"

„Frels Din Datter!" tilraabte Isabella den fortvivlende Alfonso; men han stammede høitgrædende: „Det er forbi!" Dog snart samlede hans Sjel atter sin gamle Kraft, og opspringende raabte han: „Jeg vil redde hende, eller forgaae med hende!" og uden at tale et Ord videre, forlod han Klosteret og ilte til Inqvisitionens Pallads.

Bleg og forstyrret traadte han ind til Stor-Inqvisitoren, fortalte ham alle sit Livs Begivenheder, og anklagede sig selv som Barnemorder. Den gamle Cardinal hørte paa ham med Deeltagelse, men da

han taug, rakte han ham Haanden og sagde: „Ulykkelige Fader, Dit Barn er dog forloren!" — Da omslyngede Alfonso hans Knæe, og bad, høitgrædende, om sit Barns Liv. Men Oldingen var uovertalelig. „En Dom, som vor Ret har fældet og Kongen undertegnet, kan jeg ikke forandre! sagde han: Du har selv overantvordet os Din Datter. Erkjend deri Himlens vise Tilskikkelse: Hendes Død skal afsone Din og Isabella's Brøde."

Fortvivlet styrtede den Ulykkelige bort, og løb omkring som en Rasende. Han vilde trænge ind i Fængselet til sin Datter, men man viste ham tilbage. Han løb til hendes Skriftefader, betroede ham sin Hemmelighed, og bad ham melde Datteren den og forsone ham med hende. Han lovede det, og holdt Ord. — Ogsaa den taknemmelige Fangevogter havde gjort Alt, for at frelse Rosa; men gjentagne frugtesløse Forsøg overbeviste ham om, at det var umuligt.

Omsider var Morgenen oprunden, paa hvilken Blodretten skulde holdes. Paa en stor fri Plads udenfor Madrid havde man reist et Baal. Det spanske Hof og alle Indvaanerne iilte at bivaane Sørgespillet. Ogsaa Inqvisitionens alvorlige Dommere vare paa deres Plads, blandt dem ogsaa Alfonso. Toget nærmede sig under stærk Bedækning. Rosa vaklede allersidst, ført af tvende Retsbetjenter. Men neppe var hun kommen forbi Alfonso, før han som en rasende Løve sprang ned blandt Vagten, kastede Betjenterne tilside, greb den elskede Datter i sine Arme, og i Fortvivlelsens Vanvid bar hende ind blandt Folket, tilraabende det: det skulde frelse ham og hans Barn af

Bødlernes Hænder! — Men det frygtsomme Folk vovede Intet, og da Stor-Inqvisitoren vinkede, styrtede Vagterne til, for med Magt at rive Fader og Datter fra hinanden. Men hun klamrede sine Hænder fast om hans Hals, og bad mat: „Giv mig Døden, min Fader!" — Og han trykte det hellige Faderkys paa hendes blege skjælvende Læber, stødte hende Dolken i det rene barnlige Hjerte, og sank bevidstløs med hende ned til Jorden.

Da Alfonso efter en lang Dødssøvn vaagnede igjen, saae han sig, ved det matte Skin af en Lampe, ligge paa en Seng i et lille stille Kammer, og hos ham sad en Lægsøster fra de barmhjertige Søstres Kloster, blidtslumrende. Det var Anna. Stor-Inqvisitoren havde ladet den ulykkelige, halvdøde Mand bringe ind i de barmhjertige Søstres tæt ved Retterstedet liggende Hospital, medens Rosa's Liig i al Stilhed var bleven bortført og begravet. Her havde Abbedissen nu betroet Anna hans Pleie.

Han gjenkjendte hende, brast i stille Graad, og trykte sagte sine Læber paa den Sovendes Haand. Hun vaagnede, og frydedes, da hun saae ham vækket af den lange Afmagt.

Ved Dagens Frembrud traadte Abbedissen ind i Kammeret. Alfonso strakte Armene imod hende og raabte: „Isabella, veed Du, hvad jeg har gjort?" — „Jeg veed det, sagde hun mildt, og sank ned ved hans Leie: Du har selv ført vor Datter heden!"

Alfonso helbredtes langsomt. Da han kunde forlade Værelset, lod Stor-Inqvisitoren ham kalde til

sig. „Efter hvad der er forefaldet, tiltalte han ham: kan I ei mere sidde i Retten med os. Den hellige Inqvisition har udstødt Eder af sine Assessorers Tal. Skynd Eder, at forlade Stad og Egn, thi Folket vil Eder ilde." — „Og I forstøder mig i Vrede, min Fader? raabte Alfonso: End engang skal jeg valfarte ud i Verden, betynget af Eders Forbandelse?" — „Nei, min ulykkelige Søn! sagde Oldingen: Jeg forbander Dig ikke. Gud være med Dig! Jeg giver Dig en Skrivelse med, der sikkrer Dig en god Modtagelse i hvert Kloster, Du betræder. Drag hen i Fred!"

Efter at have sagt Isabella det sidste Farvel, forlod Alfonso Staden, og drog som en Betler fra Sted til andet. Han havde endelig den spanske Grændse bag sig, og vandrede planløst om i Frankrig. Han længtes efter et stille, eensomt Sted, hvor han kunde ende sine Dage, men han fandt intet, som anstod ham, før han naaede Klosteret la Trappe. Her lod han sig indklæde som Munk, og svor, ifølge Ordenens strenge Love, at tie til sin Død.

Hvo beskriver hans Forfærdelse, da han blandt Klosterbrødrene fandt Philip de St. Goudran! Denne havde ogsaa strax gjenkjendt ham, og Synet af den Mand, der havde knust hans jordiske Lykke, rystede hans Inderste. — Da han hørte, Rosa var død, havde han afstaaet alle sine Godser til sine Slægtninge, og da hans Sind stod til, herefter kun at græde, og ikke til at tale mere, havde ogsaa han ladet sig indklæde her som Munk.

Men de to, for hinanden tilbagebævende Skikkelser maatte dog mødes daglig. Med nedslagne Øine sadde de ved Spisebordet ligeover for hinanden. Med lønlig Gru knælte de ofte ved hinandens Side i Kirken. Havde de kunnet aabne deres Hjerter for hinanden, vilde de forsonede være sjunkne i hinandens Favn. Men de maatte tie.

Ved Porten til Kirkegaarden, hvorpaa Munkene selv maae kaste deres egne Grave, ere endnu den Dag i Dag, to gamle Steenbænke. Her sad Philip ofte i Qvel og tænkte paa sin hedenfarne Hustrue. Hid fulgte ham Alfonso, satte sig stille paa den anden Bænk og tænkte ogsaa paa sin Datter. Men derved blev det, thi — de maatte tie.

Vaaren steg ned i den øde Dal. Philip vandrede en Morgenstund allene i Klosterhaven, og blev i dybt Veemod staaende foran en nysudsprungen Rose. Han tænkte paa dens Navnesøster, og beduggede den med stille, hede Taarer.

Da traadte ogsaa Alfonso sagte til, og, gjættende sin Vens lønlige Tanker, plukkede han Rosen, kyssede den sagte, og stak den paa Philips Bryst. Da overmandedes Denne af sin Følelse, aabnede sin Favn, og høitgrædende sank Begge til hinandens Bryst; men taug.

(Ernst v. Houwald.)

Guldmageren.

Picard Dubois, en Barbeers Søn i Colomiens en Brie, viste alt som Yngling en urolig Stræben efter Chiromantiens, Magiens, Astrologiens og Alchymiens Hemmeligheder. Denne sidste Videnskab studerede han især for Alvor, og paastod omsider, virkelig at have fundet de Vises Steen. Med denne kostbare Hemmelighed kom han til Paris, hvor han snart fik Adgang i de største Huse, og ansaaes overalt for en Mand, der var indviet i den store Konst, at gjøre Guld. Snart fik Kardinal Richelieu Nys om Guldmagerens Dygtighed, og fæstede saadan Lid dertil, at der besluttedes, han skulde vise en Prøve paa sin Konst i Overværelse af Kongen, Dronningen, Kardinalen og det hele Hof. Dagen blev berammet. Dubois begav sig til Louvre med en Smelte- og Prøvedigel, gjorde Ild paa og begyndte at experimentere. At man ei skulde beskylde ham for noget Bedrag, tog han til Medhjelper en Garde du Corps ved Navn St. Amour, som Kongen selv udvalgte dertil.

Alt var nu forberedt. Med høi og fast Stemme bad Dubois Kongen befale en af de vagthavende Soldater, at give ham ti til tolv Geværkugler, som han vilde forvandle til Guld. Med høitideligt Alvor kastede han nu disse i Smeltediglen, hvorpaa han pustede stærkere og stærkere til Ilden. Omsider strøede han med hemmelighedsfuld Mine et Gran af et Pulver i Diglen, bedækkede saa det smeltede Bly med Aske,

og efter et Par Timers Forløb viste han Udbyttet af sit Forsøg, et Stykke Guld paa 11 Unzer.

Dubois bad selve Kongen behage, lidt efter lidt at bortpuste Asken, eller befale en af de Tilstedeværende at gjøre det. Kongen vilde ikke betroe nogen Anden dertil, og usigelig begjerlig efter, at see den første Prøve af de umaadelige Skatte, han lovede sig af dette Forsøg, satte han Blæsebælgen i saa heftig Bevægelse, at alle Tilskuerne, der nysgjerrige stak Næsen frem, fik Øinene fulde af Aske, Dronningen ei engang undtagen. — Da nu Guldklumpen endelig kom tilsyne, opløftede alle Munde et Frydeskrig. Dubois omfavnedes først af Kongen, saa af Kardinalen. De forsikkrede, hvor urokkeligen overbeviste de nu vare om hans Konst, og bade ham gjøre fast Regning paa deres store Erkjendtlighed. I sin Glædestummel ophøiede Kongen Dubois i Adelstanden, slog ham til Ridder, udnævnte ham til øverste Finantsminister, og tillod ham, uhindret at jage i alle kongelige Enemærker.

Kardinalen var af den Formening, man maatte nu ophæve alle Afgifter og Paalæg, der faldt Folket til formegen Byrde; han forkyndte den gyldne Alder og Frankrigs Herredømme over andre Magter. De to Mænd, som havde gjort Regjeringen bekjendt med Dubois, bleve ligeledes hædrede paa det meest udmærkede. Pater Joseph lovedes Kardinalshatten; Abbed Blondeau blev udnævnt til Statsraad og fik Exspectants paa det første ledige Bispedømme. St. Amour fik en Douceur af 8000 Franker, og hele Hofset var beruset af Glæde.

Dubois gjorde et nyt Forsøg. Kongen selv løftede med en Tang den hede Smeltedigel af de gloende Kul. Synet af Guldbarren vakte ny Henrykkelse, skjøndt den kun veiede fire Unzer. Nu hentede man en Juveleer, der nærmere skulde undersøge dette Guldsande Gehalt. Han erklærede, at det var af lige Værd med det myntede Guld, og holdt 22 Karat. Dubois erklærede derhos, det var kun ved ubetydelige Forsøg, han pleiede at gjøre Guld af saa ringe Gehalt; men naar han skulde drive Sagen i det Store, vilde hans Guld holde 24 Karat.

Disse Forsøg vare altsaa gjorte, og lode intet Ønske tilbage. Kardinalen tog Dubois tilside, og betydede ham, hvormeget Guld han herefter havde at gjøre, idet han erklærede, Kongen pleiede at bruge saa omtrent en 600,000 Franker ugentlig. Dubois lovede Alt, og udbad sig blot ti Dages Frist, i hvilken Tid han lovede, at gjøre sit Pulver saa fuldkomment, at Udbyttet skulde vorde aldeles reent Guld uden mindste Blanding. Kardinalen tilstod ham ei blot ti, men, om han vilde, tyve Dage.

Dubois gik imidlertid paa Jagt, gav store Banketter, og ansaaes af hele Paris for et overmenneskeligt Væsen. Fristen udløb — og endnu var han ikke videre med sine Anstalter. Kardinalen lod ham høfligt bede, snart at lægge Haand paa Værket. Han bad om et Par Dages Tid endnu, der atter tilstodes ham, og atter gik. — Kongen var over al Beskrivelse længselfuld efter at skue de gevaltige Guldstænger af 5 til 600,000 Livrers Værdie, som Dubois havde lovet. Men da det aldrig kom videre, fattede

man Mistanke, og denne blev snart til Frygt for, at man havde ladet sig tage ved Næsen. Der gaves Ordre til at bevogte Guldmageren i Løn. Kardinalen lod ham hente i sin Vogn, og førte ham til Slottet i Vincennes, hvor han skulde tvinges til at gjøre Guld, men alle hans Forsøg mislykkedes. Nu afleveredes han til Bastillen. Richelieu var rasende forbittret over, at Dubois havde havt ham saa grusomt til Bedste. Han nedsatte en Kommission, der skulde formere Bedrageren en Proces, og da han selv gjerne vilde ansees som et Offer for overnaturlige Konstgreb, hvorpaa al hans fine Forstand naturligviis havde maattet strande, lod han Dubois anklage for Troldom. Pinebænken skulde aftvinge ham den Bekjendelse, at han havde havt den onde Hensigt, at bedrage Kongen og Kardinalen. Dubois forsikkrede, sligt var aldrig faldet ham ind, og tilbød at retfærdiggjøre sig aldeles, ved at gjøre Guld paany. — Man begyndte atter at haabe. Han blev spændt af Pinebænken, og to af de dueligste Guldarbeidere i Paris fik Ordre til, at bivaane Fangens chemiske Proces.

Dubois gjorde som sædvanligt selv Ild paa. Haandlangerne gjorde Alt, hvad han bød dem, med den største Nøiagtighed. Men man mærkede let, at han manglede Noget, og derfor gik Experimentet i Langdrag til seent ud paa Natten. Da erklærede han, det lykkedes ikke, fordi han manglede sin Frihed, og ei havde Lyst til, at indvie Fremmede i sin Hemmelighed.

Nu skred man til Undersøgelsen af hans Pagt med Satan, thi paa hiin Tid troede man endnu stærkt paa sligt. Adskillige Beviser fremlagdes imod ham: han forsvarte sig stedse i tvetydige Udtryk. Man spurgte ham, hvi da Satan ikke vilde frelse ham af Fængselet, eller lære ham, ordentligt at gjøre Guld. Men herpaa vilde han slet ikke svare. — Nu gik man over til en anden Beskyldning, der havde bedre Beviser for sig: at Dubois's usalige Talent bestod i, at beklippe Guldmynterne, uden at det kunde mærkes, hvori man tillige fandt Hovedkilden til hans Subsistents. Mærkeligt er det, at der blandt hans Tilhængere fandtes Mænd af stor Lærdom og prøvet Ærlighed.

Dubois blev dømt til at hænges. Han vedblev til det Yderste at paastaae, han kunde gjøre Guld, og havde gjort det mange Gange, men at Pinebænken havde aftvunget ham en modsat Bekjendelse. Men nu ændsede man ikke hans Forsikkringer mere. Som det lod, gik han Døden frygtløs imøde, og leed den med Standhaftighed. Han henrettedes den 28de Juni 1637.

(K. Müchler.)

Brudstykke af Verdensomseileren Kotzebues Reise i Sydhavet.

Øegruppen Radack.

Vi landede ved Gruppens sjette Øe, leirede os paa en venlig Eng, i Skyggen af aromatisk lugtende Pandanustræer, og medens man gjorde Ild paa, for at koge Thee, gjennemkrydsede jeg Øen, væbnet med min Flint. Den var en Miilsvei i Omfang, og bestod af store Koralklipper, bedækkede med et Jordlag, kun to Tommer tykt. Det Punkt, hvorpaa jeg stod, opfyldte mig med Beundring, og jeg tilbad den Eviges Almagt. Det løb rundt i mit Hoved, da jeg overveiede den uhyre lange Tid, der maa henrinde, før en saadan Øe kan opstige af Havets umaalelige Dybde! Det er en sælsom Følelse, at vandre omkring paa en levende Øe, i hvis Afgrund Alt er virksomt. I Fremtiden ville disse Øer forenes og danne et kredsformet Landstrøg, een eneste Øe. Mod Aften vendte jeg tilbage. Blusset i den sorte Nat, Vagternes Raab, Insulanernes vilde Sang paa Naboerne, Brændingens Brusen og det fremmede Land, holdt os vaagen.

Neppe gryede Dagen, før to Baade styrede mod Øen fra Østen. Fire Mand svømmedt iland som Gesandter. Deres Anfører var en høi smuk Mand; paa hans sorte, net sammenbundne Haar laae en hvid Blomsterkrands, flettet i Form af en Krone, og om Livet et Belte af Blade. Hans megetsigende Ansigt

var prydet med Knebelsbart og Skjæg; Legemet paa ham og de Øvrige var bemalet med Qvadrater. Forundring, Frygt og Nysgjerrighed afvexlede i hans Miner, men, overvindende sig selv, treen han mig majestætisk imøde, og sagde: Aidara! Jeg gjentog Aidara, skjøndt jeg ikke vidste, hvad det vilde sige. (Siden har jeg erfaret, at det betyder: Ven!) Jeg lod et rødt Klæde udbrede paa Jorden, bad Anføreren sætte sig, og satte mig hos ham, de Øvrige trindtomkring os. Han gjorde mange Spørgsmaal, idet han pegede snart paa Havet, snart paa Solen og Himlen. Endelig begreb jeg, at han ønskede at vide, om vi kom fra Havet eller fra Himlen. Uden Hvile mønstrede hans Blikke alle ham ubekjendte Gjenstande; kunde vi gjøre ham begribeligt, hvad de brugtes til, raabte han: O—ho! Hans Ledsagere, der ellers taug bomstille, gjentoge det, og det tredie O—ho! lød fra de Vilde paa Baadene. Han selv tilraabte dem, hvad han havde seet; de svarte ham med et nyt O—ho! og derpaa fortsatte han Samtalen, indtil en ny Gjenstand fængslede hans Opmærksomhed. Blandt andet greb han efter en Blikdaase, som han nysgjerrig betragtede paa alle Kanter, og da jeg aabnede den, sprang han tilbage med et højt O—ho! Han tilraabte strax sine Landsmænd denne mærkelige Begivenhed, og hans Forundring var uden Grænser. Denne videbegjerlige Mand hedte Rarik.

Endelig lod jeg bringe nogle Knive, Saxe og Stykker Jern. Neppe saae de Vilde det Sidste, før de bleve som ude af dem selv, og man læste i deres brændende Blikke deres Lyst til at eie denne Skat.

Møl! Møl! (saa kalde de Jern) lød fra Mund til Mund; paa Baadene opstod en frygtelig Larm, og sex Mand, som ikke kunde modstaae den tiltrækkende Kraft, sprang i Vandet og svømmede over til os, for at begloe Jernet, og man hørte intet Andet end: Møl! Møl! Jeg forærede Rarik nogle Stykker Jern, en Kniv og en Sax; han greb sin Skat med begge Hænder, trykkede den til sit Hjerte, som om han frygtede at miste den igjen, og kunde ikke gjøre sig fortrolig med den Tanke, at besidde saa uskatteerlige Klenodier, som de Øvrige opslugte med graadige Blikke. Da Raden omsider ogsaa kom til dem, opklaredes deres misundelige Miner; Jubelen blev gruelig; Alle sprang som vanvittige om med deres Jern, idet de uophørligt skrege: Møl! Møl! Deres Kammerater paa Baadene bleve urolige; atter sprang Nogle ud i Vandet, og da ogsaa disse bleve berigede, lød den frygtelige Larm paany. Nu var Venskabspagten sluttet; de Vilde bleve stedse friere, spøgte og omfavnede os ofte. Jeg søgte, at gjøre Rarik begribeligt, at jeg vilde øster paa, hvor jeg formodede han boede. Han forstod mig, og satte sig godvillig i min Baad; vi brøde op; Rarik sad hos mig, og de Vilde bragte deres Baade under Seil, for at lavere, da de ikke bruge Aarer. Men da vi maatte fjerne os fra dem, for ei at være hverandre i Veien, saa sank Rariks Mod; at være ene med os, tyktes ham dog farligt. Fra Baadene tilraabte man ham ofte noget; Samtalen mellem ham og hans Undergivne blev stedse mere levende, og hans Angest steg med hvert et Aareslag; pludseligt laae han med alle sine Skatte i Vandet, og

svømmede tilbage til sin Baad, som derpaa styrede sin egen Kaas. Vi landede paa den niende Øe. Her fandt vi ingen Mennesker, men Spor af dem og nys forladte Hytter. Vi tilbragte Natten her; den blaa Himmel var vort Tag; venlig funklede den blanke Sirius over os. Aldrig saae jeg Solen herligere stige op af Havet, end paa denne lave Øe. Endnu hviilte Natten over den; en gylden Røg paa Horizontens Rand forkyndte Solens nære Opgang; efter to Øieblikkes Forløb stod den der i sin fulde Pragt, og Havet straalede i dens Gjenskin. — Ved Middagstid naaede vi den trettende Øe. Kort efter meldte Vagten os tre Mennesker, der kom anstigende vestenfra langs med Riffet. Skjøndt Vandet nogle Steder maa gjennemsvømmes, betjene Indbyggerne sig af denne Vei, som vi af vore Landeveie. Gjennem Kikkerten gjenkjendte vi Rarik med hans Ledsagere, og snart vare de midt iblandt os. Han var, som vi siden erfore, Høvding over den hele Øegruppe. Med ubeskrivelig Fyrighed trængte han nu ind paa mig, og Ingen kunde begribe, hvad han vilde; omsider nævnede han sit Navn og saae paa mig, da gjættede vi, at han vilde vide mit Navn. Saasnart han hørte det, nævnede han sit, og pegede paa mig. Da jeg vidste, det var Skik paa Sydhavsøerne, ved Venskabspagter at bytte Navne, modtog jeg gjerne hans Forslag. Jeg hedte nu Rarik og han Totabu, anderledes var han ikke istand til udtale mit Navn.

Nu begyndte Totabus Spørgen paany. Vore Klæder vare en Gjenstand for hans høieste Nysgjerrighed og vore Skoe vakte en umaadelig Latter, især da

En af de Vilde ved det første Forsøg, at gaae med dem, faldt næsegruus til Jorden. Men Forundringen naaede sin høieste Spidse da jeg trak min Kjole af og blottede min Arm. De bestyrtedes ved at see den hvid og kunde ikke ophøre at udstøde deres lydelige Oho! Alle de Kostbarheder, jeg i Gaar havde skjænket Rarik, bar han velforvarede paa sig i Pandanusblade. Undertiden snappede han Saxen, for at prøve den, men gjemte den strax igjen. Et lille Speil kom ikke af hans Hænder; han saae uophørligt deri og hans Ledsagere, som han ogsaa stundom undte denne Glæde, grebe heftigt efter deres eget Billed. — Imidlertid kom Rariks Baade. Han bad mig følge sig hjem og vi kom overeens om, at han skulde seile iforveien. Vi vilde imidlertid see os lidt bedre om i Gruppen og derpaa besøge hans Residents, som, efter hans Beskrivelse, laae mod Østen.

Den 18de Januar naaede vi den syttende Øe. Vi saae mange Hytter. En meget gammel Mand med langt graat Skjæg stod ved Strandbredden i Spidsen før en Mængde Mennesker. Aidara! sagde han og rakte mig en Kokusnød. Mænd og Qvinder, hvoriblandt endeel ret smukke med Børn paa Armene, store sammenrullede Blade i Ørerne, Blomsterkrandse paa Hovedet, og aldeles nøgne paa et Belte nær, sluttede en Kreds omkring os: Alle betragtede os med den spændteste Opmærksomhed og der herskede en høitidelig Stilhed, som dog pludseligt afbrødes. Som dreven af en ond Aand, løb Alle høitskrigende deres Vei, kun den Gamle holdt sig skjælvende ved min Arm. Hele dette Oprør bevirkedes ved en Hund, der var sprun-

gen i Land efter os fra Baaden. For at komme til mig, som den altid hang efter, maatte den sætte over en i den tætte Kreds siddende Vildmands Skuldre, og dette uventede Syn frembragte det latterlige Optrin, der endnu blev mere komisk, da Hunden ved sin Gjøen jog de arme Mennesker høit op i Træerne. Med Møie lykkedes det mig, at overbevise den Gamle om Dyrets Uskadelighed: han sammenkaldte sine Undergivne, der en efter anden kom listende tilbage, frygtsomt iagttagende alle Hundens Bevægelser. Da her ikke gives andre firefødde Dyr end Rotter, som de kalde Didirik, saa kaldte de Hunden Didirik Ellip (en stor Rotte). — Jeg lod nu mine Foræringer hente. En stor Øxe og to Knive henrykte den Gamle, og da jeg kløvede et Stykke Træ med Øxen, lød et høit Oho i hele Kredsen. Qvinderne gav jeg Perler og Speile, som de ikke kunde ophøre at beundre. — Nu først fæstedes Opmærksomheden paa mig, men kun den Gamle vovede at berøre mig. Han fortalte sine Undergivne Meget, og de hørte til med aabne Munde. Ogsaa her maatte jeg blotte min Arm. Den Gamle greb om den, for at overbevise sig om, at den hvide Hud ikke var et Slags Tøi. — Endnu vilde jeg give Vildmændene eet Skuespil, og holdt mit Uhr til den Gamles Øre. Han foer forfærdet tilbage; men da jeg lod Uhret repetere, løb de Alle deres Vei.

Den 20de Januar nærmede vi os i Sydøst en Øe, større end alle de andre. En Baad kom os imøde, og snart gjenkjendte vi Narik, der langtfra tilraabte os sit Aidara. Han besteeg uden Betænkning vort Skib, et Par af hans Ledsagere fulgte efter. Som

forstenede standsede de, idet deres funklende Blikke fore fra Gjenstand til Gjenstand. Som Vanvittige sprang de omkring paa Dækket, snart leende af fuld Hals, snart raabende Oho. Nær havde jeg forstyrret denne Glæde. Jeg havde isinde at sætte to Sviin af paa denne Øe; for at erfare, om disse Dyr vare dem bekjendte, lod jeg dem bringe op. Men det gav et stort Spektakel, thi de hvinede i høien Sky. Mine Gjester bleve grebne af en græsselig Angest, Rarik omklamrede mig med begge Arme, skjalv over hele sit Legeme og skreg høiere end Svinene, som jeg strax maatte lade bringe bort igjen. Længe saae Øeboerne sig om med vilde Blikke, og det varede en Stund, inden det lykkedes mig at tilbagekalde deres forrige glade Stemning.

I Kahytten bleve de næsten maalløse af Skræk, da de saae hverandre i Speilet, de grebe efter Billedet, saae paa hverandre og gjorde de pudsigste Bevægelser. Jeg var som omgiven af vilde Børn. I Rariks Vaaning modtoges vi af fire nøgne Damer, bemalte og bekrandsede meer end alle øvrige vi havde seet, maaskee i Anledning af vort Komme. De bevertede os med en ret behagelig Drik af Pandanussaft. Derpaa fulgtes vi omkring paa Øen, der havde sex Miles Omfang. Paa et Sted, hvor der just byggedes en Baad, fandt jeg til min Forundring et Stykke Jern, som vi ikke havde givet dem; det var fire Tommer langt og to Tommer bredt. Hele min mimiske Konst opbød jeg, for at erfare, hvorfra de havde faaet det. De forstode mig, og forklarede, at en tyk Bjelke var

kommen svømmende fra Nordost, hvorom der havde været et Jernbaand, som de havde aftaget, slaaet i Stykker og deelt imellem sig. — Jeg blev i nogle Uger paa denne Øe, for nærmere at lære dens Indbyggere at kjende. Alle ere de lange og tynde; deres Hænder og Fødder ere overordentlig smaae. Deres eneste Forretning er at bygge Baade; Seil og Toug forfærdige Fruentimmerne af Kokusbark.

Rarik fik endelig Mod nok til, at see paa Svinene, men saasnart de begyndte at grynte, vilde han paa Flugt! Med min lille Valet bleve de Vilde saa fortrolige, at de legede med ham, men begyndte han at gjøe, saa var Venskabet ude, og mine Gjester vare i et Nu paa Tougstigerne, der førte op i Mastkurven. — Jeg opvartede dem med Thee. Under Tillavningen var der ingen Ende paa deres Leen og Sladdren. Jeg bød Rarik en ret sød Kop; frygtsom satte han den til Munden, brændte sig, og vilde kaste Kopperne langt bort. Jeg overtalede ham endelig til at smage Theen, og da den godt gled ned, vilde alle de Andre ogsaa have en Portion, og viste ved idelig at smække med Tungen, hvor godt det smagte dem; men Sukkeret var dem dog det kjæreste af Alt.

(O. v. Kotzebue.)

Hellespont eller Dardanellestrædet.

Hvo kjender ei Historien om Leander fra Staden Abydes, som ved Nattetid svømmede over Strædet for at besøge sin Elskede, Helle, den thebaiske Konge Athamantes's Datter, der boede i Sestos og til Veiviser havde antændt ham en Fakkel paa et af Stadens Taarne. Der kom et Uveir paa, saa Bølgerne opslugte ham, og da Helle saae hans Liig paa Strandbredden, styrtede hun sig fortvivlet ud i Strømmen, der fra den Tid af blev givet hendes Navn.

Man har tvivlet om denne Fortællings Sandhed, da det formedelst den rivende Strøm, som gives der, synes heel umuligt. Og virkelig skal den være saa stærk, at intet Fartøi, hverken seilende eller roende, vover i lige Linie at sætte over fra den ene Strandbred til den anden. Men Lord Byron, Engellands berømte Digter, har viist, det lod sig gjøre. Den 3die Mai 1810 foretoges og udførtes denne mærkelige Svømning.

Byron og en Lieutenant Ekenhead, af den engelske Fregat Salsette, som dengang laae for Anker i Dardanellestrædet, styrtede sig Begge ud i Søen, langt ovenfor Slottet Sestos i Europa, og stege i Land igjen nedenfor Kastellet Abydos. Mangfoldige Andre fulgte dem paa Veien, men vendte snart igjen tilbage. Afstanden mellem begge hine Steder regnes til firetusinde Klafter. (Zach.)

Keiser Alexander og Geheime-Hofraad Jung.

(Af et Brev fra Sidstnævnte til en Ven.)

Carlsruhe, den 27de April 1815.

For det Første Guds Mirakler i min Skjebne. Men jeg beder, for Øieblikket kun at meddele de fortroligste Venner noget om følgende Historie, til jeg engang skriver den sjette Deel af mit Levnetsløb: da skal al Verden vide, hvad Herren har gjort imod mig.

Mine mange Erfaringer om guddommelig Frem-hjelp og min faste Tillid lode mig aldrig gandske synke. Om ogsaa Nøden blev trængende, savnede jeg dog aldrig det Nødtørftige; imidlertid kom der dog Gjeld paany, og jeg vidste ingen anden Udvei til dens Betaling, end atter ved Herrens velsignende underfulde Haand. Jeg bar mig ad som altid, jeg overlod vor Herre Sorgen, og bad inderlig om Hjelp. — Ved Slutningen af Aaret 13 og i Begyndelsen af 14 drog en Deel af den russiske Armee herigjennem, som Keiser Alexander selv anførte, og ved samme Leilighed besøgte her sin Svigermoder Markgrevinden. Da jeg ofte blev buden til Taffels hos denne fortræffelige Fyrstinde, saa spurgte hun mig engang, om jeg ikke ønskede at faae Keiser Alexander i Tale. Jeg svarte: jeg ønskede det vel, naar det kunde skee ved en passende Leilighed. Herpaa foredrog hun Keiseren det, og bad ham ofte, at give Geheime-Hofraad Jung en Audients, men Keiseren afslog det bestandig, og sagde: han havde for meget at bestille, til at kunne gjøre nye Bekjendtskaber. Den sidste Aften før Kei-

ferens Bortreise sagde han pludseligt: „Boer ikke Stilling her?" Da svarte Markgrevinden og hendes Datter, Dronningen af Sverrig: „Jh! det er jo netop Hofraad Jung! vi vil lade ham kalde." — „Nei, svarte Alexander: med ham har jeg Meget at tale om, det bier jeg med, til jeg kommer tilbage." Dette lod Markgrevinden mig nu vide. Fra nu af begyndte tydeligere Anelser at udvikle sig i min Sjels Inderste. — Alexanders Gemalinde, denne elskværdige Englesjel, kom ogsaa hid til sin Moder. Jeg blev snart bekjendt med hende og hendes Hofdamer, der alle tre ere sande Herrens Discipelinder. Een iblandt dem, Roxandra von Sturza, Datter af en Fyrste i Wallakiet, nærmede sig ret fortroligt til mig, og jeg fandt i denne 28 Aars Pige en vidt fremgangen Christeninde, der inderligen var bekjendt med det forborgne Liv med Christo i Gud. Vi sluttede en Pagt med hinanden, at blive Herren tro til Døden, og at brevvexle saalænge vi levede.

Løverdagen den 9de Juli kjørte jeg til Bruchsal, paa Indbydelse fra Markgrevinden, og gik op paa Slottet, hvor Keiser Alexander kort efter ankom. Jeg sagde til ham, at jeg priste mig lykkelig ved at skue Tydsklands Befrier, men han svarte derpaa: „Hvad Godt der er skeet kommer fra Herren, og alle Feil tilhøre os!" Jeg bad ham bevilge mig en Audients under fire Øine, fordi jeg havde Ting af Vigtighed at meddele ham angaaende Guds Rige. Han gjorde dette med Fornøielse, og bestemte mig til sig Dagen efter, Søndagmorgen Klokken ni. Jeg forberedte mig

med Bøn i Guds Nærværelse til denne vigtige Time, begav mig til Keiseren og blev strax ført i hans Kabinet. Han modtog mig som en kjær Ven, førte mig ved Haanden til en Stol, hvorpaa jeg maatte sætte mig. Selv satte han sig tæt foran mig, fordi han er lidt tunghørig, og tog mig i begge Hænder. Nu foredrog jeg ham Guds Kirkes Anliggender. Jeg sagde: den Fred, Han havde sluttet, vilde ikke vare længe; den guddommelige Retfærdighed vil streng og uopholdelig gaae frem, indtil Alt er vakt, hvad vækkes kan. Men da vil det komme til en almindelig Skilsmisse mellem sande Christne og Antichristne. Disse ville da vorde udryddede af Jorden, og hine Borgere i Fredens Rige. — Keiseren hørte opmærksom og bifaldsmilende til, derpaa sagde han: „Men det kan dog ikke nægtes, at hele Skarer af Mennesker ere blevne vakte ved den guddommelige Retfærdighed." Jeg svarede: „Ja vel, Deres Majestæt! enkelte Adspredte, men Massen af Nationerne er sandelig vorden værre." Dette tilstod Keiseren mig, og forsikkrede, han vilde anvende Alt, for at almindeliggjøre den sande praktiske Religion i sit Rige.

Keiseren talte gandske aaben og uden Tilbageholdenhed med mig, derfor krævede nu og min Pligt, at respectere hans Ord. Jeg erfoer imidlertid Meget, hvorom Publikum dømmer gandske anderledes, end det virkelig forholder sig. Herpaa forestillede jeg ham fremdeles: Der vilde komme tunge Tider for den vestlige Christenhed, og Syndens Mennesker vilde snart aabenbares, og da var et Tilflugtssted fornødent, hvor

Herrens betrængte Hjord kunde flye hen, og dertil findes i Hans Majestæts Stater en Forberedelse i det kaukasiske Gouvernement, hvor skotske Missionairer havde anlagt en Kolonie. — Keiseren kom denne Anstalt ihu, og yttrede sig meget naadigt over dette Punkt. Nu blev der igjen talet om andre Anliggender, men snart kom Keiseren tilbage paa religiøse Materier. Han aflagde en meget ydmyg Bekjendelse om sit Indre, og spurgte mig derpaa: „Hvilken jeg da holdt for den Christnes egentlige, sande og praktiske Øvelse?" Jeg svarte: „En Christens egentlige sande Praxis bestaaer af tre Dele: 1) Den fuldkomne Hengivelse af sin egen Villie. 2) En bestandig Hentyen til Herren og Dvælen i hans Nærværelse. 3) Den bestandige indre Hjertebøn. — Dette frapperede Keiseren saaledes, at han trykkede begge mine Hænder og sagde, med funklende vaade Øine: „Det er ogsaa min inderligste Overbeviisning!" — Derpaa spurgte han mig, hvilken af alle christelige Konfessioner jeg ansaae for den bedste? Jeg svarte: Herren har Sine iblandt dem alle. Det tilstod Alexander, og yttrede sig især for Brødremenigheden. Jeg lykønskede Keiseren, at han havde saa mange fromme opvakte Sjele ved sit Hof. Paa hans Spørgsmaal: Hvem jeg meente, nævnede jeg ham blandt andre, Prindsesse Sturza, tilføiende, at jeg med hende havde sluttet en Pagt for Evigheden, at blive Herren tro til Døden. — Inderlig rørt stod Keiseren nu op, greb begge mine Hænder og sagde: „Denne Pagt ville ogsaa vi To slutte, at blive Christum tro til Døden!" Han sluttede mig i sine Arme, kyssede mig, og ilte hurtig bort.

Keiseren drog igjen til Petersborg, hvor han lod udgaae den mærkværdige Forordning til Senatet, at man i Rigets sydlige Provindser skulde foranstalte Kolonieanlæg.

Gandske uventet kom en Dag et Brev fra den russiske Kultusminister, Fyrst Galitzin, til min gudfryktige Veninde, Baronesse Krüdener, med Anmodning, at overlevere mig indlagte Vexel paa 2000 Fl. Nu var min Gjeld betalt; det havde min himmelske Fører sørget for; hvorfra Pengene ellers kom, det veed jeg ikke. Og hør nu videre:

I afvigte Novembermaaned kom Fru Krüdener med sin Frøken Datter til mig en Aftenstund, og bad min Kone, mine Døttre og mig selv gaae ind i Sideværelset. Her overrakte hun mig atter en Vexel paa 990 hollandske Dukater, samt et Brev fra Gallitzin med broderlige Kjærlighedsyttringer og interessante Efterretninger om Guds Rige i Rusland. Vi faldt Alle paa Knæe, og takkede Herren. Høipriset være Hans Navn!

(Jung Stilling.)

FAUST.

Sörgeſpil af A. Klingemann.

Som en Pröve af en ſnart udkommende Overſættelſe af ſamme, leveres her

Anden Akts förſte Scene.

(En vild Egn imellem Alperne. I Baggrunden en Hule.)

Faust alene.

Modtag mig nu, I vilde Fjeldeklöfter,
Med al min Trængſel, og med al mit Had.
Hvor Himlen ſortner, og mig Stormen löfter
Höjt over Jorden, er jeg atter glad;
De vilde Toner her af Æols Pibe
Med Raſen i min indre Raſen gribe.
Hvem er jeg nu? ha! ſtaar jeg nu ved Maalet?
Med denne Harm ſom har mit Bryst forſtaalet?
Da Frihed mig, og Magten blev mig givet,
Jeg ſtyrted raſende i Jordelivet,
Og vilde hevne, vilde voldſomt byde,
Og med min Fod en Verden ſönderbryde;
Men da jeg Tordnen i min Höjre ſvang,
En Fölelſe den flux tilbage tvang;
En dyb Foragt jeg fölte i min Barm,
Og Menneſket for ringe for min Harm!
Jeg ſtormede atter i Livet ned
Og pröved dets höieſte Salighed:
Med Ildtörst flugte jeg Druens Blod
Og ſkummende Bægere ud jeg tömte,
Og med et kjekt og forvovent Mod
Jeg lig mig Konger og Guder drömte.

Men naar den vilde Rus forſvandt,
Som Natten vexler om med Dagen,
For gyldne Priis jeg var bedragen
Og mig den gamle ſtedſe fandt!
Ha, maatte jeg derfor min Salighed give,
Mit hinſides Liv til en Marter kun blive.

(betragter dybſindig ſin venſtre Haand.)

Her jeg ſkuer dette Saar,
Som for ſtedſe aabent ſtaar;
Helved jeg, da Blodet randt,
Mig forſkrev til ſikkert Pandt.
Dog kan jeg le ad Helvedes Magt:
Dödsſynder fire, ſaa lyder vor Pagt,
Först paa Jorden jeg ſkal begaa
För min Sjel det tilhöre maa;
Mig ærgrer dog, for ſligt et Hverdagsſpil
Et Menneſke blot Haab det give vil!

(mere vild)

Med Varme, gloend Hede vil jeg nyde,
Og aldrig kjölnes ſkal min fulde Barm,
Jeg alle Glædens Skranker rask vil bryde,
Beruſe mig i Kys foruden Harm;
Dog Varighed kun Öieblikket giver,
Det ſvinder bort — jeg tom tilbage bliver.

(Hyrdens Horn toner blidt i det Fjerne.)

Nu Stormen tier, gyldne Toner klinge
Og Hyrden blæſer fro ſin Aftenſang! —
De atter Mildhed i mit Hjerte bringe,
Min gamle Harm de til at vige tvang;
O gid min Sjel med dem ſig kunde ſvinge
Til Solen, dalende i Purpurvang;
Og med de gyldne Skyer ſig forene,
Som pragtfuld viſe ſig paa Himlens Scene.

De blive ved! — Se hvor han kjærlig iler
Den glade Nattergal til elskte Viv,
Som hilſende ham fro imöde ſmiler —
Kun Kjærlighed kan ſtandſe Sorg og Kiv!
Hvor Hjertet hos et elſket Hjerte hviler,
Kun der er Fryd, kun der er varigt Liv:
Hvor tvende Sjele huldrig ſig forbinde,
Kun der kan ſande Glædestaarer rinde.

(Hornet tier. Faust gyſer.)

Forbi!! — Og hvor er da min Sjel,
Som gir mig Kjærlighedens Held?
Hvo est min Ven,
Som rev mig hen?
Den mörke, gyſelige
Fra Helveds ſorte Rige!
Med ham jeg mig forbandt,
Min Sjel han vandt;
Og naar min Aand til Himmelen ſig ſvinger,
Han flux den ned i Helveds Afgrund tvinger!

(Hornet lyder igjen, og efter en Pauſe begynder Faust med Inderlighed:)

O hulde Dröm! — da förſte Gang jeg ſkued
Dig, elskte Huſtru, med det blide Sind!
Den fromme Andagt af dit Aaſyn lued
Og dig forklarte med et Helgenſkin;
Ja du forſonte mig, naar Skjebnen trued,
Blot med et Smil paa hulde Purpurkind:
O gid hos dig jeg ſtedſe kunde være
Og Fromhed af dit fromme Aaſyn lære!

(heftig opfarende)

Ha Helved! flux jeg byder dig at ſende
Din dunkle Magt til min Befaling frem,
Mig Hjemmet vinker, mine Længſler brænde!

(ſtamper i Jorden)

Hör Fauſtes Magt ſlaar paa dit mörke Hjem!
Med Lynildsfart ethvert mit Bud fuldende,
Det er din Lov! — Sving dig ſom Stormen frem!
Thi gloende mig disſe Længſler ſmerte;
Min Barm vil banke ved et andet Hjerte!

En dump Stemme (fra Hulen.)

Död og Fordærv! — Hvo ſtormer hernede!
Hvad eſt, Urolige, atter dit Krav?

Faust.

Kjærligheds Budſkaber ſtande tilrede,
Flyve ſom Lyn over Sö, over Hav!

Stemmen (ſom för.)

Hellere ſend mig, at ſtyrte, at ſprede,
Send mig til Ondt, til Död, og til Grav!

Faust.

Mörkhedens Djevel! Dyden at glæde
Vorder til Qval Dig — jeg ſkal dig træde!

(Det tordner vildt i Hulen.)

Ras kun og ſtorm! — Du maa det fuldbringe!

(heftig, da det vedbliver at tordne)

Vil du i Ban da? — Skal jeg dig tvinge?

Stemmen (med dyb Harme.)

Djevlenes Djevel! Ordet du ſige!
Gjengjeld jeg gir Dig i Mörkhedens Rige!

Faust.

Jubl ei for tidlig, du veed vor Kontrakt,
Urokket, uryggelig ſtande vor Pagt:

Dödsſynder fire! est de fuldbragt;
Da först jeg bæver for Helvedes Magt!

(En dump Torden farer igjennem Hulen.)

Murrende vrid Dig — Tavshed jeg byder!
Magten er min — og Slaven — adlyder.

I lyſe Ætherſpeil du for mig bringe
Min fromme Huſtru ſom i Hjemmet gaar!
Giv hendes Toner, hendes Tale Vinge,
Foreen, hvad nu i Rummet adſkilt ſtaar,
Lad hendes Tanker over Jorden ſvinge,
At hendes Elſkov min imöde gaar;
Det Fjerne mellem os til Intet lue,
At her jeg hendes fromme Daad kan ſkue!

(Et vredtlynende Tordenſlag; da toner fra det Fjerne en blid, kirkelig Muſik, og i Baggrunden af Hulen viſer ſig Gretes knælende Geſtalt i en mild Belysning.)

Faust.

(ſtyrter paa Knæ)

For mig! for mig! ak, lad da mine Toner
Foreent med Dine höjt til Himlen ſtige!
Der hist! hvor Aftnens Purpurflamme troner,
Der er —

(hans Ord forvildes af Djevelen)

Fordærvelſe og Helveds Flammerige!
Bönhör — nej aldrig! — hör mig min Forſoner!
Forbandet vorde jeg, og mine Lige!
Hvor Alpen höjt i Skyen taarner ſig,
Did vil jeg op — nej ned jeg ſtyrter mig!

(han reiſer ſig i Raſeri)

Ha Djevel! du forvirrer mine Ord
Og til Forbandelſe min Bön forvandler?

Nej, bede kan jeg ikke i din Nærhed;
Jeg kan ej bede, aldrig mere bede!
For evig eſt mig Naadens Kilde ſpærret,
Og, om end Engle græd for Herrens Trone,
Den dog ſig aldrig kunde for mig aabne!

(henvendt mod Synet)

O knæl ej for mig — det er dog forgjeves:
Med dig du ej kan ſvinge mig til Himlen;
Men lad os Jordens Fryd tilſammen nyde!
Föl glödende med mig, og med min Sjel,
Naar Livets ſtörſte Gode den beruſer!

(Han ſtyrter mod Synet, ſom forſvinder i et Tordenſlag. Bæver tilbage.)

En Skygge var det — Rög i Luften ſvundet!
Ej noget Sandt ſom til mit hede Bryst
I denne vilde Storm jeg trykke kunde,
Og ſlog min Puls gjengjeldende imöde!
Ha bort, langt bort fra denne Enſomhed!
Kun ſtive, kolde ere disſe Klipper.
Ligegyldig for mig Stormen raſer vred,
Ligegyldig Solen ganger op og ned,
Ligegyldig for mig toner Fuglens Sang,
Ligegyldig gaar vor Jord ſin vante Gang:
I hele Skabningen jeg ikkun Kulde möder —
Et Hjerte vil jeg, ſom i Barmen for mig glöder.

(raaber ind i Hulen)

Ud af din ſkumle Nat!

(Et Tordenſkrald ſvarer.)

Hurtig brat ſom Lynets Blink,
Il til Hjemmet paa mit Vink,
Vælg til Ganger flux min Hu,
Der min Ankomst melde du!

(Et Lyn farer over Skuepladſen.)

Stemmen fra Hulen.

Fuldbragt est dit lette Bud!

Faust.

Gyldne Kjæder, Silkeſkrud,
Armbaand og ſmukke Spænder,
Flux du med min Hilſen ſender!

Stemmen.

Tak! jeg est dig atter huld!
Det forföreriſke Guld
Renter bær i Kvindehaand!

Faust.

Aldrig der, du fule Aand!

Stemmen.

(Leer haanlig, og med en forandret beſpottende Tone gjenſvarer)

Stammer dog af Evas Blod;
Se, hun iler det imod!
Hvor hun ſmiler, hvor hun leer!
Og i Speilet ſig beſeer!
Den blinkende Pragt
Nu viſer ſin Magt,
Nu Kinderne glöde
Saa purpurröde:
Et Önſke kun hun i Barmen bær:
Sin Glands at viſe for En og Hver;
Min Slange forſtaar ſig paa Kvinden iſær!

Faust.

Nu ti, Forbandede! og gyd din Gift
Paa mine Lige — ej paa ſlig en Uſkyld!
Jeg forud her din Lögnetunge binder:

Kun ſtum herefter du mit Vink ſkal lyde!
Fra nu af jeg dig fængſler i mit Spor!
Dog, at du ej ſkal Herrens Billede
Vanære med bedragende Geſtalt,
Saa fölg mig, dig til Affky og til Skræk,
I Skikkelſe af en ſort forvorpen Hund,
Og vælt i Stövet dig for mine Födder,
At jeg kan træde dig naar Barmen raſer.

(En raſende Torden i Hulen.)

Faust.

(heftig raabende)

Nu ſtille der! — og föer mig brat herfra!

(han iler bort, fulgt af et bragende Tordenſkrald.)

(O. G. F. Bagge.)

Grev Waldemars Fangenſkab.

I Aaret 1642 kom en russisk Geſandt til Kjøbenhavn, med et Følge af 80 Perſoner, i et høivigtigt Anliggende. Den da regjerende danske Konge Chriſtian den Fjerde havde med Christina Munk avlet en Søn, der bar Navn af Grev Waldemar, og for Denne foreslog Geſandten den russiske Prindsesse til Gemalinde. Christina Munk var kun viet til Kongen ved venstre Haand, og Greven anſaaes derfor ei som en Prinds af den kongelige Stamme. Han var født

Aar 1619, var med sine to Søstre opdragen hos Grev Ernst af Nassau, havde dannet sig paa Sorøe Høiskole og derpaa gjennemreist en Deel af Europa. Kongen holdt meget af ham og havde allerede brugt ham ved adskillige Underhandlinger med fremmede Hoffer. Grevens ikke-kongelige Byrd havde hidtil ikke ladet ham haabe en Formæling med en ægtefødt Prindsesse; Kongen frydedes derfor i sit Hjerte ved Gesandtens Andrag og tog derimod, dog forbeholdende sig Grevens aldeles frivillige Samtykke. Da dette var givet, sendtes en dansk Gesandt til Rusland med Kongens Svar, og saasnart han var kommen tilbage, tiltraadte Grev Valdemar selv Reisen didhen, med et Følge af 120 Personer og en Bedækning af 80 Heste. Paa hele Reisen blev han modtagen som en kongelig Prinds; i Hamborg forkyndtes hans Ankomst ved Kanonskud; i Königsberg blev han adskillige Dage bevertet paa det kongelige Slot. Han nød samme Ære i Polen, hvor han besøgte Kongen i Wilna, der endogsaa lod ham ledsage af nogle hundrede Ryttere lige til Moskau. Paa denne Tid blev han af Keiseren udnævnt til tydsk Rigsgreve og hans kongelige Fader gav ham Titel af Greve af Slesvig og Holsteen. Mod Enden af Aaret 1643 ankom Greven til Obelskow, hvor han udhvilte fire Dage, og da han femte Dagen nærmede sig Pleskow, kom ham imøde et Kompagnie Adelsmænd, to Kompagnier Strelitzere og et Kompagnie Kosakker, der skulde tjene ham til Bedækning. Ogsaa skjænkedes ham en lukt Slæde, foret med Zobelskind, med 6 hvide Heste for. Enhver af

det danske Gesandtskabspersonale fik ligeledes en Slæde til Foræring. Nu gik da Toget ind i Pleskow, hvor de Danske fik Gaver af Guld, Sølv, Zobel og Silketøi. I Nowogorod gik det ligesaa. Endelig naaede de Moskau, det russiske Riges daværende Hovedstad. Her vare store Anstalter trufne til at feire Indtoget med paafaldende Pragt og vise Greven al mulig Ære. Udenfor Staden vare 18 Brigader Infanterie, 10,000 Mand stærke, opstilte. Ved Togets Ankomst satte de sig i Marsch og ledsagede det til Slottet. Engelske, nederlandske og danske Kjøbmænd overrakte ogsaa her kostbare Foræringer. To Dage efter Ankomsten begav Storfyrsten sig selv til Greven, bød ham velkommen og sagde, han havde mistet en Søn, men vilde nu antage og elske Greven som en Saadan. Tillige gav han ham den Titel: Prinds af Jaroslow og Susdal. Dagen efter blev den nysudnævnte Fyrste med sit danske Følge i et prægtfuldt Optog afhentet til høitidelig Audients hos Storfyrsten. Han spiste ved dennes Taffel og fik atter glimrende Gaver, hvis Værdie beløb over 20,000 Rdlr. Desuden havde Storfyrsten for Greven bestemt en Morgengave af 1,200,000 Rdlr. og et Fyrstendømme i Nærheden af Nowogorod. De danske Gesandter begyndte nu med Storfyrstens Kommissarier at handle om Formælingsbetingelserne, og om dem bleve man enige; men da Bilageret skulde fuldbyrdes opstiltes der, heel uventet, følgende Fordringer:

1. Greven skulde antage den russiske Religion og lade sig døbe i den;

2. Han skulde skriftligen erklære, at han ansaae alle denne Religions Artikler for sande;

3. Han skulde lade alle de Børn, Prindsessen fødte ham, døbe og opdrage i samme Lære;

4. Han skulde forpligte sig til, aldrig at forlade Landet.

Grev Valdemar studsede ikke lidet ved disse Betingelser. Han gjørde Modforestillinger og det lykkedes ham, at faae den første Punkt tilbagetagen; men videre kunde han ikke komme, thi den russiske Geistlighed paastod haardnakket Opfyldelsen af de øvrige, hvorvel Storfyrsten for sin Part sikkert havde givet efter. Prindsen besluttede altsaa, at opgive Formælingen og strax vende tilbage til Danmark. Dog overtalte Storfyrsten ham til at blive nogen Tid i Moskau og tilbagesende en Deel af sit Følge. Vel behandledes han nu som før paa fyrstelig Viis, dog bevogtede en stærk Afdeling af den storfyrstelige Livvagt ham uformærkt; hans danske Ledsagere boede omkring i Staden, og torde ikke tale sammen, uden det forud var bleven dem bevilget. Da Valdemar havde havt isinde, tilsøes at vende tilbage til Danmark, vare nogle danske Skibe affendte til Riga og ventede paa ham her, men man vilde ikke lade ham slippe. Denne fjendtlige Behandling bragte ham til Fortvivlelse. Kongen af Polen tog sig af hans Sag, men uden Virkning. Otte Maaneder havde han været i Rusland, da han en Dag var paa Jagt med Storfyrsten, der

iøvrigt gjorde Sit, for at adsprede ham, og her skete Noget, som forøgede hans Kummer. Han havde, siden han kom til Moskau, mistet 30 af sine Ledsagere, der deels vare døde, deels hemmeligen havde forladt ham; nu hændte det sig, at hans første Kammerjunker blev dræbt ved et Skud. Han havde Mistanke om, at Storfyrstinden, som ikke kunde lide Greven, havde ladet ham dræbe.

Da Greven nu havde været henimod to Aar i Rusland, og der ikke skete noget Alvorligt fra Danmarks Side, for at udløse ham af det byrdefulde Fangenskab, besluttede han, at redde sig ved Flugt. Han valgte tre tause og modige Mænd af sit Følge, skuffede en Aften sine Bevogteres Opmærksomhed og flyede ud af Slottet; men ved Porten bleve de kjendte og anholdte. Fra den Dag af vilde Storfyrsten med Magt tvinge ham til, at ægte Prindsessen. Han var en meget snild, smuk og behagelig Herre, og Fyrstedatteren Irene var saa forelsket i ham, at hun truede at aflive sig selv, hvis hun ikke fik ham til Mand. Denne Trudsel bragte Storfyrsten saaledes i Harnisk, at han svor høit og dyrt: hvis Greven vægrede sig længere, skulde han enten tvinges med Vold, eller ogsaa transporteres 150 Mile bag Strelitz for Livstid. Formodentligen havde Czaren holdt Ord, hvis ikke Skjebnen havde taget sig af Fangen. Storfyrsten døde. Hans Søn og Efterfølger frigav Greven og lød ham vende tilbage til Danmark. Greven blev siden indviklet i et Complot mod den danske Regjering, maatte forlade sit Fædreland, og opholdt

sig i Tydskland. Aar 1656 anførte han et svensk Regiment i Krigen mod Polen, og blev skudt ved Lublin.

(Lowzow.)

Som Bilag til ovenstaaende historiske Artikel kan Udgiveren, da han troer, dermed at gjøre sine Læsere en behagelig Tjeneste, ikke nægte sig den Fornøielse, at tilføie efterfølgende, ham fra Vennehaand tilstillede, tro Afskrift af et Par Breve, skrevne af Christian den Fjerde egenhændig.

„Greffue, Woldemar, Christian, begiffuer, sig, y. morgen, herfra, pa, ueyen, henad, Danmarck, Wor, herre, giffue hannem, Lycke, til syn Reiisse, Her, haffuer, hand, kost, mig, store, penge, Gud giffue, at, ded, matte, Enda, bliffue, dermed. — Seer, du, hannem Icke, pa, henderne, da, Er, hand, Aff, med dy penge, Jeg haffuer, forstrakt, hannem, med, førend, hand, kommer, aff, københaffn, vansiiet (uanseet), at, hand, haffuer, fat (faaet), her, aldt, ded, hand, fast, haffuer, pegiit, pa, Saat, ded beløbber, sig, foruden, ded, som skredderen, fiick, ved 20 tussind, daler.

Vale Glyckzborg, dend 17 Sept. Anno 1.6.4.3.

Christian."

Udskrift: Riigens Hoffmeister, til, hande.

Under 4de November 1627 skrev Christian den Fjerde til Kantsleren Christian Friis, blandt Andet:

„Thønne Friiss haffuer sagdt, att huad Raadit med mig forabskiedede om Dagen, ded støtte Kyrsten om ygen om Natten, huilcket hand billigdt bør att beuise, huorudi sliigdt sked er."

„Dii haffuer och sagdt aff staatelige Kleeder Kiirsten skall haffue, huilcke neppelig nogen skal haffue seet."

* * *

„Hierte, kere, kyrsten! Efterdj, ieg fornemmer, Wynteren, endnu, at, holde, an, vdj, Suerrig, saae, ded, er, end, omstund, besuerligdt, at reise, dertilmed, stigis, heer, for, uiist, Dronningen, at uerre, kommen, y, Barsselseng, och, faat, en Søn, huorfor, Anne, Chatrine, skall forbliffue her, indtil, Gud, uil, jeg, haffuer, fulendt, denne, Reisse, Horpaa, jeg, y, dag, med, Gudt, nadiss, hielp, achter, at, beginde, befohlendiss, dig, hermed, den, gode, Gud, forbliffuendiss, indtil enden dyn, kere, och troe, Hossbunde

Aff Rossenborrig d. 24. Marty 1629.

Christian R."

Udskrift: A matrel cher femme kyrstina Muncke.

* * *

„Eftherad Wy nu, Nadigst paa Otte Marsuiin och Axel Aarenfeldtz vnderdanige och sliitige Anffoddring tilladt, haffuer at Fru, Kyrsten

nogle aff sine Venner, udj Jütland, ma, besøge, yblandt, huilcke, du est, med begreben. Saa eftherdi Oss, hinders Complexion er bekiendt, sa at hun snaart glemer ded, man, gør hinder tilgode, och, mueligdt ymod hendes Venner, med ønkelige Müner och welstafferede Løiien, syn sielff foraarsagede, sørgelige Tilstand wil beklage, dermed Oss at denigrere, och udraabe, och, dennem, hinderlistigwiis indbylder, hinder at uerre skedt for kordt, huorfor Wy, dig herhuos dy puncter, huorudi wy frue Kyrsten beskülder, tilskicker, som wy, hinder udj hinders Moders, Fru Soffi Lyssebet, Dr. Hans Myckelsøn, Mag. Mortsen, Byskop udi Ars Sticht, och Dr. Christens Neruerrelse, er forholdt, Iblandt huilcke puncter Wy, formeener ingen at uerre, som en erlig Echte Kuinde jo burde att suaare till, som, ded sig burde, huortil hun dog ikke suarede ett Ord, mens med Greden, hülen och skrien suarede till alting, att hun haffde uerret gaal, Till den Ende at om Frue Kyrstens Mund Geraadede udj Baagslod, att du daa, med dy andre kand wyde, at løien er ingen Latiin, och att Wy god føje haffde, Fru Kyrsten en sletter Lossemendt at haffue bestiilt, end hun paa Boller och Rossenwold haffuer. Vale. aff Kiøbenhaffn d. 19 Juny Anno 1.6.3.2.

Christian."

Udskrift: Dannarckis Riiges Maarff tilhande.

Til Korsfarerne.

Ved Afreisen fra Marseille den 10de Decbr. 1821.

(Dette Digt deklameredes i Kirken af den vakkre Yngling, som har forfattet det, ved sin Indskibning til Græken-land, til sine Vaabenbrødre.)

Een Aand os sporet har mod samme Maal —
Saa haaber jeg — fra fjerne Fædreland.
Hvert Hjerte blandt os veed, hvad Frihed er,
Og med hvad Helvedmagt Tyrannen hersker.
I barske Stormes Hvin vi mødes her,
Et Baand at knytte, fast for hele Livet;
Thi klagende os vinker Christenrsden
Og vore Fødder vandre jo mod Døden.

Een Aand har gjennemflammet alle Hjerter,
Een Attraa hæver hvert et Christenbryst;
Høit toner det fra Syden: „Frihed! Frihed!"
Høit blusser Nordboes Kind, han reiser sig,
Og skjøndt hans Sjel i Afskedskampen bløder,
Seer Øiet dog kun mod det høie Maal;
Han sønderriver flux de gyldne Lænker,
Som Elskov bandt. Paa Hellas kun han tænker.

Et blodigt Billed saaes i vore Dage,
Saa rædsomt, som det intet Old har seet.
Af høie Klager gav al Verden Gjenlyd,
Og Hjertet qvaltes i sin bittre Harm.
Den gamle Verdens Hæder saae vi slukket,
De ædle Grækers Frihedstræ omhugget,
Om deres Hænder rasler Slavelænken,
Mens Tyrken slæber dem til Offerbænken.

Halvmaanen reiste sig paa Solens Bue
Og Islam stræbte, Korsets Børn at kue;
De sloge kjækt, de blødte, faldt som Frie,
Hvad de ei mægtede, forsøge vi!
Fast staaer vor Villie, at hjelpe dem —
I Tordenstorm mod Hædersmaalet frem!
Lad tro og fast os Alle sammenholde,
Forenet Kraft skal Islam Døden volde.

Kun Enighed kan fremme Helteværk
Og gjøre liden Krigerskare stærk;
Den skal besjele os. Vor Himmellampe
Den være skal i natligmørke Kampe,
Bestraale sjelestyrkende og klar
Den Skare, som sig Døden viet har.
Vi ere, Brødre, jo eet Forbunds Lemmer,
Hvis Mandemod ei Helved selv nedstemmer.

Saa sværger da: I hvad der os end rammer,
Vi gaae hen over Bølger, gjennem Flammer,
Vi beile Alle til den samme Priis,
Thi Helteveien gaaer til Paradiis.
Og gjelder det, kan Seiren ei vi naae —
Da vil vi Alle freidigt undergaae,
Da vil for Hellas's Frihedsmorgenrøde
Hvert Hjerte villigt bløde sig tildøde.

Fast stande vi og ingen Sjel skal zittre,
Naar Slag i Slag de røde Kamplyn knittre;
Frihedsklenodiet Enhver, som kan,
Udrive af den store Morderbrand!
Naar længst vi slumre hen i Hellas's Hal,
Vort Billed op for Verden stige skal,

Og ved Erindringen om vore Smerter
Skal Modet atter tænde sine Kjerter.

Saa frem vor Skare kjæk mod Maalet gaaer,
Som for vort Blik i Morgenrøden staaer;
Saa frem vi gjennem Skyggenatten trænge,
Som ruger over Jorden alt for længe;
Saa Christenfjenderne vi bringe Død
Og mildne vore Brødres Rædselsnød;
Saa — som vi stande her — vi sammen vandre
Og seire eller segne med hverandre!

Vor Pligt vi mindes. Os den byder ei,
At sætte Livet til paa planløs Vei.
Nei, Ingen blandt os skal sin Herre friste,
Ei uden Frugt skal Pagtens Kjæde briste:
Som Kriger heltekjæk, som Christen viis
Hver af os vorde skal Tyrannens Riis;
I rette Tid vi mod os selv os vende,
I rette Tid vi Dødens Fakkel tænde!

Og naar vor Skare staaer, paa Skjebnens Vink,
I Striden haard, omlynt af Sværdeblink,
Naar i mangt Tyrkebryst vort Staal er boret,
Da sandes skal den Eed, vi her har svoret,
Da Fjenden ahne skal, til liden Trøst,
Hvad denne Eed har avlet i vort Bryst;
„Hver seirer eller døer!" Det feiler ikke,
I dette Ord skal Fjenden underligge.

Saa være nu den høie Pagt besvoren,
Som sluttes her af Sjele troe og frie!
Forbandet og for Himmelen forloren
Hver Den, som Frihedskampen viger i!

Den, som af Gud til Kæmper er udkaaren,
Ham staaer han og i Helteførden bi:
Thi Himmelens Fortrøstning ham skal styrke,
Naar frem han skuer gjennem Nattens Mørke.

Og Han, som ene Mod og Seier skjænker,
I blodig Færd os styrke med sin Trøst!
Vi bede, at sin rige Kraft han sænker
Fra Himlen i vort nødomspændte Bryst.
Og Den, som fromt paa ham i Striden tænker,
I Sjelen høre skal en Engels Røst;
Selv synkende, Guds Værk han tro fuldender:
Er Død og Seier ei i Herrens Hænder?

(Harro Harring.)

Efter Korsfarernes Communion.

Saa staaer nu urokket vort hellige Mod,
Thi os har forenet Forløserens Blod,
Og det skal os styrke til Seier.
Med Gud nu paa Bølgen ad Grækenland!
Flux slukkes skal Bødlernes Fakkelbrand,
Hvor Christenbanneret vaier.

Det er jo dog ei for et jordisk Maal
Vi drage i Kampen det hævnende Staal,
Rei, Korset staaer paa vore Faner!
Vi kæmpe for Frihedens hellige Sag,
For den gaae vi ind i det rygende Slag
Ad vilde og blodige Vaner.

Hør, Ordet jo toner fra Himmelen,
Os Alle det vinker og kalder hen
At fægte for Menneskeheden.
Hvor Friheden bindes, hvor Troen er mat,
Der Lyset forsvinder i hæmrende Nat,
Der Haabet er brustet herneden.

Gjensmile skal Troen i Morgengry
Og Frihedens Palme skal grønnes paany,
Og Tyrken i Døden skal blaane!
Saa sværge vi Alle med Hjerte og Mund,
Tyrannen at hade fra denne Stund,
Som frak tør vor Herre forhaane.

Og som ved Guds hellige Alter vi stod,
Oprundne af eet og det samme Blod,
Af Thuiskons hellige Stamme,
Saa skal vi beskjerme vor Helligdom,
Saa vakler i Striden ei Sjelen, som
Oplues af Himmelens Flamme.

Alfader, nu give vi Dig os i Vold,
Vær Du udi Tordenstormen vort Skjold
Paa Stridens bloddampende Scene!
Foran Dit eget Hærbanner Du gaae
Og styrkende ved os paa Valen Du staae,
Dine Kæmpere Seir at forlene.

Alt, hvad der i Dit Navn begyndes, er godt,
Det kan ikke blive Verden til Spot,
Thi fuldendt med Dig maa det vorde!
Saa før da med Vælde Din seirende Sag,
Og har Du os bragt i det blodige Slag,
Med Din Kraft Du os ogsaa omgjorde!

Og sank vi end Alle som Offere ned,
Dog Menneskeheden har vundet derved —
Lad synke de kæmpende Rader!
Du bøie Dig naadig fra Himmelens Telt
Og gjøre hver Korsfarer til en Helt,
Du Lysets almægtige Fader!

(Harro Harring.)

Opløsning af Charaden i forrige Hefte: Haandslag.